

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

Αρ. 22
353

1933

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

**ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ**
Υπό την Διεύθυνσιν
ΚΑΡΕΜ

**ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45**

**ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ**
Υπό την Διεύθυνσιν
ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

Εφέτος

έχομεν νά επιδείξωμεν
τά πλέον σικ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

καί τήν πλουσιωτέραν
συλλογήν ύλικών

ήτοι:

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝ-

ΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

ΑΠΡΕ κ. τ. λ.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΑΒΙΤΙΟΥ 8 (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

ΡΑΦΟΡΑΜΗ
Το

ΝΕΟΝ ΜΟΝΤΕΛΛΟ

ΠΥΔΡΑΣ

Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ

ΜΗΝΥΤΩΡ

**ΑΓΟΡΑΖΩ !!
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ**

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

πάσης αξίας, παντός είδους ώρο-
λόγια, παλαιά ασημιά, παντός εί-
δους παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟ-
ΔΙΣΤΡΙΑ (Φοινιξ) με τας άνω-
τέρας τιμας όλων των άλλων κα-
ταστημάτων.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Μη πωλήσετε τα κοσμήματά
σας, προτεώ μās επισκεφθίτε και
τούτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Μη
πίπτετε θύματα διαφόρων επιτη-
δεϊών.

Χρ. Γ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ωρολογιοποιός-Χρυσόχόος
Ευπόλειδος και Ἀθηνᾶς 56

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Υψηλῆς
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27 Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

«ΓΚΡΑΣ»

Ἐνα σικ ὄδρον εἶνε ἕνα
μπευκαλάκι ἀρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Τιμαὶ 75—125—150
Πλευσιωτάτη συλλογὴ ἀ-
ρώματων εἰς χύμα.
ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48

ΠΙΑΝΑ

Χοοδίζονται
ἐπισκευάζονται
καὶ πάντα
εὐκολίως
ρωμῆς.

Κ. ΝΙΚΟΤΙΑΝ

καὶ

Η. ΑΝΔΡΕΑΝ

βραβευθέντες ὑπὸ τῶν
Rubinstein & Schnabel.
Ἀγοράζονται καὶ πωλοῦνται πα-
να ἐπὶ προμηθεῖα Ἀκαδημίας 53.

ΔΙΤΣ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ ξανθὴ γένησα Τζέαν Χάρλσον σὲ μιὰ ὑπέροχη ἐμφάνισί της στὴν τελευταία της ταινία.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ήρωικός κόμης Σπάντα, μαζί με το Τζοβάνι Κυπριάνι, το Γουλιέλμο Μάιστερ, το Ροδότο ντε Μαρσιγιάν, το Λαέρτη, τον εύκλειστο σαν αϊλουρο Φοίτη, τον τρομερό σαν ταύρο Ζαν-Παύλ, το φορτσυόλο και τους όρεινούς του, όχι μόνο απέκρουσαν τις επιθέσεις των πειρατών, αλλά και άνοιξαν τρομερά ρήγματα μέσα στις τάξεις τους.

Κι' έφαγαν, όταν έκοιμε τη στιγμή κατάλληλη, ό άρχηγός των Ναπολιτάνων διέταξε γενική αντίσφιξη.

Τό θέλημα ήταν ύπεροστο έκείνη τη στιγμή.

Οι στρατιώτες και ό λαός της Νεαπόλεως, έχοντας επί κεφαλής τους, τους ήρωες που αναφέρουμε παραπάνω, ώρησαν ακάθεκτοι κατά των μισοφόρων της Μαλφιέρας.

Τίποτε δεν μπορούσε να τους αντίσταθ.

Οι πειρατές προσπάθησαν ώστόσο να τους αντιμετώπισουν, μη όταν είδαν τις γραμμές τους να διασπώνται, τρόμος και πανικός απλώθηκε στις τάξεις τους. Και ή κραυγή: "Όποιος μπορεί άς σωθεί", άντήχησε...

Βλέποντας την πανωλερία αυτή ό κόμης ντε Φόρφελντ, χατάλαβε πως ήταν χαμένος. "Ώστόσο, άντι ν' ακολουθήσει τους άνδρες του στη φυγή του, κέντρισε τό άλογό του κι' ώρησε μπροστά.

"Επειτα από μία στιγμή, βρισκόταν αντιμετώπος με τό Σπάντα.

—Και τώρα οι δύο μας, Σπάντα! ούρλιαζε.

Ο γενναίος άρχηγός των Ναπολιτάνων, νομίζοντας ότι τον προκαλούσε να μονομαχήσουν σάν άντρες, τον περίμενε ακίνητος.

Μά ό Φόρφελντ, βλέποντας ότι τό πλν είχε καταστραφεί γι' αυτόν, έέχασε ότι μέσα στις φλέβες του κυλούσε τό αίμα γενναίων ίπποτών, είχε αποφασίσει να νήν δολοφόνος.

Αντί λοιπόν να τραβήξει τό σπαθί του, ώπαξε με άσπραπιαία τα χάντη του πιστόλι του και, πριν προφτάσει κανείς να τον έυποδίσει, πυροβόλησε κατά τό έθνικό ήρωος της Νεαπόλεως.

Ο Σπάντα πεντάθηκε πρώτα κι' έπειτα, άπότομα, σωριάστηκε βαρύν χέτο, με τό στήθος του κατατοπιμένο.

—Ο άνανδρος! ψιθύρισε. Νά πως πολέμουν άναντίον ίπποτών.

Γιά μία στιγμή, ό Ναπολιτάνος, κυριευμένος από, μία βαθείά άπόγνωση, άπέμειναν ακίνητοι.

Μά ό πρίγκιψ ντε Μαρσιγιάν θυμήθηκε ότι οι υπαίτιοι της Γαλλίας δεν έχουν τό δικαίωμα, στις κρί-

σιμες στιγμές ν' αφήνουν τη θλίψη τους να τους κυριεύ.

—Έμπρός, φίλοι μου! φώναζε με φωνή τρομερή. "Άς εκδικηθούμε τον άρχικό μας! Θάνατος στους άνανδρους.

Και, παρασύροντας στρατό και λαό, ώρησε πάλι εναντίον των έχθρών.

Ο Σπάντα είχε πέσει μέσα στην άγκαλιά του μαρκησιού ντε Κυπριάνι...

—Φίλε μου, του είπε με φωνή σδυμένη, ό Φόρφελντ κανόνισε καλά τό χτύπημά του...

"Όλα τελείωσαν πια... Τό νοιώθω... Νά πητε στη βασιλισσά μου ότι πεθάνω γι' αυτό.

Ο λαός και ό στρατός ώρησαν ακά-Έκει μόνάκι θά μπορούσαν να θενκοι κατά των μισοφόρων της Μαλφιέρας.

ό στόλος της Νεαπόλεως, όπότε δεν θά ύπήρχε πια καμιά έλπίδα σωτηρίας, έκοβαν τό σκοινί των άγκυρών, μη σκεπτόμενοι τίποτε άλλο παρά πώς να σωθούν και να φύγουν έρρατόν από τον γρηγορότερο.

Σετρελλωμένοι, πανικόβλητοι, άνοιξαν κατόπιν βιαστικά τό πανί των καραβιών τους κι' έορσαν ν' απομακρύνονται, λησμονώντας, έγκαταλείποντας τους συντρόφους των που άντιστεκότουσαν ακόμα και τους άρχηγούς των που τους είχαν οδηγήσει εκεί.

Η Μαλφιέρα, βλέποντάς τους να ξανόινονται στο πέλαος, έέχασε μία στιγμή ή κραυγή.

—Κατάρα! ούρλιαζε. "Έφτασε λοιπόν ή στιγμή της τιμωρίας του όυρνού! "Όχι!... "Όχι!... Βοήθησέ με, Στανάνα!

Η Μαύρη Δούκισσα ήξερε ότι ύπήρχαν κοντά στη Βεζουβίου θολιές σπηλιές, από τις όποιες έβγαζαν άλ-λοστε θειάφι. Είχε χρησιμοποιήσει μά-λιστα αυτούς τους σκοτεινούς λαβυ-ρίνθους κατά τη διάρκεια της ζωής της, που ήταν γεμάτη αίματηρούς

άγρωνε και καταχθόνιες ραδιουργίες.

Έκει λοιπόν έπρεπε τώρα να ζητήση ένα καταφύγιο μαζί με τους πολέμιούς που είχαν άπομείνει πιστοί στην τύχη της. Χάρις στο υπέροχο των ύπογειων αυτών, θά κατώρθωνε να φτάσει στη θάλασσα. "Έτσι θά έξασφάλιζε την έλευθερία της... και τό μέλλον θά ήταν πάλι δικό της...

Με τις σκέψεις αυτές, ψιθύρισε μερικά σύντομα λόγια στο άσπί το κώμητος ντε Φόρφελντ, ό οποίος έδωσε άμέσως μία διαταγή... Και περι-στοιχίζοντας από την χούφτα των άνδρων που του είχαν άπομείνει πιστοί γιατί δεν μπορούσαν να φύγουν, τό καταχθόνιο ζευγάρι ξεκίνησε τρέχοντας...

Ενωμεταξύ ό Λεόνιο ντε Μοντεφίόρε, με τις γροθιές του σφιγμένες από την προσπάθεια που έκανε γιά να κατανικήσει τους πόνους που τό βασάνιζαν τό φτωχό του κορμί, τινάζομενος από τό τραντάγματα του άμαξιού, κόντευε πια να φτάσει εκεί... όπου θά μπορούσε επιτέλους να πολεμήσει και να έκθέσει στο θάνατο τη λίγη ζωή που τό άπόμεινε.

"Έφαγαν από τό άμάξι του είς τον κόλπο ντε Φόρφελντ και τον μικρό θυλό του να φεύγουν με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

Κι' τότε μία ξαφνική έμπνευσι πόρσε από τό μυαλό του... —Πηγαίνουν στις σπηλιές του Βεζουβίου... μουρμούρισε. "Έκει μόνάκι θά μπορούσαν να βρουν καταφύγιο!

Μέσα στην άνατάτωση και τους καπνούς της μάχης δεν είχε δει τη Μαλφιέρα κοντά στο σέζυγό της. Έξέ άλλου, μολοντί την ήθεσε καλά, δεν τη φανταζόταν σε τόσο ημείο τομάρη κι' άποφασιστική ώστε να βρισκείται κι' αυτή στο πεδίο της μάχης.

—Φίλε, φώναζε στον άμαξά που τον είχε οδηγήσει, ως εκεί, άς τρέξουμε στο Βεζουβίο! Εκεί θά κριθή ή τύχη της Νεαπόλεως. Γρήγορα!

Και πιάστηκε από τη πόρτα του άμαξιού γιά να μην ούρλιαζε από τους πόνους που τό προκαλούσαν τό τραντάγματά του.

"Επειτα από μισή ώρα βρισκόταν στους πρόποδες του Βεζουβίου. "Απόλυτη έρημία και σιωπή βασιλευσε εκεί. Κανένας δεν φάνόταν ύφου.

Ο Λεόνιο εύχαρίστησε άδελφικά τον άμαξά που τον είχε οδηγήσει ως εκεί και τό έπε να φύγει. "Επειτα, μένοντας ύφους του, σήκωσε ως την είσοδο μιάς ύπόγειας στοάς που ήξερε πως βρισκόταν στο μέρος αυτό...

Μερικοί πυροβολισμοί, τους όποιους άκουγε κάθε τόσο, του έδειχναν ότι

δεν είχε γελαστεί... Και πραγμα-τικά, έπειτα από λίγες στιγμές άκουσε μακριά τό ποδοβολητό πέντ'έξη άλόγων. "Άμέσως ό Λεόνιο κρόττηκε μέσα στη στοά και περίμενε...

Ο κόμης ντε Φόρφελντ κι' οι κυριώτεροι αξιωματικοί του είχαν κα-τορθώσει ν' άρπάξουν μερικά άλογα. Η Μαλφιέρα πήδησε στο ένα απ' αυτά κι' ό σέζυγός της με τους κυριώτερους συνένόχους των στα άλλα. Και έγκαταλείποντας τους τελευταίους των υπερασπιστές, έφτασαν έπειτα από λίγη ώρα στο Βεζουβίο, λαχανιασμένοι από τον μανιασμένο κα-παμό...

Ότε και μπορούσαν να φαντα-στούν ότι κάποιος βρισκόταν στα έρημα εκείνα μέρη και τους περίμε-νε... Η είσοδος μιάς ύπόγειας στοάς, πλάι σ' αυτήν που είχε χω-θεί ό Λεόνιο, παρουσιάζονταν μπροστά τους. "Όρησαν λοιπόν μέσα, έγκα-ταλείποντας τό άλογό τους.

—Επιτέλους! φώναζε ό Φόρ-φελντ. Νάματα ασφαλίσμενοι τούλά-χισταν γιά τη στιγμή!

Ο Λεόνιο ντε Μοντεφίόρε άνα-σκήρισε σύγχωρος... Είχε άνα-γνωρίσει τη φωνή του σέζυγού της Μαλφιέρας...

Θά μπορούσε λοιπόν να χτυπήσει συγχρόνως τον έχθρό της πατρίδας του και την παλιά του αντίληψη... Η είσοδος των δύο ύπογειων στοών ήταν κοντά-κοντά κι' ασφαλώς θά έ-πικαινούνταν μέσα, γιάτί έλ' αυτά τό ύπόγειο επικοινωνούσαν μεταξύ τους...

Μία δυνατή ζέστη άπλωνόταν μέ-σα στη στοά και τό τοιχώματά της έκαίγαν. "Υποχθόνιο βρυχηθμό έ-φταναν κάθε τόσο ως τό Λεόνιο. "Ο νέος αξιωματικός τό άντελήφθη και μία ζωηρή χαρά τον έμψύωσε. "Ό! αυτά ήταν σημάδια ότι τό ήρρίσσει άρχισε να ένεργή...

"Όλος ό κόσμος ήξερε στη Νεάπο-λι ότι στην περίπτωση αυτή, έφτανε μία έλαχίστη φωτιά γιά να εκραγούν αέρα που ήταν μαζεμένα στα ύπό-γεια αυτά και να προκαλέσει την κα-τάρρευσι του μεγαλειότερου μέρους των.

Αυτό άκριβώς είχε συλλογιστεί κι' ό Λεόνιο.

Μ' ένα χτύπημα, μπορούσε να έ-ξοντώσει τον άνθρωπο που ήταν τό δεξί χέρι της Μαλφιέρας και μαζί του τό κυριότερο όργανό της... Μά τόσο τό καλύτερο... "Έτσι ή άποκα-τάστασίς του θά ήταν ακόμα μεγαλει-τερή...

Ο Λεόνιο ντε Μοντεφίόρε έξακο-λουούσε να σέρνεται μέσα στο ύπό-γειο... Τέλος στάθηκε άποκατωμέ-νος...

Είχε φτάσει πια στο μέρος, στο ύ-ποιο, σύμφωνα με τις προβλέψεις του, ή δύο ύπόγειες γαλερίες επι-κοινωνούσαν μεταξύ τους.

Συγχρόνως ή Μαλφιέρα, ό κόμης ντε Φόρφελντ κι' οι άλλοι σύντροφοί τους έξακολουθούσαν να προχωρούν παπατευτά στο σκοτάδι που ήταν στην άρχή ότι ή τιμωρία που έπέθε-λε θά ήταν τόσο πλήρης. Πράγματι, αν ήξερε ότι ή Μαλφιέρα βρισκόταν εκεί, θά δίταζε να χτυπήσει μία γυ-ναίκα όσο εγκληματική κι' αν ήταν. Είχε θελήσει ή έταγιά του πιασε-θέντος, ή επανόρθωσης, να είνε πλν

καλουούσε να νομίζει ότι ό κόμης ντε Φόρφελντ ήταν χωρίς τη σέζυγό του...

"Έφαγαν ή φωνή του Φόρφελντ, που μιλούσε στους συντρόφους του, άντήχησε πάλι. "Ο Λεόνιο, άκούγον-τάς τον, χαμογέλασε σιωπηλά. "Ο Γερμανός φεουδάρχης τον πληροφορού-σε με την κουβέντα του γιά την προ-σέγγισί του.

Από τους θόλους των ύπογειων μία ζέστη πραγματικά άφόρητη έ-περσε τώρα. "Ο Λεόνιο τότε θυμή-θηκε ότι έπειδή, λόγω της άδυνα-μίας του, δεν μπορούσε να ύπολογίσει στο σπαθί του, είχε πάρει μαζί του, πριν ξεκινήσει, και τό δού του πιστό-λια. Τά πήρε, και ύφονότας τα προς τους θόλους του ύπογειου, φώ-ναζε με φωνή βαθεία και δυνατή:

—Κόμη "Εορίκε ντε Φόρφελντ, ήρθες να ζητήσεις ένα άσπλο σ' αυτά τό ύπόγεια... "Ε, λοιπόν, μέινε ι-κανοποιημένος... Τό άσπλο που θά βρής εδώ είνε αιώσιο...

Και πυροβόλησε και με τό δού του χέρι συγχρόνως. Η λάμψη της πυ-ρίτιδος φώτισε τό σκοτάδι των ύπο-γειων.

□ □ □ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ □ □ □

Ο άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης μιλάει με τό πουλιά (Έργο του Α. "Ερβέ)

—"Ο Λεόνιο! φώναζε ή Μαλφιέ-ρα, άναγνωρίζοντας τον παλιό έτα-στή της, που είχε θελήσει να δολο-φονήσει. Αυτός!... "Εδώ!...

Μά ένας τρομακτικός κρότος σέ-παζε τά τελευταία της λόγια... "Όλος θόλος των ύπογειων άνοιξε και μία πλημύρα λάβας, φωτιάς και βρα-χων πλημύρισε τό ύπόγειο... Τό άδαφος σείστηκε ως τά έγκυα της γής...

Ο όρκος που είχε κάνει ή Μαλ-φιέρα να πεθάνει, είχε πραγματοποιη-θεί...

Βρισκόταν σίγουρα μέσα σ' ένα τά-φο, από τον όποιο κανείς δεν θά πύ-γαινε να την τραβήξει... Είπε αλή-θεια ότι ό Λεόνιο ντε Μοντεφίόρε συμμεριζόταν τον τάφο της... όπως άλλότε είχε συμμεριστεί τόσες φορές την κλίνη της...

Μά είχε θυσιάσει άκουσίως τη ζωή του, άγωνώντας στην άρχή ότι ή τιμωρία που έπέθε-λε θά ήταν τόσο πλήρης. Πράγματι, αν ήξερε ότι ή Μαλφιέρα βρισκόταν εκεί, θά δίταζε να χτυπήσει μία γυ-ναίκα όσο εγκληματική κι' αν ήταν. Είχε θελήσει ή έταγιά του πιασε-θέντος, ή επανόρθωσης, να είνε πλν

της και νόμιζε ότι δεν την πλήρωνε ακριβά θυσιάζοντας την άθλια ζωή του... "Έτσι μπορούσε ν' άναπαυθί-εν ειρήνη...

Ο πρίγκιψ ντε Μαρσιγιάν, ό Γου-λιέλμος Μάιστερ, ό Λαέρτης κι' οι δύο άχώιστοι ήθοποιοί Φοίτη και Ζήν Παύλ είχαν δει τη Μαλφιέρα, τον Φόρφελντ και τους συντρόφους των ν' άπομακρύνονται καλύπτοντας.

Αφίνοντας τον Φορτσυόλο και τους άλλους αξιωματικούς να λάβουν τό κατάλληλο μέτρο γιά να έμπεδω-σιν με τους τελευταίους πειρατές, είχαν όρμήσει επί τά ίχνη των φυ-γάδων.

Στην άρχή, τους είχαν κυνηγήσει πεζοί, ως τη στιγμή που άπέσαν κι' αυτοί να προμηθευτούν άλογα με τη σειρά τους.

Φτάνοντας, έπειτα από μία ξεφρε-νιασμένη κούρσα, στους πρόποδες του Βεζουβίου, βρήκαν τό άλογό που ή Μαλφιέρα και οι σύντροφοί της είχαν έγκαταλείψει εκεί. Αυτά αποτελούσε μία ένδειξη ότι έκείνοι τους όποιους κατέδιωκαν είχαν καταφέρει μέσα

είπαν μία προσευχή.

"Επειτα, βαθύτατα συγκινημένοι απ' αυτή την άπόροπη λύσι, ξανα-πήραν τό δρόμο της Νεαπόλεως...

Μόλις έφτασαν στο πόρτα σπία της πόλεως, πληροφορήθηκαν ότι τά ύπολείμματα των μισοφόρων και των πειρατών, καταλαβαίνοντας ότι δεν ύπήρχε πια άλλη σωτηρία γι' αυτούς από τη μεγαλοφυΐα των νι-κητών, κατέθεσαν τά όπλα και πα-ραδόθηκαν.

Οι δρόμοι από τους όποιους πε-νούσαν ήταν γεμάτοι από τά πώμα-τα των άνδρών της Μαλφιέρας.

Σε λίγο μάλιστα έκανε την είσο-δό της στο λιμάνι της Νεαπόλεως ό βασιλικός στόλος, σέροντας πίσω του αίχμαλωτισμένα τά πειρατικά καρά-δια.

Τά είχε συναντήσει στο δρόμο του, τά είχε καταδιώξει και, υπό την ά-πειλή των κανονιών του, τά είχε άναγκάσει να παραδοθούν.

Ο θρίαμβος ήταν πλήρης.

Τέλος ό Ροδότος ντε Μαρσιγιάν και οι σύντροφοί του έφτασαν στο βα-σιλικό άνάκτορο, συνδεόμενοι από χιλιάδες λαού που τους έπυρηνού-σαν με άπερίγραπτο ένθουσιασμό.

"Ώστόσο μία μεγάλη θλίψη σκοτεί-ναζε τη χαρά της νίκης.

Ο Σπάντα, αυτός που οι Ναπολι-τάνοι άποκαλούσαν "έθνικό τους ή-ρωα, τό καμάρι τους και ή περηφά-νειά τους, είχε πληρώσει με τη ζωή του αυτό τό θρίαμβο...

Τό πτώμα του είχε μεταφερθεί στο άνάκτορο των βασιλέων της Νεαπό-λεως και άναπαύονταν σ' ένα μεγαλο-πρεπές βάθος στην αίθουσα των σω-υποφυλάκων.

Ο Ροδότος ντε Μαρσιγιάν, ό Γουλιέλμος Μάιστερ και όλοι οι άλ-λοι ήρωες της ημέρας, πήγαν και νο-νάτισαν με σεβασμό μπροστά στο τι-μημένο αυτό λείψανο, μπροστά στο όμμα του δολοφόνου Φόρφελντ.

—Έκδικηθήτε! είπε ό νεαρός πρίγκιψ σκιδόντας τό κεφάλι του πάνω από τό χλωμό κεφάλι έκένου που ύπήρχε ό πολέμιός της, άφοιος κι' άπρόμυτος.

Και σαν να τον άκουγε ό ήρωικός νεκρός, διηγήθηκε έκεί με λίγα λό-για τό τραγικό τέλος της Μαλφιέρας και του συντρόφου της.

—Ναι, είπε τελειώνοντας. Σκίρ-τησε από χαρά, λείψανο, του μεγά-λου μας Σπάντα!... Η πατρίδα μας σώθηκε... "Ελευθερώθηκε γιά πάν-τα...

Ο έφιάλης λοιπόν είχε πραγμα-τικά τελειώσει... Αυτή την πεποί-θηση είχαν όλοι, αφού ή Μαλφιέρα είχε βρει τόσo άθλιο τέλος μέσα στις ύπόγειες στοές του Βεζουβίου...

Η δικαιοσύνη του Θεού είχε κά-νει τέλος τό έργο της και τόσα τρα-γερά εγκλήματα είχαν πληρωθεί με την τιμωρία που τους άξιζε.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ

Είπα λοιπόν ότι μόλις έφτασα στο

νος, καὶ ὁμῶς α
 καρδύνωσα σὲ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ...

πόσο αρχίζω νά φο-
έλλον—τὴν τόση ψυ-
τόση καπατσωσύνη |
πόσοι μελλοῦσι
—Ἐννοια σοῦ
Γκραντπετί... Ἄ

λογαριασμό τῆς ἀν-
της πεθερᾶς μου·
ἀγαπητὴ κυρ-
άλε! ἀγάλια γίνετ

τ
 κ
 Σ
 λ

ἔϊχαν ἕνα χοῦμα κίτρινον πράσινο.
τὸ βάθος διέκρινον καὶ ἕνα μικρὸ ξύ-
λον γεφυράκι· ποῦ ἔνωσε τὶς δύο ὄ-

Ο ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΔΙΨΟΥΣΕ...

ὅ πάτησα τὸ πόδι μου χάμω, τὸ μέ-
νοιωσα.
Σκέφτηκα πὼς ἡ διαταγὴ τοῦ μοῦ-

να τοῦ δοῶτω λίγος νεοῦ να πιῇ καὶ
ποῦ ἐγὼ δὲν τοῦδωσα, δὲν σοῦ φεύ-
γει ποτὲς ἀπ' τὸ μυαλό. Πάνε δεκα-

υποφέρουν τὰς κόπους καὶ νὰ πε-
φρονήσουν τὶς πρόσκαιρες ἡδονές.
Τζέφερσον

— «Πόσο άρχίζω να φο-
έλλον—τήν τόση ψυ-
τόση, κατατασώνη
σου Σατανά!...
— «Εννοια σου, άγαπητή, χυρί
Γκραντπετί... 'Αγάλη, άγάλια γίνεται
χι' η άνοια...»

2
 α
 ι

ἔϊχαν ἕνα χοῦμα κίτρινον πράσινο.
τὸ βάθος διέκρινον καὶ ἕνα μικρὸ ξύ-
λον γεφυράκι· ποῦ ἔνωσε τὶς δύο ὄ-

ὅ πάτησα τὸ πόδι μου χάτω, τὸ μέ-
νοιωσα.
Σκέφτηκα πῶς ἡ διαταγή τοῦ μοῦ-

να τοῦ δοῶτω λίγος νεοῦ να πιῇ καὶ
ποῦ ἐγὼ δὲν τοῦδωσα, δὲν σοῦ φεύ-
γει ποτὲς ἀπ' τὸ μυαλό. Πάνε δεκα-

υποφέρουν τὰς κόπους καὶ νὰ πε-
φρονήσουν τὶς πρόσκαιρες ἡδονές.
Τζέφερσον

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΓΟΝΙΟΥ ΑΡΙΘ. 5

ΤΗ στιγμή που η ταχεία αμαξοστοιχία Παρισίων — Λυών — Μεσσηνίου ξεκινούσε σιγά-σιγά, ενώ η μηχανή της αρχιμαχούρας, ένας νέος κατέθηκε από ένα αυτοκίνητο, που στάθηκε μπρός στο σταθμό, και πρόηγε στο βαγόνι αριθ. 5 της πρώτης θέσεως. Μπήκε σ' ένα διαμέρισμα, στο οποίο έμενε μονάχα μία ώραία κοπέλλα, τοποθετήσε στο δίχτυ τη βαλίτσα του και κάθισε αναπαυτικά κοντά στο παράθυρο, αντίκρου στη νέα.

Υστερα από λίγα λεπτά της ώρας, το τραίνο άρχισε πίσω το σταθμό...

Η ταξιδιώτισσα που καθόταν στο διαμέρισμα αυτό φορούσε ένα φόρεμα κρέπ ζωρζέτ και χιτώνας έξω από το ρυμμένιο. Φάνηκε σαν να πρόσεξε το αυτοκρατορικό ντύσιμο του νέου, το αθλητικό παρόστραγμα του, τα κανονικά χαρακτηριστικά του προσώπου του και, γενικά, την εμφάνισή του — εμφανιστή πλουσίου ανθρώπου. Μά ο Τζιμ Στίλνιου — έτσι λεγόταν ο ταξιδιώτης — της έριξε μία έρευνητική ματιά κι' ύστερα έπαψε ν' ιγχαλνέται μ' αυτήν. Γιατί; Μήπως τον άφινε αδιάφορο το ωραίο φύλο; Κλάε άλλο! Οσπίσο, η νέα εκείνη δεν του έκανε την παραμικρή εντύπωση, επειδή ο Τζιμ είχε πάρει το τραίνο με την άποψη να «δουλέψη» κατά τη διάρκεια της διαδρομής κι' επειδή η συνταξιδιώτισσά του του φάνηκε εν πρώτης ύψεως εξαιρετικά πλούσια.

Ο Τζιμ, ο οποίος, αν και φαινόταν Άγγλος, έκανε πολλούς να νομίζουν ότι είνε Γερμανός — ενώ ήταν απλούστατα από τη Μασσαλία! — ήταν ένας επικίνδυνος δολοφόνος και ληστής. Εργαζόταν κατά προτίμησι στα τραίνα. Σκότωνε από ήδονή και λήστευε με τρόπο επιστημονικό, χωρίς ν' αφήνι το παραμικρό ίχνος πίσω του...

Όταν λοιπόν ο Τζιμ εξακρίβωσε ότι η αντικρυνή του κοπέλλα δεν παρουσίαζε κανένα «ενδιαφέρον», βγήκε από το διαμέρισμα και άρχισε να εξετάζει με προσεκτικό μάτι όλους τους ταξιδιώτες που βρισκόταναν στα διπλανά διαμερίσματα, προσπαθώντας από το ντύσιμο, την περιβολή τους και το ύφος τους να καταλάβη ποιόν έπρεπε να ακολουθήρη και ν' ακολουθήρη εκείνη τη νύχτα... Τά βλέμματα του πέσανε σ' ένα γέρο, που είχε εμφανίσι πλουσίον επαρχιώτη και τη ροκάντα της Λαγναδίας της Τιμής στην μπουκουλάρα, του σιακαλιού του. Ο Άνωστός έμενε στο διαμέρισμα αριθ. 1. Ο Τζιμ άνοιξε συζητήσι μαζί του κι' έμαθε ότι ο γέρος εκείνος ήταν ένας πλούσιος και ευκατάστατος στην τόπο του, άρρο πόδλησε στο Παρίσι τα κοσσιά του, σε πολύ καλή τιμή. Είχε τα χρήματά πάνω του. Το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά...

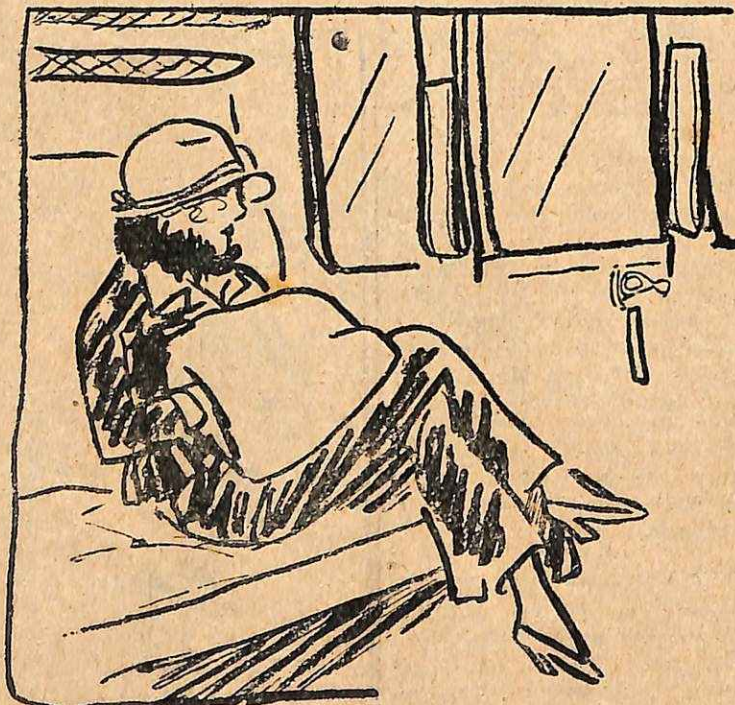
Θά ήταν τότε η ώρα δέκα το βράδυ. Ο γέρος είπε ότι ήθελε ν' αναπαυθή λιγάκι. Ο Τζιμ τον καληνύχτισε κι' επέστρεψε στο διαμέρισμά του, ήσυχος κι' ευδιάθετος. Ήταν βέβαιος ότι θά έβγαζε τα έξοδα του ταξιδιού του...

Μά όταν μπήκε στο διαμέρισμά του, παρατήρησε ότι η συνταξιδιώτισσά του δεν είχε ακόμα αποκοιμηθεί. Ο Τζιμ άρχισε να έκνευρίζεται. Φοβόταν μήπως η νέα εκείνη υμείνει άρρωστη. Ήλτ τη νύχτα, όπόταν δεν θά είχε έλευθερία κινήσεως. Κι' αποφάσισε να βεβαιωθή γι' αυτό.

Θά έπαλσων να κοιμηθώ λιγάκι, με την άδειά σας! της είπε χαμογελώντας. Έπείς δεν θά ήσυχάζεστε; Που σκαπεύετε να κατεβήτε;

Η νέα του έριξε μία παράξενη ματιά κι' του αποκρίθηκε:

— Ούτε εγώ δεν ξέρω πού θά κατέβω... Ταξιδεύω γάρην διασκεδά-

Η ταξιδιώτισσα κινέταξε έξω άφηρημένα.

σεως και κατεβαίνω σ' όποιον σταθμό μου άρέσει... Κι' άπόψε δεν νυστάζω διόλου...

Ο Τζιμ δεν άποκρίθηκε. Ξανακίνησε την κοπέλλα. Μία ύποψία πέραςε ξαφνικά από το νού του: Μήπως η συνταξιδιώτισσά του ήταν καμιά μυστική αστυνομός που τον παρακολουθούσε; Έσφίξε τα χέρια του με δύναμη... Μά κατέλαβε ότι δεν έπρεπε να χάση την ψυχραιμία του... Έσως οι φόβοι του να ήταν άδικολογητοί...

Εξέπλωσε στον φαρδύ καναπέ κι' έκλεισε τα μάτια του. Κόπου-κόπου τα μισκόνιζε με τρόπο... Ή νέα εξακολουθούσε να τον κυτάζει μ' ένα να βλέμμα που του φαινόταν παγερό και κατεγρό σαν ασήλη. Ο Τζιμ έννοιωσε μία άόριστη επιθυμία να βρήςση επάνω της, να της σφίξη το λαιμό και ν' της κλείση τα έρευνητικά εκείνα μάτια...

Στο μεταξύ, το τραίνο έτρεχε μέσα στη νύχτα. Πέρασε από την Ντιζόν και είχε μπει στη Βουργουνδία. Υστερ' από μισή περίπου ώρα θάφτανε στη Λυών. Ο Τζιμ είδε ξαφνικά μέσα από τα μισοκατεβασμένα βλεφαρά του τη νέα να σηκώνεται, να παίρνει κάτι από το σάκκο της και να βγαίνει στο διάδρομο.

Θά πηγαίνει στην τουαλέτα, σκέφτηκε.

Υστερ' από είκοσι λεπτά της ώρας, η νέα γύρισε. Το τραίνο πλησίαζε στη Λυών. Η ταξιδιώτισσα μάζεψε τα πράγματά της. Φαινόταν έτοιμη να κατέβη. Ο Τζιμ προσποιήθηκε ότι ξύπνησε.

— Έλλάξτε την άπόφασή να κατέβω στη Λυών, του είπε εκείνη γελώντας. Θά ήσυχάζω σ' ένα ξενοδοχείο και αύριο το μεσημέρι θά φύγω για τις Κάννες... Ά! τ' κυριώτερο θέληγητρο των ταξιδιωτών, είνε το

πρόσωπό του, άφίνοντας έξω μονάχα τα μάτια, φέρσε τα γάντια, έσφίξε το έγγερίδιό στο δεξί του χέρι, άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα του διαμερίσματος του κι' έβγαλε το κεφάλι του έξω... Άπόλυτη ήσυχία στο διάδρομο. Με δυο πηδήματα, ο Τζιμ βρέθηκε στο διαμέρισμα αριθ. 1.

Εσπρώξε την πόρτα άθροισα και μπήκε μέσα.

Ο γέρος είχε σβύσει το φώς, άφίνοντας άναμμένη μονάχα μία μικρή μπλε λάμπα... Ήσαν έαπλωμένοι στον καναπέ... Φαινόταν σαν να κοιμόταν βελικά... Μία παράξενη μουδιά ήταν χυμένη στην άπυρραία. Μά ο Τζιμ δεν την πρόσεξε. Πλησίασε τον κοιμισμένο, σήκωσε το ώπλομένο χέρι του, ύπελθινσε πού βρισκόταν η καρδιά — γιατί δεν έβλεπε καλά μέσ' στο σκοτάδι — και χτύπησε με δύναμη, άφίνοντας το μαχαίρι στην πληγή...

Ο γέρος δεν έβγαλε λέξη. Ο Τζιμ έμεινε στην άρχή εύχαριστήμένος άπό τον έαυτό του. Πολύ επιτυχημένο κτύπημα... Δεν άφηνε όμως να του σκηνί άκατανόητο πώς ο κρασέμπορας πέραςε από την ένα κόσμο στον άλλο χωρίς ν' αγγίξη το παραμικρό βογγητό από το στόμα του...

Ο Τζιμ άπλωσε το χέρι του στο μέτωπο του γέρου. Ήταν παγωμένο. Πολύ περίεργο! Ένα πτώμα δεν παγώνει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα... Κάτι συνέβαινε εδώ... Και ο Τζιμ έλαβε την άπόφασή να ανάψη το φώς.

Άλλά μόλις γύρισε το κουμπί, όπισθώκησε τρομαγμένος... Ο γέρος ήταν ήδη νεκρός, κατακαρτερνιμένος από ένα πρωτόπειρο, ένα άρχαίο κακούργο. Και η παράξενη έκείνη μουριά που ήταν χυμένη στο διαμέρισμα, ήταν του άθλιατος που είχε πλημμυρίσει τον καναπέ και το πάτωμα! Ή άναποδογυρισμένες τάσες που γέρο έδειχναν ότι είχε ληστευθεί.

— Διάβολε! βρυχήθηκε ο Τζιμ. Μά πρόλαβε ένας άλλος! Και τότε πρόσεξε ότι ο νεκρός κρατούσε στο χέρι του ένα κομμάτι άγρια χαρά.

— Οι δύο μας τόφρ, άγαπητέ μου! είπε με το νού του.

Ανέθηκε στο τραίνο, που ξεκίνησε σχεδόν άμέσως, μπήκε στο διαμέρισμά του, άφηνε να περάση λίγη ώρα κι' ύστερα άρχισε να προετοιμάζεται. Άνοιξε τη βαλίτσα του, που δεν περιείχε τίποτε άλλο εκτός από υερικές παληές έφτημεριδες, ένα μαύρο μαντίλι, ένα ζευγάρι γάντια από καουτσού κι' ένα μαχαίρι λεπτό και μυτερό σαν καρφοβελόνα. Με το μαχαίρι αυτό σκότωνε ο Τζιμ τα θύματά του, ενώ κοιμόντουσαν. Τους τα κάρωνε στην καρδιά με μεγάλη μαστοριά. Έτσι άπέφευγε την πύλη, τα άδικα και τα ξεφωνητά.

Ο Τζιμ δεν είχε μεγάλη εμπιστοσύνη στη σοματική του δύναμη και άπέφευγε τις συμπλοκές, πού θά μπορούσαν να έχουν δυσάρεστα άποτελέσματα γι' αυτόν.

Πέρασε το μαύρο μαντίλι στο πρόσωπό του, άφίνοντας έξω μονάχα τα μάτια, φέρσε τα γάντια, έσφίξε το έγγερίδιό στο δεξί του χέρι, άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα του διαμερίσματος του κι' έβγαλε το κεφάλι του έξω... Άπόλυτη ήσυχία στο διάδρομο. Με δυο πηδήματα, ο Τζιμ βρέθηκε στο διαμέρισμα αριθ. 1.

Εσπρώξε την πόρτα άθροισα και μπήκε μέσα.

Ο γέρος είχε σβύσει το φώς, άφίνοντας άναμμένη μονάχα μία μικρή μπλε λάμπα... Ήσαν έαπλωμένοι στον καναπέ... Φαινόταν σαν να κοιμόταν βελικά... Μία παράξενη μουδιά ήταν χυμένη στην άπυρραία. Μά ο Τζιμ δεν την πρόσεξε. Πλησίασε τον κοιμισμένο, σήκωσε το ώπλομένο χέρι του, ύπελθινσε πού βρισκόταν η καρδιά — γιατί δεν έβλεπε καλά μέσ' στο σκοτάδι — και χτύπησε με δύναμη, άφίνοντας το μαχαίρι στην πληγή...

Ο γέρος δεν έβγαλε λέξη. Ο Τζιμ έμεινε στην άρχή εύχαριστήμένος άπό τον έαυτό του. Πολύ επιτυχημένο κτύπημα... Δεν άφηνε όμως να του σκηνί άκατανόητο πώς ο κρασέμπορας πέραςε από την ένα κόσμο στον άλλο χωρίς ν' αγγίξη το παραμικρό βογγητό από το στόμα του...

Ο Τζιμ άπλωσε το χέρι του στο μέτωπο του γέρου. Ήταν παγωμένο. Πολύ περίεργο! Ένα πτώμα δεν παγώνει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα... Κάτι συνέβαινε εδώ... Και ο Τζιμ έλαβε την άπόφασή να ανάψη το φώς.

Άλλά μόλις γύρισε το κουμπί, όπισθώκησε τρομαγμένος... Ο γέρος ήταν ήδη νεκρός, κατακαρτερνιμένος από ένα πρωτόπειρο, ένα άρχαίο κακούργο. Και η παράξενη έκείνη μουριά που ήταν χυμένη στο διαμέρισμα, ήταν του άθλιατος που είχε πλημμυρίσει τον καναπέ και το πάτωμα! Ή άναποδογυρισμένες τάσες που γέρο έδειχναν ότι είχε ληστευθεί.

— Διάβολε! βρυχήθηκε ο Τζιμ. Μά πρόλαβε ένας άλλος! Και τότε πρόσεξε ότι ο νεκρός κρατούσε στο χέρι του ένα κομμάτι άγρια χαρά.

ύφασμα. Έσχυψε, το είδε καλύτερα και είδε πώς ήταν κρέπ ζωρζέτ. Συμμήθηκε άμέσως ότι η νεαρή συνταξιδιώτισσά του φορούσε ένα φουστάνι από αυτό το ύφασμα...

Έκείνη λοιπόν ήταν η δολοφόνος! Ο Τζιμ δεν μπορούσε να το πιστέψη. Και όμως δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία γι' αυτό. Έτσι εξηγείτο γιατί η άγκωστος δεν ήξερε πού να κατέβη, γιατί άπουσίασε είκοσι λεπτά της ώρας από το διαμέρισμα και γιατί κατέβηκε ξαφνικά στη Λυών. Για πρώτη φορά στη ζωή του ο Τζιμ βόηκε το δάσκαλό του, αδιάφορο αν ο δάσκαλος εκείνος ήταν άρχαίος, καθώς φαινόταν από το άξιόλο έγκλημά του.

Όταν πέρασε η πρώτη στιγμή της καταπληξέως, ένας τρελλός φόβος έπιασε τον Τζιμ. Η θέσις του ήταν εξαιρετικά κρίσιμη. Τη ρούχα του ήταν κατακατωμένα. Πώς θά τ'α καθάρει; Πού θά έβρισκε άλλα; Διέτρεχε τον κίνδυνο να συλληφθή και να καταδικασθή γι' ένα έγκλημα πού δεν είχε διαπράξει — ενώ τόσα και τόσα άλλα έγκλημάτά του έμειναν άτιμώρητα!

Με τη σκέψη αυτή, ο Τζιμ έννοιωσε το μυαλό του να σαλεύη. Άν πού πάθινε αυτό, αν τον έπαιναν αδικαι, θά τρελλαίνονταν από την άπελπισία του! Ένα μονάχα μέσον σωτηρίας υπήρχε: Να πηδήση από το τραίνο, να κυρτήη στους άγρούς και να προσπαθήση να βρή άλλα ρούχα. Είχε εύτυχώς άρκετά χρήματα μαζί του...

Αυτό πού σχεδίαζε ήταν πολύ επικίνδυνο... Μά δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά... Βγήκε στο διάδρομο, άνοιξε την πόρτα και πήδηξε έξω... Κυλιόστηκε στην κατηφορία πού βρέθηκε μπροστά του... Στην άρχή χάλιστηκε. Όταν συνήλθε κάπως, είδε ότι γλύτωσε μ' ένα στραμπουλισμα του ποδιού του... Τις τένια πράγματα...

Έκανε μερικά άήματα, χάλισμένος ακόμα, χωρίς να ξέρη πού πατά... Έβλεπα στάθηκε άκίνητος. Ένα τσίρνο έφτανε απ' την αντίθετη διεύθυνσι, μουγκρίζοντας μέσα στη νύχτα. Τα φανάρια της άμαξοστοιχίας μαγνήτισαν την Τζιμ. Μέσα στην παραμάχη του, πού φάνηκε ότι ήταν τα μάτια της διολυσμένης... Δεν είχε πειζ τη δύναμη να σέρη τα πόδια του. Μούδιασε δόλοληρος από τον τρόμο του.

— Δεν είμαι εγώ, τραυλίζε, δεν είμαι εγώ πού...

Δεν άπόρρισε ν' άποτελειώση τη φράση του. Ή μηχανή πέραςε απάνω του με άπαιστο βρυχήμα, διαμελίζοντας το σώμα του και μεταβάλλοντας το κεφάλι του σε μία πλατεία κόκκινη κηλίδα.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Έγώ το λέω του σκύλου μου κι' ο σκύλος της ούρας του.

— Άλλοι όπου τον δέν τον δένει, χτώ κι' ο νού του δεν τον δένει.

— Έχεις γράσια, έσεις γλώσσα.

— Στη μεγάλη καρδιά δεν χωρούν μικροί πόνοι.

— Η έπιείκεια είνε η εωδία της άρετής.

Η ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΓΕΡΟΣ

(ΤΟΥ BURGER)

Σ' ένα θράχο ανάμεσα σε άγκάθια, καθότανε. κοντά στη θάλασσα, ένας γέρος.

Τρομαγμένη ήταν η όψη του γέρου εκείνου...

Και τα μαλλιά του κάτασπρα... Γιατί έκλαιγε ο γέρος στο θράχο εκείνο καθισμένος;...

Έκλαιγε γιατί θυμότανε τα περασμένα...

— Θλίψη, πόνος, χαρά, άγάπη... Μία νύχτα ήταν η ζωή μου τότε...

Μία νύχτ' άπόμεινε και τώρα! Ω! γιγάντια θάλασσα!...

— Ω! θάλασσα φυγική και άπονη σαν την μορφή του τρομερού θανάτου...

Και ο γέρος μένει ακόμα εκεί στο θάλασο...

Και τα φαντάσματα του παρελθόντος πετούνε γύρω και του τινύουν τη φωνή...

— Άγάπη, άγάπη... εκείνη η άγάπη!...

Τη κεφαλή σηκώνει ο γέρος και τ' άστέρια κυττάει ψηλά...

Τά δάκρυα πειά στέρεψαν και ά μαλλιά του άσπρισαν πού πολύ.

Δεν είνε πειά ζωή γι' αυτόν καμιά...

Ο θάνατος μονάχα τον προσμένει να τον πάρη...

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕΣ

(ΤΟΥ HERDER)

Όταν η μελαγχολία πέφτει γύρω στην ψυχή μου, έσένα μόνο, ω! ωραία μου, στο νού μου ξαναφέρνω...

Κι' όταν τα βράδια μόνος άπό τον κήπο σου περνάω τα δάκρυα μου κλείνουνε τα μάτια...

Και δεν σε βλέπω πειά!...

Κι' όταν ο ούρανός άνοίγει και τά μαύρα χελιδόνια ξαναχέλζουν τις φωλιές τους...

Απ' τον κήπο σου περνά άγαπημένη...

Μά είνε ο κήπος πειά έρημος και σκοτεινός...

Και το ούρανο το φώς δεν τόγε φτάνει...

Και τά χελιδόνια τρομάζουν να πετάξουν ως εκεί...

Έφυγες τώρα, έσύ...

Τώρα πειά κατοικείς άλλου μαζί με την άγάπη την παληά μας...

Μαζύ σου όμως! Ω! ωραία μου, έπήρες την ψυχή μου;

Γιατί; Τά μάτια μου έσύ γιατί έπήρες πέρα εκεί, μακριά...

Και τώρα εγώ έδω τυφλός γιατί δακρύζω;

Γιατί δακρύζω, άγαπημένη;

ΣΤΑΧΤΕΣ

(ΤΟΥ EMIA ANPIQ)

Μόνος, δίπλα στη φωτιά, κά...

Κι' όμως είνε γλυκό το φθινόπωρο και στην πιστή καρδιά του εκείνος πού θυμάται, άγαπά ν' αναπολή τις καλύτερες στιγμές, την ωμορφότερη ώρα όλων εκείνων πού όπηρέαν και τώρα πειά τελειώνουν...

Γλυκό είνε το φθινόπωρο, με τώρα πάει να σβύση. Στά γεμάτα πανέτρια σταφύλια πού μαζεύουν, κτρινίζουσε. Ο άνεμος, μέσ' ένα στεναγμό, πήρε το τελευταίο τριαντάφυλλο και το στερνό του φύλλο...

— Άντίο, γλυκά, σιγά.

ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ

(ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΚΑΙΝΚΣΟΡ)

Όταν το γένι άρχισι να φυτρώνη στο πηγούνι, η ζωή είνε τόσο ωραία και φαίνεται σαν ένας δρόμος δίχως τέλος όπου να μπορείς να τρέχης και να λαχαινιάζης, με άβηθη λογής-λογής, στις άκρες.

Όταν το γένι είνε λείο και μαύρο, μπορεί κανείς να τριγυρίζη άπ' το Παρίσι στο Λονδίνο και άπ' τη Βενετία στη Ρώμη.

Η ώρα δεν είνε τίποτε και μπορεί να περφορήση κανείς και μία καρδιά, κι' ένα γλυκό φίλι.

Μά όταν τα γένεια στο πηγούνι άσπρίζουν και η ρυτίδες σκάβουνε χέρια και πρόσωπο, τότε δεν είνε κανείς πού να βολέη σόντιομο πολύ τον δρόμο.

Τότε ξεσταίνουμε την καρδιά μας με κρασί, άλλ' όχι πειά με το γλυκό πιστό του έρωτος, και λυπόμαστε — μάταια λήνη — πού άφήσαμε να κυλήση ο καιρός έτσι χαμένος...

Στον τρελλό στρόβιλο της φλόγας πού γορεύει, στην μυρωδιά του κλαδιού και στο τραγούδι του έβλου, αίσθάνομαι σαν μία μυστηριώδη και κρυφή παρουσία πού μου παρηγορεί και με παράζει συγκλονώς, και μου μιλεί γι' άπράγματα παληά κι' άγαπημένα.

Τότε ξεσταίνουμε την καρδιά μας με κρασί, άλλ' όχι πειά με το γλυκό πιστό του έρωτος, και λυπόμαστε — μάταια λήνη — πού άφήσαμε να κυλήση ο καιρός έτσι χαμένος...

Τότε ξεσταίνουμε την καρδιά μας με κρασί, άλλ' όχι πειά με το γλυκό πιστό του έρωτος, και λυπόμαστε — μάταια λήνη — πού άφήσαμε να κυλήση ο καιρός έτσι χαμένος...

Τότε ξεσταίνουμε την καρδιά μας με κρασί, άλλ' όχι πειά με το γλυκό πιστό του έρωτος, και λυπόμαστε — μάταια λήνη — πού άφήσαμε να κυλήση ο καιρός έτσι χαμένος...

Τότε ξεσταίνουμε την καρδιά μας με κρασί, άλλ' όχι πειά με το γλυκό πιστό του έρωτος, και λυπόμαστε — μάταια λήνη — πού άφήσαμε να κυλήση ο καιρός έτσι χαμένος...

Τότε ξεσταίνουμε την καρδιά μας με κρασί, άλλ' όχι πειά με το γλυκό πιστό του έρωτος, και λυπόμαστε — μάταια λήνη — πού άφήσαμε να κυλήση ο καιρός έτσι χαμένος...

Τότε ξεσταίνουμε την καρδιά μας με κρασί, άλλ' όχι πειά με το γλυκό πιστό του έρωτος, και λυπόμαστε — μάταια λήνη — πού άφήσαμε να κυλήση ο καιρός έτσι χαμένος...

Τότε ξεσταίνουμε την καρδιά μας με κρασί, άλλ' όχι πειά με το γλυκό πιστό του έρωτος, και λυπόμαστε — μάταια λήνη — πού άφήσαμε να κυλήση ο καιρός έτσι χαμένος...

Τότε ξεσταίνουμε την καρδιά μας με κρασί, άλλ' όχι πειά με το γλυκό πιστό του έρωτος, και λυπόμαστε — μάταια λήνη — πού άφήσαμε να κυλήση ο καιρός έτσι χαμένος...

Τότε ξεσταίνουμε την καρδιά μας με κρασί, άλλ' όχι πειά με το γλυκό πιστό του έρωτος, και λυπόμαστε — μάταια λήνη — πού άφήσαμε να κυλήση ο καιρός έτσι χαμένος...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μά σκέψου τι θά ήταν αυτό το παιδί, αν έμενε κοντά μας, ρώτησε ο Ζάν ντε Φράνς. Ένας άθλιος ατσίγγανος όπως έμεις, γιατί δεν θά συλλογίζομαι ποτέ να γίνω πλούσιος, αν δεν είχα φιλοδοξίες γι' αυτό...

Η Κυνθία έκλαιγε σιωπηλά και ο Ζάν ντε Φράνς εξακολούθησε:

—Αντί αυτού, είνε πλούσιος, ευγενής, ένδοξος, συταγματάρχης, πατρίκιος της Αγγλίας, μπορεί να συγγενέσει με τις μεγαλύτερες οικογένειες κι' ο βασιλεύς ο ίδιος θά υπογράψει το συμβόλαιο του γάμου του. Ο Γεώργιος Γ' τον έχει άποψε προσκαλέσει σ' γεύμα.

Η Κυνθία εξακολουθούσε να κλαίη πάντοτε.

—Θέλεις, λοιπόν, τώρα, εξακολουθήσει ο Ζάν ντε Φράνς, να τον γερμίσουν απ' αυτό το δάσος, στο όποιο τον ύψωσαμε και να τον διώξουν σαν υπηρέτη, λέγοντάς του: «Φύγε! Δεν είσαι ο αληθινός μαρκήσιος Ρογέρους του Ασμπουργκ, ο νόμιμος γιός του λόρδου κυβερνήτου των Ινδιών... Είσαι ο "Άμρι, ο νόθος γιός του Ασμπουργκ με μιιά Ατσιγγάνα, ένας από τους καταραμένους αυτούς άλχητες που είνε καταδικασμένοι να πλανιούνται χωρίς άσυλο σ' όλο τον κόσμο».

Η Κυνθία αναστάθηκε απότομα, ενώ μιιά λάμψη όργης περνούσε από το βλέμμα της.

—Ω! το παιδί μου! φώναξε. Έχω να τ' δώ από τότε που ήταν στην κούνια... Από τότε που άπλωνε τα χεράκια του προς εμένα, φωνάζοντάς με μητέρα...

—Μά δεν ξέρεις, λοιπόν, δυστυχισμένη, εξακολούθησε ο Ζάν ντε Φράνς, ποιά ήταν ή νέα που βρισκόταν μέσα στο άμάξι, στο όποιο ανέβηκες;

—Όχι, απάντησε ή Κυνθία.

—Είνε ή πιά τρομερή έχθρά μας! Είνε ή μίς Έλλην, ή προστατευμένη του σέρ Ροβέρτου Βάλντεν!... Είνε ή κόρη του Ναθαναήλ, του ανθρώπου με τη νυφίτσα.

Η Κυνθία έβγαλε μιιά κραυγή.

—Καταλαβαίνεις τώρα, εξακολούθησε ο Ζάν ντε Φράνς.

Η Κυνθία έσκυψε το κεφάλι της κι' έμεινε σιωπηλή.

—Πήγαινε, της είπε ο Ζάν ντε Φράνς. Αν σπερμήθηκες τ' χάδια του παιδιού σου θά γάρης, τουλάχιστον, τους θριάμβους του... Γιατί δεν φτάνει σ' εμένα

τό ότι είνε ευγενής, τό ότι είνε ώραιος, τό ότι είνε πατρίκιος της Αγγλίας. Θέλω να είνε αγαπημένος και θά φροντίσω να τού δώσω γιά σύζυγο την πιό πλούσια κληρονόμο της Μεγάλης Βρετανίας.

Ενθουσιασμένη από τ' λόγια του Ζάν ντε Φράνς, ή βασίλισσα των Ατσιγγάνων έκανε μιιά κίνησι περιφανείας και τού άπάντησε ένθουσιαστικά:

—Θά κάνω ό,τι θέλεις, Ζάν... Πρέπει να εγκαταλείψω την Αγγλία; Πρέπει να αυτοεξοριστώ; Είμαι πρόθυμη να θυσιάσω τή ζωή μου γιά την δόξα και την εύτυχία του γιού μου.

Ενώσε τ' χέρια της ίκετευτικά, μιλώντας τού έτσι και είχε σχεδόν γονατίσει μπροστά σ' αυτό τον άνθρωπο που τή λύγιζε με την σιδερένια θέλησή του.

—Όχι, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς. Δεν θέλω τίποτε απ' όλ' αυτά. Εκείνο που απαιτώ ά-

νοιώθω την καρδιά μου να σκιστά από χαρά μέσα στο στήθος μου, σκεπτόμενος ότι όλ' αυτά είνε έργο μου.

Μά, ενώ μιλούσε έτσι, ο Ζάν ντε Φράνς θυμήθηκε, εξαφνα, τή μίς Έλλην, και τότε τό μέτωπό του σκοτεινιάσε, ενώ μι' άστραπή μίσους περνούσε απ' τ' μάτια του.

—Πρέπει να την συντρίψω, μουρμούρισε, όπως ο άγιος άναμνος συντρίβει τ' ξερά κλαδιά.

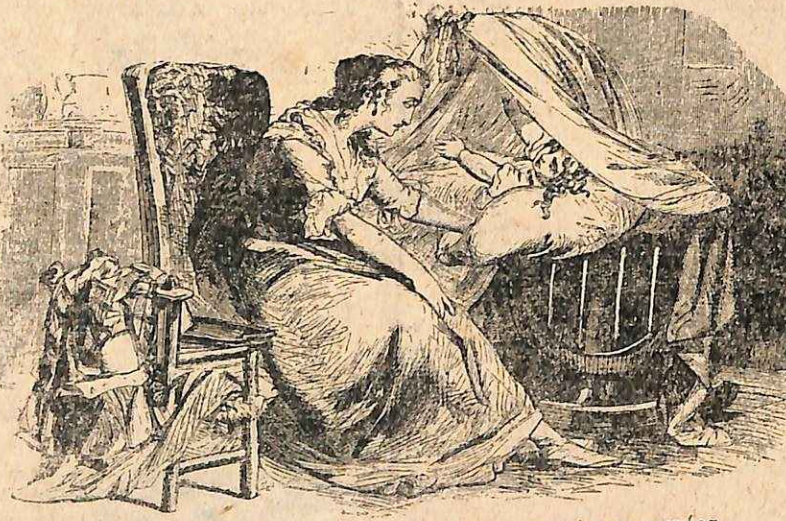
Και, γυρίζοντας προς τον Σαμφών, τον ρώτησε:

—Με υπάκουσες; Βρήκες τον χειρούργο Βόλτον;

—Ναι, αφέντη, απάντησε ο Σαμφών, και όπου είνε θάρη γιατί τού έδωσα ραντεβού γιά τό μεσημέρι. Τόν βρήκα μέσα στην τή δρώμικη ταβέρνα του Ουάιτ Τσάπελ, όπου συνθίβει να μεθά κάθε βράδυ.

—Σ' εγνωρίσει;

—Όχι.

Απλώνε τα χεράκια του σ' εμένα, φωνάζοντάς με μητέρα...

τό σένα, είνε να μην εκτίθεται κατ' όλην τήν όσμαν; Όσμαν; —Όχι. Θυμήθηκε μονάχα οτι σ' είνε συγγενής ένα θράβι στην άκρη του πάρκου το μαρκησιού Ρογέρους, στον πύργο του βασιλείου.

—Τότε δεν ξέρει γιατί τόν ζήτησα;

—Νομίζει πως ή έξοχότης σας είνε άρρωστη.

Ο Ζάν γύρισε γελώντας προς την Κυνθία και της είπε:

—Βλέπεις ότι ο Σαμφών μ' παίρνει σ' όσοβά. Με άποκαλεί Έξοχώτατο...

—Μά σεις είστε ο αφέντης μου, απάντησε άπλά ο γίγας, αυτός στον όποιο άνήκει κι' ή τελευταία σταγόνα του αίματός μου.

—Είσαι ένας πιστός σκύλος!

είπε ο Ζάν ντε Φράνς συγκινημένος.

Ο Σαμφών έβγαλε ένα μούγκρισμα ίκανοποίησις που έμυτζε άρκετά με τού ζώου, με τό όποιο τόν παρότρυνε.

Εκείνη τή στιγμή ακούστηκε τό κουδούνι τής έξώπορτας.

—Θά είνε ο χειρούργος Βόλτον! φώναξε ο Σαμφών κι' έτρεξε έξω.

—Αφσέ μας, αδελφή μου, είπε ο Ζάν ντε Φράνς στην Κυνθία. Πρέπει να μιλήσω άρκετά όρα στον δόκτορα Βόλτον... Οτι έχω να τού πω, είνε ύψιστης σημασίας.

Η Κυνθία βγήκε έξω. Σχεδόν άμέσως, ή πόρτα άνοιξε πάλι και ο Σαμφών ξαναπαρουσιάστηκε, προηγούμενος του δόκτορος.

Ο Βόλτον είνε καταγής σ' ελσινά γάλια απ' τόν άλκοολισμό. Τ' άρρωστα του ήσαν γεμάτα βούλες, τ' αμαλλία του άντάνιστα κι' είχε να ευριστή, τουλάχιστον, μιιά θοριάδα. Μονάχα τό βλέμμα του είνε διατηρήσει όλη του τή λάμψη.

Ο Σαμφών, σαν υπηρέτης καλομαθημένος, άποσώθηκε κι' έκλεισε την πόρτα πίσω του, ενώ ο Βόλτον, κάπως θυμωμένος από την πολυτέλεια που τόν περιστοίγιζε, χαιρετούσε τόν Ζάν ντε Φράνς σαν αληθινόν μεγιστάνα.

—Δόκτωρ, είπε ο Ζάν, θέλω προπάντων να κουβεντιάσω μαζί σας...

—Ω! έκανε περίεργα ο Βόλτον.

—Εμείνατε πολύ καιρό στις Ινδίες, δόκτωρ;

—Δώδεκα χρόνια, εξαχώτατε...

—Είσαστε στήν ιδιαιτέρα όπηρεσία του λόρδου Ασμπουργκ;...

—Ο Βόλτον άνασκήρτησε και κύτταξε τόν Όσμαν, μ' προσπάθησε να κρύψει την ταραχή του βιάζοντας την ταμπανέρα του και παίρνοντας μιιά πρέζα ταμπάκου.

—Μιά νύχτα, εξακολούθησε ο τελευταίος, πήγατε και πήρατε ένα παιδί από μιιά κατασκήνωσι ατσιγγάνων;

—Ποτέ!... φώναξε ο δόκτωρ.

—Πολύ καλά, δόκτωρ! είπε ή Ζάν ντε Φράνς χαμογελώντας. Βλέπω πως είστε άφρονος σαν τάφος. Μά δεν μπορείτε να έχετε μυστικά γιά μένα...

—Δεν έχω μυστικά, απάντησε ο χειρούργος, παίρνοντας άπλοϊκό ύφος.

—Κυττάξτε με, δόκτωρ! είπε τότε ο Ζάν.

Ο χειρούργος έριξε επάνω

του εν' άνήσυχο βλέμμα.

—Με άναγνωρίζετε;

—Όχι, είπε ο Βόλτον.

—Ε, λοιπόν, αφού δεν θυμάστε ότι πήγατε και πήρατε ένα παιδί από μιιά κατασκήνωσι ατσιγγάνων, θυμήθηκε, τουλάχιστον, τόν νέο του όποιου θεραπεύσατε μιιά πληγή στον όμο...

—Ο Ζάν ντε Φράνς! φώναξε ο Βόλτον, κυττάζοντας άπληστα τόν συνομιλητή του.

—Ναι, είν' εγώ, απάντησε ο τελευταίος.

—Σεις! Σεις! φώναξε ο Βόλτον κατάπληχτος.

Ο Ζάν ντε Φράνς, ξεκούμπωσε τό σακκάκι του, άνασκήρτησε τή ποικιλία του που έφερε ακόμα τή σημάδι από την πληγή, τή έγχειρίδιου.

—Ναι! είπε ο Βόλτον. Είσαι σεις... Άναγνωρίζω την πληγή, σαι...

Κι' εξακολούθησε να κυττάζει τόν Ζάν ντε Φράνς με θαυμάσια έκπληξη, γιατί δεν μπορούσε να εξηγήσει αυτή την αφάνταστη πολυτέλεια που περιστοίχιζε τόν ατσίγγανο.

—Δόκτωρ, είπε ο Ζάν ντε Φράνς, μιιά απ' αυτές τις θραδειές θά σας διηγηθώ τις περιπέτειές μου που μοιάζουν μ' άραβικό παραμύθι... Μά σήμερα έχω μερικά άλλα πράγματα ξεχωριστού ενδιαφέροντος να σας πω.

—Μιλήστε, απάντησε ο Βόλτον, ο όποιος άνεκάλυπτε σιγά-σιγά τόν συνομιλητή του τ' άστείο βλέμμα, τό περήφανο χαμόγελο και όλα τ' ευγενικά χαρακτηριστικά του παιδιού που είνε γνωρίσει άλλοτε.

—Θέλω να σας μιλήσω γιά αυτόν! είπε ο Ζάν.

—Ε! έκανε ο Βόλτον, χαμηλώνοντας τή φωνή του. Ξέρει πως ξαναγύρισε στο Λονδίνο, ένα χαμόγελο πέρασε από τή χείλη του Ζάν ντε Φράνς, ο όποιος απάντησε:

—Φτωγέ μου δόκτωρ, νομίζετε λοιπόν ότι τόν έγκντέλει;...

—Πώς τό καθώρθωσε; Εγώ, τουλάχιστον, δεν ξέρω καμιά οστία που να μπορώ να σβύνω αυτά τ' ασημάδια...

—Α! έκανε ο Ζάν ντε Φράνς. Κι' εγώ δεν ήξερα, αλλά καθώρθωσα να βρω...

—Αλήθεια; ρώτησε ο Βόλτον.

—Ακούστε, απάντησε ο Ζάν, λησ των ατσιγγάνων.

Ο Βόλτον πήρε τή γεμάτη περιέργεια στάσι, ενός ανθρώπου, ο όποιος πρόκειται ν' άκούση την άποκάλυψη ενός τρομερού μυστικού.

—Εμείς οι Ατσιγγανοί, είπε ο Ζάν ντε Φράνς, έχουμε σ' εμάς φυλή μας έναν άνθρωπο που τόν λέμε σημάδευτή... Για τόν και άλχημίστης συγχρόνως ο άνθρωπος αυτός χαράζει σ' α νεογέννητα παιδιά αυτό τό σημάδι που θεωρείται ως άνεξήγητο.

Ο δικός μας σημάδευτής ήταν κιόλας γέρος την εποχή που ήρθατε και πήρατε τόν μικρό Άμρι γιά να τόν κάνετε μαρκήσιο Ρο-

βέρτο Βάλντεν.

Οι έχθροι μας;...

—Ναι... Υπάρχουν έχθροι... και ισχυροί μάλιστα...

Ο Βόλτον συλλογίστηκε τόν

σέρ Ροβέρτο Βάλντεν.

Οι έχθροι μας;...

—Ναι... Υπάρχουν έχθροι... και ισχυροί μάλιστα...

Ο Βόλτον συλλογίστηκε τόν

σέρ Ροβέρτο Βάλντεν.

Οι έχθροι μας;...

—Ναι... Υπάρχουν έχθροι... και ισχυροί μάλιστα...

Ο Βόλτον συλλογίστηκε τόν

σέρ Ροβέρτο Βάλντεν.

Οι έχθροι μας;...

—Ναι... Υπάρχουν έχθροι... και ισχυροί μάλιστα...

Ο Βόλτον συλλογίστηκε τόν

σέρ Ροβέρτο Βάλντεν.

Οι έχθροι μας;...

—Ναι... Υπάρχουν έχθροι... και ισχυροί μάλιστα...

Ο Βόλτον συλλογίστηκε τόν

σέρ Ροβέρτο Βάλντεν.

Οι έχθροι μας;...

—Ναι... Υπάρχουν έχθροι... και ισχυροί μάλιστα...

Ο Βόλτον συλλογίστηκε τόν

σέρ Ροβέρτο Βάλντεν.

Οι έχθροι μας;...

—Ναι... Υπάρχουν έχθροι... και ισχυροί μάλιστα...

Ο Βόλτον συλλογίστηκε τόν

σέρ Ροβέρτο Βάλντεν.

Οι έχθροι μας;...

—Ναι... Υπάρχουν έχθροι... και ισχυροί μάλιστα...

Ο Βόλτον συλλογίστηκε τόν

γίγρο του Ασμπουργκ. Ήταν ένας άνθρωπος σιωπηλός και πολύ σοφός που καταγινόταν με την άλχημεία και την αστρονομία.

Έπεσε σ' α δάση και τις ζούγκλες γιά να συνάξει βότανα των όποιων δοκίμαζε τις ιδιότητες.

Ο Ζοζουέ (αυτό ήταν τ' όνομά του) θά μπορούσε να κάνει μιιά ζωή λαγώτερο αλήτικη, αν τ' ασιγγά νικο αίμα δεν κυλούσε σ' τις φλέβες του. Έίκοσι φορές βόηκε την ευκαιρία να εξασκήση την ιατρική σ' κάποιον μικρή πόλη της Αγγλίας ή της Σκωτίας, μ' α προτιμώσε πάντοτε ν' ακολουθή την φιλία του. Μιά μέρα, ήρθε στην κατασκήνωσι μας και μ' είνε: —Βρήκα τόν τρόπο να σβύνω τ' ασημάδια μας. Ο χυμός ενός φυτού που άνεκάλυφα, επιτιθέμενος σ' κομπρέσσα σ' ασημάδευτο μέρος, εξαλείφει έντελως, σ' τρεις ημέρες τό καβαλλιστικό τρίγωνο.

—Οι Ατσιγγανοί που άκουγαν τόν Ζοζουέ ζήτησαν να μάθουν τό μυστικό του.

—Όχι! Όχι! τούς απάντη-

—Ίδού το! είπε!

—Μά τότε, έκανε εκείνος, τίποτε δεν είνε πιό εύκολο παρά να τό χρησιμοποιήσουμε.

—Απατάστε, αγαπητέ μου δόκτωρ.

—Πώς αυτό;

—Απολύστατα, ο Άμρι άγνοεί τό μυστικό τής γεννήσεώς του και νομίζει πως είνε ή αληθινή Ρογέρους. Γιά να μπορούμε να εξαφανίσουμε αυτό τό σημάδι, τό όποιο ίσως δεν πρόσεξε ο ίδιος ποτέ, θά έπρεπε να τού άποκαλύψουμε αυτό τό μυστικό.

—Έχετε δίκιο, είπε ο Βόλτον στενοχωρημένος. Τό πράγμα φαίνεται δύσκολο.

—Τόσο δύσκολο, απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, ώστε σκέφτηκα ότι σεις μόνο μπορείτε να μ' εξυπηρετήσετε.

—Με ποιά τρόπο;

—Επινόησα μιιά δόκλινη ιστορία...

—Και ποιά είνε ή ιστορία αυτή;

—Περίμενε... είπε ο Ζάν ντε Φράνς.

Και παίρνοντας τό φαλίδιο, τό έβαλε μπρός σ' α μάτια του χειρούργου Βόλτον.

—Ποιάς μου λέει, εξακολούθησε, ότι αυτό τό όργρο δεν έχασε τις ιδιότητές του.

—Έχετε δίκιο, απάντησε ο Βόλτον, θά έπρεπε να τό αναλύσουμε πρώτα. Μερικές σταγόνες φτάνουν γιά αυτή τή δουλειά.

—Τότε πάρτε το, αγαπητέ μου δόκτωρ, εξακολούθησε ο βασιλεύς των ατσιγγάνων, άνεβήτε σ' αμάξι μου, ξαναγυρίστε σ' α σπίτι σας και εξετάστε το... Θέλω να μάθω ως τό βράδυ αν πρέπει να χω εμπιστοσύνη σ' αυτό...

Και δίνοντάς του μιιά χούφτα λίρες, επρόσθεσε:

—Πάρτε αυτό γιά τόν κόπο σας...

(Ακολουθεί)

Προσπάθησε να κρύψει την ταραχή του, παίρνοντας μιιά πρέζα ταμπάκου...

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Τὰ λιοντάρια και τὸ ἀνθρώπινο κρέας. Θηρία... ἐγκαστρίμυθα. Ἐνα πουλάκι πὺ πηγαίνει στὰ λιοντάρια τὰ θυμάτα τους. Οἱ κροκόδειλοι πὺ δάβουν μέσα στὰ ποτάμια τὰ θυμάτα τους, γιὰ νὰ... σιτέψουν. Πὺς ἐκδικεῖνται οἱ ἐλέφαντες, κτλ.

Ἀπ' ὅλους τοὺς περιηγητὰς και τοὺς κυνηγοὺς θηρίων τῆς Ἀφρικῆς, τὰ περιεργότερα πείσματα γιὰ τὴ ζωὴ τῶν θηρίων στὴ ζουγκλα, τὰ διηγείται ἄνας Ἀγγλὸς ἐξερευνητῆς, ὁ Κάρθερ Οὐέλς, σ' ἓνα βιβλίο πὺ ἐξέδωκε τελευταίᾳ μὲ τὸν τίτλο «Πῶς στὴν Μαύρη Ἠπειρὸν». Μερικὰ μάλιστα ἀπ' τὰ γραφόμενα τοῦ Οὐέλς εἶνε τόσο παράδοξα, ὥστε φαίνονται σχεδὸν ἀπίστευτα.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, διηγείται δεῖ στὰ λιοντάρια δὲν ἀρέσει καθόλου τὸ ἀνθρώπινο κρέας κ' ὅτι δὲν τὸ τρώει παρὰ μόνο στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη, ὅταν δηλαδὴ δὲν μποροῦν γιὰ πολλὰς ἡμέρας νὰ θροῦν ἀντιλόπες και ζέβρους, τῶν ὁποίων τὸ κρέας ἀποτελεῖ τὴ συνήθειά τους τροφή.

Στὴν ἐπαρχία Τσάδο, ἐδῶ και πρὶν ἅπαντα χρόνια εἶχαν σημειωθῆ συγχὺς ἐπιθέσεις λιονταριῶν ἐναντίον ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους κατασπάραν. Αὐτὸ ὅμως συνέβαινε, ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὸ Τσάδο κατασκευάζονταν μὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ κ' ἡ παρουσία χιλιάδων ἐργατῶν καθὼς και ἡ συνεχὴς ἐκρήξεις διὰ δυναμιτίδος, μὲ τὴν ὁποία ἀνοίγανε τὸ δρόμο, εἶχανε τρομάξει τοὺς ζέβρους και τὶς ἀντιλόπες και τοὺς εἶχαν κάνει νὰ ἐξαφανιστοῦν ἀπ' ὅλη τὴν περιοχή.

Ἔτσι τὰ λιοντάρια, μὴ βρίσκοντα πειὰ, ὥπως πρὶν, τὴν συνήθειά τους τροφὴ, ἀρχίσανε νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων και νὰ τρέφονται μὲ τὸ κρέας τους. Ὅταν ὅμως τελείωσε ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἔφυγαν ἡ χιλιάδες τῶν ἐργατῶν και σταματήσανε πειὰ ἡ ἐκρήξεις τῆς δυναμιτίδος, τότε οἱ ζέβροι κ' ἡ ἀντιλόπες ἐξαναρτίσανε στὸ Τσάδο και τὰ λιοντάρια ἐπαύσαν πειὰ νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἐξανάρτησαν τὴν συνήθειά τους τροφὴ.

Μὴ ἄλλη περίεργη λεπτομέρεια, τὴν ὁποία ἀναφέρει ὁ Οὐέλς στὸ βιβλίο του, εἶνε δεῖ τὰ λιοντάρια δὲν μποροῦν νὰ τρέξουν ἐπὶ πολλὴ ὥρα. Ἔτσι, ἂν δὲν κατορθώσουν μὲ τὰ περπάσια πηδῆματά τους γὰ φάσθαι τὸ θῆμα τους σὲ ἀπόστασι ἐκπὸς τῆς διακοσίων μέτρων, εἶνε ἀδύνατο πειὰ νὰ τὸ πιάσουν, γιὰτὶ πέρα ἀπ' τὴν ἀπόστασι αὐτὴ κουράζονται. Ἡ διακοσίων μέτρων τοὺς εἶνε τέτοια, ὥστε μὲ τὴν διακοσίων μέτρα τὸ πὺλὸν μποροῦν νὰ διαπύσουν τρέχοντας μὲ ὅλη τὴ δύναμίν τους.

Φαίνεται ὅμως πὺς, εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἐλαττωματικῶς τους αὐτοῦ, ἡ φύσις ἔχει προικίσαι τὰ λιοντάρια μὲ τὸ χάρισμα τῆς ἐγκαταμονιῆς, χάρις στὸ ὁποῖο μποροῦν και ξεμελῶναι

τὰ θυμάτα τους.

Ὅταν π.χ., τὸ θῆμα τους βρίσκει σὲ ἀπόστασι μεγαλύτερη ἀπὸ διακοσίων μέτρα και τὰ λιοντάρια φθοῦνται ὅτι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὸ φτάσουν μὲ τὰ πρῶτα πηδήματα, τότε καταφεύγουν στὸ ἐξῆς καταπληκτικὸ τέχνασμα: Βρυχῶνται ὑπόκωφα. Ἔτσι πὺ οἱ βρυχηθμοὶ τοὺς φτάνουν σιγανὰ ὥς τὰ θυμάτα και τὰ κάνουν νὰ νομίζουν ὅτι τὸ λιοντάρει βρίσκεται σὲ ἀπόστασι ἐνὸς ἢ δυὸ χιλιομέτρων. Ἐντωμεταξὺ ὅμως, ἐνῶ τὸ θῆμα νομίζει πὺς δὲν διατρέχει ἀκόμα κανένα κίνδυνον, τὸ λιοντάρει πλησιάζει σιγανὰ σιγανὰ, ἐξοργίζοντας μέσα ἀπ' τὰ χόρτα.

Ὅταν τέλος τὸ λιοντάρει φτάσει σὲ ἀπόστασι εἰκοσι ἢ τριάντα μέτρων ἀπ' τὸ θῆμα του, τότε πειὰ ξεπεταγεται ἔξαφνα, βγάξει ἓναν βρυχηθμὸν ἄγριον, πραγματικὸν πειὰ, και ὁρμάει ἐναντίον του.

Πυροδόκησα ἐναντίον του και τὸ σιτέψα.

Ὅπως οἱ κροκόδειλοι ἔχουν φίλον τοὺς τὸ περίφημο ἔκείνο πουλί πὺ τοὺς καθαρίζει τὰ δόντια και τρέφεται μὲ τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν πὺ βρίσκουν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ και τὸ ὁποῖο φανερώνει μὲ μὴ συνθηματικὴ κραυγὴ, τὴν παρουσία ἐχθροῦ ἢ θύματος, ἔτσι και τὸ λιοντάρει ἔχει φίλον ἓνα ἄλλο πουλί. Εἶνε τὸ «Πουλί τοῦ Μέλιντος», ὥπως τὸ λένε, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ φοβερὰ τὸ μέλι.

Ἀμὰ φορὰ πὺς κυνηγοῦσαμε στὴν περιοχή τῆς Οὐγγάριας—διηγείται ὁ μίστερ Οὐέλς—ἐκίνησαν τὴν προσοχή μας τὰ κελαυδῆματα και τὰ παράξενα φτερουγίσματα πὺ ἔκανε ἀπὸ πάνω μας ἓνα τέτοιο πουλί.

—Θὰ θέλει νὰ μᾶς πᾶν σὲ χαμινὰ κυφελὴ μελισσῶν, εἶπαν οἱ ὁδηγοί μου. Ἄς τὸ ἀκολουθήσουμε!...

Τὸ ἀκολουθήσαμε και σὲ λίγο τὸ

μὲ χαρὰ, ὅπως ὅταν βρίσκει μέλι. Πραγματικὰ, στὸ μέρος ὅπου φερόντο γιὰ τρελλὰ, εἶδαμε μὴ κυφελὴ. Τὴ χαλάσαμε και φάγαμε ὅλο τὸ μέλι.

Τὸ πουλί στεκόταν ἀκίνητο ὅσο ἐμείς τρώγαμε τὸ μέλι. Ὅταν τέλος φάγαμε, πέταξε πάλι, τιτιθίζοντας, παράδοξα ὥπως πρὶν, φτερουγίζοντας σιγὰ γιὰ νὰ ἀποφύγει νὰ τὸ ἀκολουθῶντες και γυρίζοντας κάθε τόσο τὸ κεφάλι του πρὸς ἡμᾶς. Ἐμείς νομίσσαμε δεῖ ἤθελε νὰ μᾶς πᾶν σ' ἄλλη κυφελὴ και τὸ ἀκολουθήσαμε, ὥς ὅπου στάθηκε ἐφικτὸν σὲ μὴ λόγχη.

Σταθήκαμε τότε κ' ἐμείς και ἐσύχως εἶδαμε ἐγκλίσεις ἓνα λιοντάρει σ' ἀπόστασι πενήντα μέτρων. Τὸ πουλί μᾶς εἶχε πᾶσι στὸ στήμα τοῦ θηρίου. Τὸ λιοντάρει ὄριμα κατεπάνω μας, ἀλλὰ τὴν δια στιγμή πυροβόλησας ἐναντίον του και τὸ σκοτώσαμε.

Οἱ ἰθαγενεῖς ὁδηγοί μου μὲ ἐξήγησαν κατόπιν δεῖ τὸ πουλί μᾶς εἶχε παρασύρει ὥς τὸ λιοντάρει γιὰ νὰ αἰς ἐκδικηθῇ ἐπειδὴ εἶχαμε σᾶσι ὅλο τὸ μέλι τῆς κυφελῆς και δὲν ἀφήσαμε καθόλου γι' αὐτό. Πάντως παρατήρησα δεῖ εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ παρακολουθῇ κανεὶς ἀπροφύλακτα τὸ πουλί τοῦ Μέλιντος, γιὰτὶ τὸ πονηρὸ αὐτὸ φερωτὸ εἶνε σύμμαχος τοῦ λιονταριῶ και φροντίζει νὰ τοῦ κουβαλᾷ θύματα.

***

Πολὺ πὺς ἐπικινδύνουν ἀπ' τὰ λιοντάρια τῆς Ἀφρικῆς εἶνε οἱ κροκόδειλοι τῆς περιφέρειας Μαλάγια. Οἱ κροκόδειλοι αὐτοὶ σέρνονται βουπολά ὥς τὴν ὄχθη και βταν ἰδοὺν ἔχει κανέναν ἄνθρωπον ἢ κανένα ζῶον, ὁρμούν μ' ἀστραπαλίστα ταχύτητα ἐναντίον του και μ' ἓνα δυνατό χτύπημα τῆς οὐρᾶς τοὺς τὸν πνίγνουν μέσα στὸ ποτάμι. Ἐκεῖ τὸν σπρώχνουν ὥς τὴ λάσπη τῆς κοίτης και τὸν χάνουν μέσα σ' αὐτὴ ὥς οὐ μποροῦν πὺς βῆσι. Μετακινεῖται ἔπειτα και δυὸ τρεῖς ὀγκολίθους, τοὺς δάβουν πάνω ἀπ' τὸ κορμὸ τοῦ θύματος γιὰ νὰ μὴ τὸ παρασύρῃ τὸ νερὸ, τὸ ἀκίνητον ἔκει και πνίγνουν.

Ὅταν περάσουν πολλὰς ὥρας και αἰσιτέψουν τὸ κρέας τοῦ θύματος, τότε ἐξαναρτίζουν, τὸ ἐξέρπουν ἀπ' τὸν βυθὸ τοῦ ποταμιοῦ και τὸ τρώει.

Γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς ἐπαρχίας Μαλάγια τὸ κυνήγι τῶν κροκόδειλων εἶνε ἡ πὺς συνήθειά κ' ἡ πὺς προσδοκώμενος ἀπασχόλησις. Μόλις σκοτώσουν κανένα κροκόδειλον, ἡ πρώτη τους φροντίδα εἶνε νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴν κοιλιά, ὅπου βρίσκουν συχνὰ πολύτιμα πρᾶγματα, ρολόγια, κοσμήματα, πορτοφύλια κλπ.

Ἡ ἐπαρχία τῆς Μαλάγια φημίζεται ἐπίσης και γιὰ τοὺς πολλοὺς ἐλέ-

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Τῆς κυρίας Ρεκαμιέ πρὸς τὸν Λουκιανὸν Βοναπάρτην.

Εἰσθε πολὺ-πολὺ ὑπερβολικός. Λέτε ἀπ' ἐνὸς πὺς εἶμαι ἡ τελειότερη γυναίκα και ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οὐδὲν κάνετε γελώεις σκληρὰς ζήλειαις ἀντὶ τῆς ζήλειαις μάλιστα! Ἄν εἶμαι ὡραία, ὥπως λέτε, πρέπει νὰ θεωρήσετε φυσικὸν τὸ γεγονός ὅτι ἀρέσω και σ' ἄλλους ἄνδρες, ἐκτός ἀπὸ σᾶς. Δὲν εἶνε ἐγκλημα αὐτὸ και δὲν φταίω ἐγώ, ἀφοῦ δὲν χάνω τίποτε γιὰ νὰ προσκαλέσω ἓνα θαυμασμὸν, πὺς γυναικαὶ φυσικός γιὰ μένα.

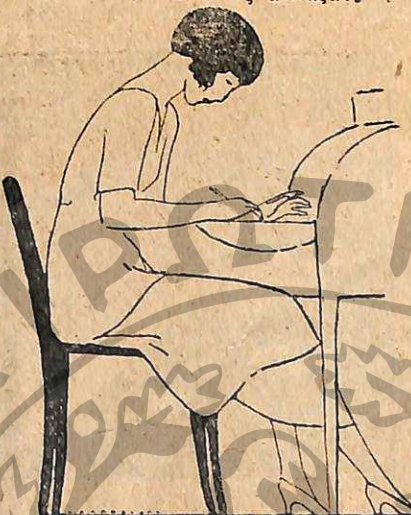
Βλέπετε δεῖ εἰσθε ἄδικος; Προχθές μὲ λυπήσατε πολὺ μὲ τὴν ψυχρότητά σας. Δὲν φταίω ἐγώ, ἀν ὁ κομῆς Ροβέρτος εἶνε ἐρωτευμένος μαζί μου και δὲν χάνει εὐκαιρία νὰ μὲ ἐκδηλώσῃ τὸν ἐρωτὰ του. Εἰστέ πολὺ καλά δεῖ δὲν τοῦ δίνω ἐγὼ θάρρος. Ὁ κομῆς εἶνε πάντα εὐγενέστατος και δὲν μὲ δίνει ἀφορμὴ νὰ τὸν ἀδίσω, ὅπως μὲ συμβουλεύετε. Μὴν θυμώνετε λοιπόν. Ἐνας πολιτισμένος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ξέρῃ καλὰ τὰ μυστικά τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος. Ἐμᾶς, τῶν γυναικῶν, μᾶς ἀρέσουν τὰ κομπλιμέντα και μᾶς κολλοῦν οἱ θαυμασμοὶ τῶν ἀνδρῶν. Σὰν βασιλισσὴς πὺς εἶμαστε, ὅταν εἰμαστε ὡραίες, θέλουμε και μεις τὴν Ἀδὴ καί. Λοιπὸν σᾶς συνιστῶ, περισσότερη ψυχραιμία και λιγώτερο ἐνθουσιασμὸν.

Πρίγκιψ Κοντί

***

Τῆς κυρίας γι' Ὀλαί πρὸς τὸν πρίγκιπα Κοντί.

Μιλᾶτε πολὺ ὑπερβολικὰ γιὰ τὸν αὐτὸ σας και δὲν λέτε τίποτε γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἄν ἐσείς ἀλλάξατε τὸ

πὺ ζωῆς, τί νὰ πῶ ἐγώ; Ἐγὼ μεταβλήθη πολὺ ἀπ' ὅταν σᾶς ἐνόησα. Ἀλλὰ μὴν εἰσθε πολὺ ἀπαιτητικός. Εἰστέ καλά δεῖ ὁ ἄνδρας μου εἶνε ζῆλος και ἡ ζωὴ μου φαίνεται, ὅταν εἶνε ἀπείρακτος κῆπος σπουδαῖος μερῶν. Ποιὸς μὲ ἀλλάξε ἔτσι; Ἐμῆς!...

Μόνον ἐσεῖς! Πιστεύετε τώρα δεῖ ὁ ἄνδρας, ὁ εὐκαρινὴς ἄνδρας, μὲ νὰ μεταβάλλῃ τὰ αἰσθηματά και τὶς σκέψεις ἐνὸς ἀνθρώπου. Πιστεύετε πὺς ἔκινε καλότερον, πὺς μ' ἀλλάξε ἡ ἀγάπη σας ἐντελώς;

μὴδὲν ἐστέ, οἱ ἀνδρες! δὲν γλυτάνουν. Ἀλλοίως τρέχουν πρὸς τὸ μέρος ὅπου θὰ ἰδοῦν δένδρον και μὲ ἓνα πηδῆμα τερᾶστιο, πὺς φτάνει μερικὰς φορὲς σὲ ὕψος τὰ τέσσαρα και πέντε μέτρα, πηδᾶνε στὸν ἀέρα και μὲ τὰ δόντια ἀσπάζονται ἀπὸ ἓνα κλαρί. Ἐκεῖ ἐπάνω βρίσκονται ἀσφαλισμένα, γιὰτὶ δὲν μποροῦν νὰ τὰ φτάσουν ἡ τίγρεις.

***

Τῆς ἰδίας πρὸς τὸν ἴδιον.

Σᾶς ἐκρίνεται δεῖ ποτὲ δὲν σᾶς εἶπα τὴν παλαιὰ ὑπερβολή. Πρὸς

πὺ νὰ μὲ πιστεύετε, ὥπως κ' ἐγὼ νῆθεις, και φροντίζω μόνο νὰ σᾶς ἀγαπᾶμαι. Πρέπει νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸ αἰσθημὰ μου. Ἀγάπη και πίστις εἶνε πάρος, γιόντι... Ἡ ὑποψία μαρμαίνει τὶς καρδιὰς και τὶς ψυχὰς. Ὁ ἄνδρας εἶνε ὥπως τὰ λουλούδια. Δὲν ἀναπτύσσεται χωρὶς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου τῆς ἀνιδιανίας.

Μὴ μὲ κάνετε λοιπὸν νὰ ὑποφέρω. Μὴ χρινίζετε. Μὴ ζητᾶτε τ' ἀδυνατᾶ...

Μὲ πολλὰ παράπονα

Βέρθα

***

Τῆς Νινὸν γιὰ Λαρκὸν πρὸς τὸν μαρκησίον ντε Βιλασά.

Παρίσις, 15 Δεκεμβρίου
Ἐθῶμα πολὺ μαζί σας. Σᾶς ἐζήτησα νὰ θυσιάσετε πρὸς χάριν μου μὴ διασκεδάσι και δὲν τὴ κάνετε, προσπαθώντας ἀνύπαρκτα πρᾶγματα. Νὰ εἰσθε περισσότερο εὐκαρινὴς.

Ὁμολογῶ δεῖ σᾶς ἀρέσει ὁ γορὸς! Προτιμῶ ἔτσι. Τούλαςτον, θὰ εἰσθε ἐν τάξει μὲ τὴν ἀλήθεια. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε δεῖ ἐγὼ δὲν συγγνώμω τὸ δεῖ προτιμᾶτε νὰ πᾶτε στὸ γορὸν, παρὸς νὰ καθήσετε νὰ περάσετε μαζί μου τὴ βραδιά σας. Ὅλα αὐτὰ μὲ ἔκαναν και σκέοθηκα σοβαρὰ. Ἐγὼ ἀπόλυτη ἀνάγκη τῆς λογικῆς τὴν ὁποία μὲ κάνετε νὰ χάσω. Καλύτερα νὰ μὴ σᾶς ἰδῶ μερικὰς ἡμέρας. Ὁ γορὸς! Ἐβραμὸν μὲ προσεκάλεσε νὰ περάσω λίγες ἡμέρας στὴν βίλλα του. Ἀποφάσισα νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησίν του. Ὅα μὲ ἔχην ἀδύνατον νὰ μείνω στὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ σᾶς βλέπω. Φεύγω και σᾶς προσκαλῶ νὰ μὴ μὲ ἀκολουθήσετε. Ὅπως δεῖ ἔχω μερικὰ δικαιώματα. Δὲν πιστεύω νὰ τὰ ἔγασα ὅλα...

Λοιπὸν, περιμένω νὰ ὑποταχθῆτε εἰς τὴν θέλησίν μου. Δὲν θέλω νὰ μὲ γράψετε. Σᾶς ζητῶ μόνον μερικὰς ἡμέρας ἡσυχίας και μοναξιάς.

Μὴ φοβηθῆτε, δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐγκαταλείψω γιὰ πάντα. Περιμένετε με ὅπου μὲ νὰ λάβετε εἰδοφύλιόν μου. Λοιπὸν γαίρετε. Σᾶς ἀγαπᾶμαι και πάλι νὰ μὴ ζητήσετε νὰ μὲ ἰδῆτε.

Νινὸν

***

Τοῦ Μισσὸ πρὸς τὴν Σάνδη.

Ἀγαπητὴ μου,

Εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω και μὴ στιγμὴ μόνος. Αἰσθάνομαι πὺς διαφρονητικὰ θὰ παραφρονήσω. Θάρρῃ, κοντά μου κ' ἄς πᾶι ὁ κόσμος δεῖ θέλει. Δὲν θὰ χωρίσω ποτὲ. Ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας ἀνταρτίζει γιὰ τὴν κοινωνία, περιφρονεῖ τὸν ὄχλον. Ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας εἶνε ἐγωιστὴς και ἀπαιτητικός.

Χαίρε. Ἀλφρέδος

ΠΩΣ ΘΑΝΑΤΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

ΤΣΕΚΑ, Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

(Άρθρο του Ρώσου αξιωματικού Γεωργίου Κωσταντίνου, ο οποίος κατόρθωσε να ξεφύγει την τελευταία στιγμή από τα νύχια της Τσέκας).

Η μέρα εκείνη θα μείνει για πάντα χαραγμένη στη μνήμη μου. Με κανένα τρόπο δεν μπορούσα να σταματήσω την πορεία του πεπρωμένου μου.

Ήμουν αληθινώς των μπολσεβίκων, φυλακισμένος από την Τσέκα, κι ήξερα ότι από στιγμή σε στιγμή έπρεπε να περιμένω τον θάνατο. Με την σκέψη αυτή, έγραφα μερικά γράμματα σε φίλους, σε συγγενείς μου, για να τους αποχαιρετήσω για πάντα. Ήσαν, όμως, νόμιμα, τα τελευταία που έγραφα. Τα γράμματα αυτά, καθώς έγραφα, δεν έφταναν ποτέ στον προορισμό τους, γιατί τα κατακράτησαν οι άνθρωποι της Τσέκας.

Η πρωινή ώρα κύλησαν με απελπιστική βραδύτητα. Το μεσημέρι πέρασε, χωρίς να συμβεί τίποτε το εξαιρετικό.

Ύστερα σήμανε η ώρα μιά, δύο, τρεις, τέσσερες, και πάντα μιά θανάσιμη, μιά θανατική στιγμή εξακολουθούσε να βασιλεύει στη φυλακή μας.

Τέλος, στις έξη, ακούστηκε στην φυλακή της Τσέκας ο γνωστός κρότος του «μαύρου κορακίου».

Μια φοβερή ανησυχία μας κυρίευσε άμεσα όλους. Ποιόν, τώρα, θάπαινε σήμερα το μυστηριώδες αυτοκίνητο των ετοιμοθάνατων, το «μαύρο κοράκι», όπως το λέγαμε, για να τον οδηγήσει στον τόπο της εκτέλεσής; Ύστερα από λίγα λεπτά η πόρτα άνοιξε κι ένας φύλακας της Τσέκας παρουσιάστηκε και φώναξε:

— Πολίτα Ποπόφ, και ο Γεώργιος Κωσταντίνου, ετοιμασθήτε με τα πράγματά σας!

Σάν ένα αυτόματο, δίχως να νοιώθω τί έκανα, μάζεψα τα πράγματά μου κι αποχαιρέτησα τους συντρόφους μου της φυλακής. Καθώς δίνανε ο ένας στον άλλον το γέρι, συλλογιζόμαστε ότι χωρίς άλλο δεν θα ξαναβλεπούμε ποτέ πια. Μα τη φοβερή αυτή σκέψη κανένας δεν τολμούσε να την πει.

Μας στοίβαξαν καιμιά τριανταριά επάνω στο «μαύρο κοράκι» που κανονικά δεν γυρούσε περισσότερα από δέκα μονάχα άτομα. Μέσα στο αυτοκίνητο αυτό, επειδή δεν είχε παράθυρα, βασιλευσε τέτοιο σκοτάδι, ώστε δεν μπορούσα να διακρίνω τίποτε απόλύτως. Με αγωνία αναρωτιόμουν πού τάχα θα με πήγαινε το «μαύρο κοράκι». Τέλος, ύστερ' από λίγων λεπτών διαδρομή, το αυτοκίνητο σταμάτησε. Μας είχαν απλούςτατα μεταφέρει

σ' ένα από τα πάμπολλα παρατήματα της Τσέκας, στην «Λούμπιανκα αρ. 14». Έτσι λέγεται το ιδιαίτερο εκείνο τμήμα της Τσέκας της Μόσχας, στο οποίο βασανίζουν τους φυλακισμένους, ντόμι μου σύντροφοι, καταπίεστηκαν άμεσα να με μυστήσουν στα μυστήρια του «καράβι» του θανάτου.

Η «Λούμπιανκα αρ. 14» είναι ένα παλιό μοσχοδίκιο χτίριο που τόχτισε ένας τυραννικότατος άριστοκράτης για να φυλακίζει και να βασανίζει τους δούλους του, και στο οποίο εγκατεστάθηκαν κατόπιν τα γραφεία μιας ρωσικής ασφαλιστικής εταιρείας. Από το 1921, όμως, άνήκει στην Τσέκα.

Στην αλλη της Λούμπιανκας με χώρισαν απ' τους άλλους φυλακισμένους και με παρέλαβε ένας φύλακας. Ο φύλακας αυτός δεν με οδήγησε στο κεντρικό χτίριο, μα άναμεσα από διάφορες αλλές και σκοτεινές διαδρομές με πήγε σε μία πτέρυγα της οπισθίας προσόψεως. Ο Ρώσος δονομάζον τον μέρος αυτό του χτίριου «καράβι», λόγω του μακρου-

δυσωδία ανυπόφορη.

Σύμφωνα με μία συνήθεια που έχουν όλοι οι φυλακισμένοι της Τσέκας να επικοινωνούν στενά μεταξύ των, να λένε ο ένας στον άλλον όλα τα μυστικά, οι νέοι μου σύντροφοι, καταπίεστηκαν άμεσα να με μυστήσουν στα μυστήρια του «καράβι» του θανάτου.

«Η θανατικές εκτελέσεις, γίνονται κατά τις έπτά το βράδυ», μου είπε ο ένας απ' τους κακούργους ρίχνοντας ένα βλέμμα άγωνίας προς το ρολόι του διαδρόμου, του οποίου άκουγόταν ο χτύπος. Κύτταξα το ρολόι μου. Ήταν ακόμα η ώρα εξήμιση.

«Έξωφα, σ' ένα κελλί πλάι στο δικό μας, ακούστηκαν λυγμοί και προσευχές. Ήταν κάποιος φυλακισμένος που έπρόκειτο να εκτελεσθεί εκείνη την ημέρα. Ανατριχίλασα σύγκορμος. Ο Μάρκοφ, ο αξιωματικός, με κύτταξε με οίκτο.

«Δεν είναι τίποτε αυτό, μου είπε. Έπρεπε να είσαστε εδώ πριν από όγδυ μέρες. Ήταν μία μέρα φοβερή».

ατηρούσαν κάποια ψυχραιμία. Οι νέος, όμως, έλαιγε αδιάκοπα και λιποθύμησε πολλές φορές. Τον άναστήσαν με τρόπο θάνατος.

«Αρκετά έξησα, τώρα πρέπει να πεθάνω», είπε ο γέρος καρτεϊνός, μα τα γέρια του έτρεμαν όταν έσκυψε να λύσει τα κορδόνια των παπουτσιών του. Ο στρατιώτης κάπνισε αδιάκοπα. Μία στιγμή γύρισε σ' έναν από τους φύλακες και είπε:

— Τι σημασία έχει αν καπνίσω ένα-δύο τσιγάρα παραπάνω;

Η ώρα ήταν, εξακολουθούσε ο Μάρκοφ, έπτά παρά λίγα λεπτά. Οι ετοιμοθάνατοι, όπως και όλοι οι φυλακισμένοι, ήξεραν ότι ο Σούκοφ, ο δήμιος, είχε ακριβώς σταυρωθεί στην δουλειά του. Γι' αυτό και η αγωνία τους μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή.

Στις έπτά ακριβώς η πόρτα του υπογείου όπου γίνονται οι θανατικές εκτελέσεις—ένα είδος καταπαχτής—άνασκήθηκε και πρόβαλε ένα ξυρισμένο κεφάλι. «Πέρασε μου τον ένα, είπε με θάνατος, αλλά καί αδιάφορη φωνή, σαν να μιλούσε για καμιά μικροπρόθεση χωρίς εξαιρετική σημασία.

Ύστερα η καταπαχτή ξανάκλεισε με πάταγο.

Η εμφάνισις του μυστηριώδους αυτού κεφαλιού και τα λίγα λόγια που πρόφερε, παράλυσαν και τους στρατιώτες της συνοδείας άκρια. Οι τρεις ετοιμοθάνατοι, που ήσαν σχεδόν γυμνοί, σφιχτήκαν ο ένας πάνω στον άλλον, και κύτταξαν έντρομοι τους δεσμοφύλακες. Ποιος θα δάδιζε πρώτος προς τον θάνατο; Κουδέντιαζαν μεταξύ των σαν παιδιά που έβρουν πως θα τιμωρηθούν και που δεν τολμούσαν να προχωρήσουν.

— Έμπρός, τελειώνετε! είπε τότε βίαια, ένας από τους φύλακες. Είπε αδιάφορο τούδε θα περάσει πρώτος, μία που θα περάσει και οι τρεις!

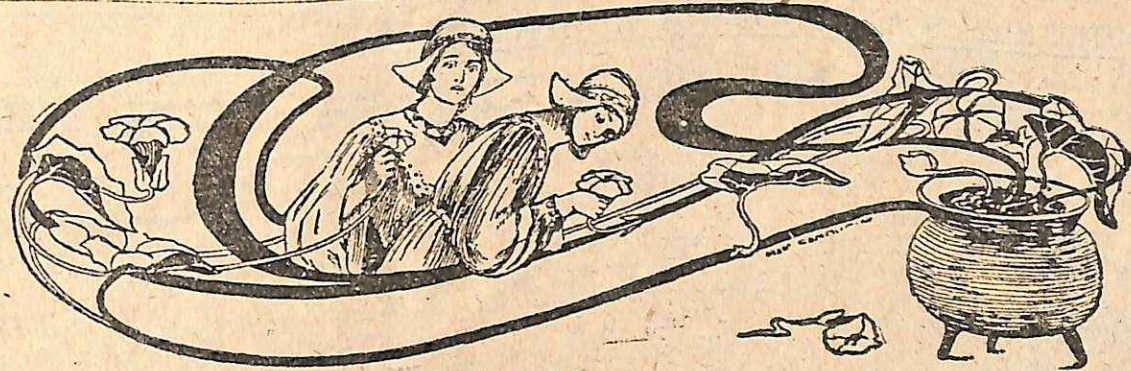
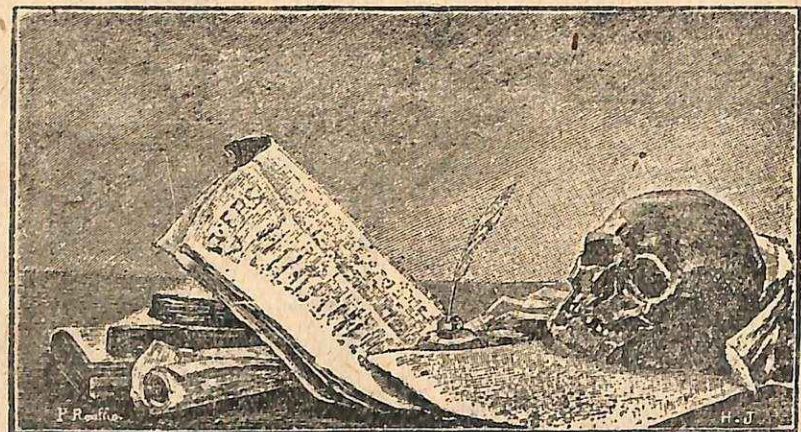
Τότε ο γέρος προχώρησε, σταυροκοπήθηκε και στάθηκε μπρός στην καταπαχτή. Κάποιο σύνθημα δόθηκε. Η καταπαχτή άνοιξε μονομιάς, και ύστερα ξανάκλεισε, σαν πελώριο στόμα τέρατος που καταπίνει άνθρωπο. Ο γέρος είχε εξαφανιστεί. Μία θανάσιμη σιγή απλώθηκε παντού.

Μονάχα στην αλλη άκουγόταν σαν τα μοτέρ των «κορακιών» του θανάτου. Συνηθίζουν να το θέτουν επίτηδες σε κίνηση κατά την ώρα των θανατικών εκτελέσεων, για να ξεπιάσουν με την θέρμη τους τις φωνές των θυμάτων και τους πυροβολισμούς. Λίγα λεπτά απ' τη στιγμή που εξαφανίστηκε ο γέρος, το ξυρισμένο κεφάλι του δημίου ξαναπρό-

Το περιστατικό που υπενθύμιζε ο Μάρκοφ έκανε τους κακούργους ν' ανατριχιάσουν. Τότε έκλεινος, βλέποντας ότι η περίεργιά μου είχε κινήσει, μου έκαν την παρακάτω φρικιαστική διήγηση:

«Κατά τις έπτά το βράδυ τη-τρομερής εκείνης ημέρας, βήντα αντήγησαν, έξαφνα, στον διάδρομο, κλειδιά έτοιζαν και άκούστηκαν σκληρά φοβερές θοισιές. Συγχρότως κάποιος ούρλιασμα άκούστηκε. Κύτταξα με κρυφή—γιατί εί-νε απαγορευμένο—από το παραθυράκι του κελλιού μας. Στην διάδρομο θρυσκόντουσαν τρεις καταδικασμένοι σε θάνατο: ένας στρατιώτης, ένας νέος, ξηρόβιο σχεδόν, γυμνός πολιτικά και ένας γέρος. Οι φύλακες τους διέταξαν να γδυθούν. Οι ετοιμοθάνατοι γδύθηκαν γρήγορα και μη χανικά.

Ο στρατιώτης και ο γέρος δι-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

«Ο Κίπλιγκ κι' ο κουρέας του. Ένα πολύτιμο αυτόγραφο. Το άνασθημα του Μπαλζάκ. Γιατί οι μεγάλοι άνδρες πρέπει να είναι κοντοί. Όπου ζητάει τον λογαριασμό του φαγητού του, χωρίς να έχει φάει. Πώς γλύτωσε ο Λαμαρτίνος πενήντα φιλήματα, κτλ. κτλ.

«Ο διάσημος Άγγλος συγγραφέας Ρόντγιαρ Κίπλιγκ μπήκε μία μέρα σ' ένα κουρείο για να ξυριστή. Ο «καταστηματούχος» του τον αναγνώρισε άμεσα, του έκανε έναν σωπό περιποιησεις και του ζήτησε στο τέλος, αντί πληρωμής ένα αυτόγραφο.

— Εξέρετε, του είπε, η ρεκλάμα είναι σήμερα το παν... Θα κρεμάσω το αυτόγραφο σας στην διτρίνα μου.

— Εύχαριστώ, απάντησε ο Κίπλιγκ. Καί, παίρνοντας μία πένα, έγραψε το εξής:

«Σ' αυτό έδω το κατάντημα, δεν θα πίστευα ποτέ, αν δεν μου το βεβαίωνε ο κουρέας μου, ότι με ξύρισαν με ξυράφι.»

Ο καταστηματούχος πήρε το αυτόγραφο και το διάβασε γεμάτος χαρά.

— Αλήθεια, είπε στον συγγραφέα, δεν αισθανθήκατε το ξυράφι μου;

— Τό αισθάνθηκα και το παλαισθάνθηκα, μα όχι σαν ξυράφι αλλά σαν... γυαλί! απάντησε γελώντας ο Κίπλιγκ.

Κάποτε που ο Μπαλζάκ είχε μία δική με τον διευθυντή ενός περιοδικού των Παρισίων, ή έφημερίδες ήσαν γεμάτες από γελοιογραφίες του.

Ο Μπαλζάκ ήταν χοντρός και κοντός, πράγμα το οποίο τον άεχνόλυνε πολύ το έργο των γελοιογράφων. Μία μέρα, λοιπόν, ένας φίλος του του έδειξε μία καρικατούρα που σατύριζε το κοντό του άνασθημα.

— Οι μεγάλοι άνδρες, απάντησε ο Μπαλζάκ, είναι σχεδόν πάντοτε κοντοί. Το κεφάλι πρέπει να είναι κοντά στην καρδιά για να εργάζεται μαζί της.

Ο Μπετόβεν όταν ήταν στην Βιέννη έτρωγε πάντοτε στο ίδιο ξενοδοχείο. Φυσικά τα γκαρσόνια ήξεραν πολύ καλά όλες τις ιδιοτροπίες του.

Ένα βράδυ μπήκε στο εστιατόριο και ζήτησε τον κατάλογο. Έξαφνα όμως τον ήρθε μία έμπνευσις, άφησε τον κατάλογο και

άργισε να συνθέτη με το μολύδι. Ύστερα από πολλή ώρα, φώναξε το γκαρσόνι.

— Τον λογαριασμό! του είπε. Τό γκαρσόνι τον κύτταξε μ' έκπληξη.

— Ποιό λογαριασμό; τον ρώ-τάει ερωτασμένος.

— Τόν λογαριασμό του φαγη-τού μου.

— Μα δεν εφάγατε ακόμη.

Ο Μπετόβεν, μέσ' στην άφη-ρημάδα του, νόμιζε πως είχε φάει. την ώρα που συνέθετε.

Κατά την επανάστασι του 1848, όταν ο Λαμαρτίνος έγινε υπουργός, μία έπιτροπή γυναικών εξέησε να τον ιδί. Όταν πα-φάει, την ώρα που συνέθετε.

Γινόταν κάποτε λόγος ενώπιον του Άλεξάνδρου Δουμά για τη χηρεία και τις χήρες.

— Τι να σας πω, είπεν ο εδουστάτος συγγραφέας, εγώ τουλάχιστον δεν μπορώ να παραδε-χτώ πως υπάρχουν χήρες άπαρηγόρητες.

— Μα καλά, του απάντησε κά-ποιος, λησιμονείτε λοιπόν την Αρτεμισία και το περίφημο μνη-μείο που άνήγειρε στον σύζυγό της Μαύσωλο;

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

— Ναί, και σήμερα ακόμη θα μπορούσε να όρεθί μία Αρτεμι-αία να κατασκευάσει ένα τέτοιο μνημείο. Με την διαφορά μόνο πως όμα θα έβαζε και την τε-λευταία πέτρα, θα παντρεύεταν με τόν... άργιτέκτονα του μνη-μείου!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

..... Η ΑΣΠΡΗ ΤΡΙΧΑ .....

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΑΡΧΕΙ
κάτι παρά-
δοξο στην
υπόθεση
αυτή, εί-
πε ο Σίκ.
Γιατί, δ
Νίκ, αν αυ-
τός πράγ-
ματι ήταν
ένεικος πού
βγήκε ξέ-
νω, να μη
μην πη τι-
ποτέ για την
αναγκασί του;
Καθώς φαίνεται,
δ Νίκ, αν αυ-
τός πράγ-
ματι ήταν
ένεικος πού
βγήκε ξέ-
νω, να μη
μην πη τι-
ποτέ για την
αναγκασί του;
Καθώς φαίνεται,
δ Νίκ, αν αυ-
τός πράγ-
ματι ήταν
ένεικος πού
βγήκε ξέ-
νω, να μη
μην πη τι-
ποτέ για την
αναγκασί του;

να ήρθε πρό της δολοφονίας, ό-
τε του έπεσε και το εισιτήριο...
— Όχι, δέν ήρθε πρό της δολο-
φονίας...
— Γιατί το λέτε με τόση πε-
ποίθησι αυτό;

— Γιατί, απάντησε ο Φόλεϋ
κυντάζοντας στα μάτια τον Σίκ,
υπάρχει μια κηλίδας αίματος πίσω
από το εισιτήριο αυτό... Κυντά-
χτε... Υπάρχουν εδώ τα ματωμέ-
να αποτυπώματα ενός δαχτύλου...
Αυτό σημαίνει ότι ο εξαδελφός
σας είχε τα χέρια του αιματοδα-
μένα. Τά έβαλε, λοιπόν, για τον
έναν ή για τον άλλο λόγο μέσα
στην τσέπη του και, χωρίς να το
καταλάβει, τράβηξε το εισιτήρι-
ό του και το έριξε κάτω...

— Η φωνή του Φόλεϋ, καθώς μι-
λούσε, έπαιρνε σιγά-σιγά ένα τό-
νο άδυσώπητο και τα μάτια του
άστραφταν από βεβαιότητα. «Ο
Σίκ ανατρίχιασε από την δαρύνη-
τα της κατηγορίας αυτής. «Ήξε-
ρε, βέβαια, ότι όλοι οι αστυνομι-
κοί ζήλευαν κατά βάθος τον Νίκ
Κάρτερ για τα κατορθώματά του,
μα δέν φανταζόταν ποτέ ότι θα
τολμούσαν να διατυπώσουν μια
τέτοια τρομερή κατηγορία έναν-
τίον του. Μη μπορούσε να φαντα-
στεί συγκαταστήσει, φώναξε:

— Είσαι τρελλός ή μεθυμένος,
ο Σίκ, είπε ο Φόλεϋ
με σοβαρότητα, δέν ήξερα ποιοι
δουλεύουν μέσα στο θεωρείο
σας. Για έναν λόγο πού θα σου
τον εξηγήσω άμείως, μετά την ά-
ποκάλυψή του έγκληματος, έστει-
λα τον Ντόλαν να το μάθει και να
σας φέρη εδώ. Ο Ντόλαν όμως
άμα είδε πώς είσαστε σεις, γύρι-
σε πίσω και μού το ανέφερε.

— Λοιπόν, Φόλεϋ, πού θέλεις
να καταλήξεις; ρώτησε ο Σίκ.
— Λοιπόν, κάποιος πού βρισκό-
ταν μέσα στο θεωρείο σας ήξερε
τό έγκλημα πριν απ' όλους μας.
Και αυτός ο κάποιος είναι ο Νίκ.
— Άλλά... θέλησε να διαμαρτυ-
ρηθή ο Σίκ.

Μά ο Ντόλαν τον διέκοψε, λέ-
γοντάς του:
— Έχω αποδείξεις των λεγο-
μένων μου.
— Ποιές αποδείξεις; ρώτησε
αυστηρά ο Σίκ.

— Ποιές από σάς πήρε τα εί-
σιτήρια;
— Ο Νίκ.
— Είσαι βέβαιος;
— Βεβαίως. Τόν είδα μά-
λιστα να τα βάζει μέσα στην τσέ-
πη του.

— Κυντάξε λοιπόν αυτό! είπε
τότε ο Φόλεϋ, δείχνοντας ένα εί-
σιτήριο στο Σίκ. Έχει, καθώς
βλέπεις, τον αριθμό του θεωρείου
σας και αποφινή ημερομηνία.

— Και πού το βρήκες, Φόλεϋ;
— Τό βρήκα δυο θήματα μα-
κριά από το πτώμα του Κότο...
«Όλοι οι παριστάμενοι είχαν
σιπάσει και στεκόγονταν σαν ά-
πολιθωμένοι, με τα βλέμματά τους
καρφωμένα επάνω στον Σίκ.

— Φαίνεται, Φόλεϋ, είπε τέλος
ο νεαρός αστυνομικός, αφού σκέ-
φτηκε αρκετή ώρα, ότι ο Νίκ ή-
θε πράγματι εδώ, αλλά πιθανόν

αυτό...
Και, αφού είπε τα λόγια αυ-
τά, ο νεαρός αστυνομικός άπομα-
κρύθηκε.

Ο ΣΙΚ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ
Την άλλη μέρα, ο Νίκ Κάρ-
τερ δέν έδωσε κανένα σημείο
ζωής. Η παρατεινόμενη αυτή ά-
πουσία του, μεγάλωσε περισσό-
τερος τις ύποψεις των αστυνομικών.
«Ο Σίκ και οι άλλοι βοηθοί του
μεγάλου αστυνομικού ήσαν άνα-
στατωμένοι. Καταλάβαιναν όσπό-
σο ότι ο προϊστάμενός τους είχε
πέσει θύμα κάποιας σατανικής
μηχανορραφίας, κι έτσι δέν μπο-
ρούσε να επικοινωνήσει μαζί τους.

Ο Σίκ, θέλοντας να διαφωτί-
σει το δυνατόν γρηγορώτερα την
υπόθεσι, παρακάλεσε τον Τζώρτζ
Μάκ Κλούσκυ, διευθυντή της Δι-
μοσίας Ασφαλείας Νέας Υόρκης
να προβή στην γενική ανάκρισι
των μαρτύρων. Άμέσως ο Κλού-
σκυ, ο οποίος ήταν στενός φίλος
του Νίκ Κάρτερ, συμφωνήθηκε
με την παράκλησή του. Πρώτος έ-
κλήθη ο τραπεζίτης Χάινες, ο έ-
ποιος έβεβαίωσε και πάλι ότι εί-
δε τον Νίκ Κάρτερ δυο-τρία ή τε-
σσερα πρό του φόνου στο βάθος της
σκηνης. Επίσης ο θυρωρός Μά-
τζε έβεβαίωσε ότι είδε τον άνθ-
ρωπο πού πού περιέγραψε ο τραπε-
ζίτης να βγαίνει πρώτος μετά τον
φόνου μαζί μ' έναν άλλο κύριο.

Ο Κλούσκυ παρουσίασε στους
μαρτυρες μιά δωδεκάδα φωτογρα-
φιών, μεταξύ των οποίων ήταν
η φωτογραφία του Νίκ Κάρ-
τερ. «Όλοι δέ κατόρθωσαν να ξε-
χωρίσουν τον αστυνομικό και να
βεβαιώσουν ότι αυτός ήταν πού
μαζί μ' έναν άλλο κύριο είχε φύ-
γει άμείως μετά το έγκλημα. Α-
λλά την έξοδο των ήθοποιών. Με-
αξύ των μαρτύρων ήταν και κά-
ποιος τραπεζίτης υπάλληλος, ο
οποίος έβεβαίωσε ότι είδε τον Νίκ
μαζί με τον άλλο κύριο να συνεννοή-
νται, έξω απ' το θέατρο, με τον δ-
ηγό κάποιου αυτοκινήτου, στο ό-
ποιο μπήκαν κατόπιν κι έφυγαν.

Ο Σίκ άγωνιούσε, γιατί έδλε-
πε πώς όλες αυτές ή καταθέσεις
άφηναν τον εξαδελφό του. Όταν
ελείψαν ή ανακρίσεις, ρώτησε
τον Μάκ Κλούσκυ:
— Λοιπόν, τι φρονείτε, σεις άρ-
χηγέ;
— Απολύτως τίποτε, απάντησε
ένεικος.

— Δέν πιστεύετε, βέβαια, σαν
τον Φόλεϋ και τον Ντόλαν, ότι ο
Νίκ ενέχεται σ' αυτό το έγκλη-
μα...
— Όύτε μιά στιγμή δέν μού
πέρασε μιά τέτοια ύποψια, μολο-
νύτι βλες ή αποδείξεις στρέφονται
έναντίον του. Τό κακό είναι ότι,
άμα κοινοποιηθούν ή λεπτομέρειες
του έγκληματος, θα βρεθούν πολ-
λοί πού θα πιστέψουν στην ένοχη
του Νίκ.

Φόλεϋ! Γιατί δέν σέ φαντάζομαι
τόσο ήλθιο, ώστε να υποψιάζεσαι
τον Νίκ Κάρτερ ως δολοφόνο!
Ο Φόλεϋ κατσούφιασε και
απάντησε με τόνο ψυχρό:

— Στο σημείο πού έφτασαν τα
πράγματα, δέν πρόκειται πειά πε-
ρι ύποψιών... Υπάρχουν χειροπια-
στές αποδείξεις πού δέν μπορεί
να τις παραλείψη κανείς... «Όλα
είναι ένοχοποιητικά για τον εξα-
δελφό σας. Τι έκανε ο Νίκ κατά
τα δέκα λεπτά πού προηγήθηκαν
του έγκληματος; «Αν μπορείτε,
δικαιολογήστε την άπουσία του.

«Ός ότου να μπορούσε να το κά-
νεται αυτό, εγώ θα ένεργήσω επί
της βάσει των ενδείξεων πού έχω
στά χέρια μου... Δέν μπορώ να
κάνω αλλιώς...

— Μάλιστα... Κάνετε, ό,τι σας
υπαγορεύει το καθήκον σας, ά-
πάντησε ο Σίκ. Άλλά θα λάβω
κι εγώ τα μέτρα μου και θα έ-
νεργήσω με τον τρόπο μου για να
μη πέσετε θύμα και άλλων παρε-
ξηγήσεων...

— Όπως σας άρέσει...
Ο Νίκ Κάρτερ δολοφόνος!
φώναξε ο Σίκ εξαλλος. Να ένα
πράγμα πού παράλογο απ' το ό-
ποιο δέν θα μπορούσε να φαντα-
στεί κανείς! Μονάχα ένας τρελ-
λός είναι ικανός να το σκεφτεί

αυτό...
Και, αφού είπε τα λόγια αυ-
τά, ο νεαρός αστυνομικός άπομα-
κρύθηκε.

Ο ΣΙΚ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ
Την άλλη μέρα, ο Νίκ Κάρ-
τερ δέν έδωσε κανένα σημείο
ζωής. Η παρατεινόμενη αυτή ά-
πουσία του, μεγάλωσε περισσό-
τερος τις ύποψεις των αστυνομικών.
«Ο Σίκ και οι άλλοι βοηθοί του
μεγάλου αστυνομικού ήσαν άνα-
στατωμένοι. Καταλάβαιναν όσπό-
σο ότι ο προϊστάμενός τους είχε
πέσει θύμα κάποιας σατανικής
μηχανορραφίας, κι έτσι δέν μπο-
ρούσε να επικοινωνήσει μαζί τους.

Ο Σίκ, θέλοντας να διαφωτί-
σει το δυνατόν γρηγορώτερα την
υπόθεσι, παρακάλεσε τον Τζώρτζ
Μάκ Κλούσκυ, διευθυντή της Δι-
μοσίας Ασφαλείας Νέας Υόρκης
να προβή στην γενική ανάκρισι
των μαρτύρων. Άμέσως ο Κλού-
σκυ, ο οποίος ήταν στενός φίλος
του Νίκ Κάρτερ, συμφωνήθηκε
με την παράκλησή του. Πρώτος έ-
κλήθη ο τραπεζίτης Χάινες, ο έ-
ποιος έβεβαίωσε και πάλι ότι εί-
δε τον Νίκ Κάρτερ δυο-τρία ή τε-
σσερα πρό του φόνου στο βάθος της
σκηνης. Επίσης ο θυρωρός Μά-
τζε έβεβαίωσε ότι είδε τον άνθ-
ρωπο πού πού περιέγραψε ο τραπε-
ζίτης να βγαίνει πρώτος μετά τον
φόνου μαζί μ' έναν άλλο κύριο.

Ο Κλούσκυ παρουσίασε στους
μαρτυρες μιά δωδεκάδα φωτογρα-
φιών, μεταξύ των οποίων ήταν
η φωτογραφία του Νίκ Κάρ-
τερ. «Όλοι δέ κατόρθωσαν να ξε-
χωρίσουν τον αστυνομικό και να
βεβαιώσουν ότι αυτός ήταν πού
μαζί μ' έναν άλλο κύριο είχε φύ-
γει άμείως μετά το έγκλημα. Α-
λλά την έξοδο των ήθοποιών. Με-
αξύ των μαρτύρων ήταν και κά-
ποιος τραπεζίτης υπάλληλος, ο
οποίος έβεβαίωσε ότι είδε τον Νίκ
μαζί με τον άλλο κύριο να συνεννοή-
νται, έξω απ' το θέατρο, με τον δ-
ηγό κάποιου αυτοκινήτου, στο ό-
ποιο μπήκαν κατόπιν κι έφυγαν.

Ο Σίκ άγωνιούσε, γιατί έδλε-
πε πώς όλες αυτές ή καταθέσεις
άφηναν τον εξαδελφό του. Όταν
ελείψαν ή ανακρίσεις, ρώτησε
τον Μάκ Κλούσκυ:
— Λοιπόν, τι φρονείτε, σεις άρ-
χηγέ;
— Απολύτως τίποτε, απάντησε
ένεικος.

— Δέν πιστεύετε, βέβαια, σαν
τον Φόλεϋ και τον Ντόλαν, ότι ο
Νίκ ενέχεται σ' αυτό το έγκλη-
μα...
— Όύτε μιά στιγμή δέν μού
πέρασε μιά τέτοια ύποψια, μολο-
νύτι βλες ή αποδείξεις στρέφονται
έναντίον του. Τό κακό είναι ότι,
άμα κοινοποιηθούν ή λεπτομέρειες
του έγκληματος, θα βρεθούν πολ-
λοί πού θα πιστέψουν στην ένοχη
του Νίκ.

Ο ΣΙΚ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ
Την άλλη μέρα, ο Νίκ Κάρ-
τερ δέν έδωσε κανένα σημείο
ζωής. Η παρατεινόμενη αυτή ά-
πουσία του, μεγάλωσε περισσό-
τερος τις ύποψεις των αστυνομικών.
«Ο Σίκ και οι άλλοι βοηθοί του
μεγάλου αστυνομικού ήσαν άνα-
στατωμένοι. Καταλάβαιναν όσπό-
σο ότι ο προϊστάμενός τους είχε
πέσει θύμα κάποιας σατανικής
μηχανορραφίας, κι έτσι δέν μπο-
ρούσε να επικοινωνήσει μαζί τους.

Ο Σίκ, θέλοντας να διαφωτί-
σει το δυνατόν γρηγορώτερα την
υπόθεσι, παρακάλεσε τον Τζώρτζ
Μάκ Κλούσκυ, διευθυντή της Δι-
μοσίας Ασφαλείας Νέας Υόρκης
να προβή στην γενική ανάκρισι
των μαρτύρων. Άμέσως ο Κλού-
σκυ, ο οποίος ήταν στενός φίλος
του Νίκ Κάρτερ, συμφωνήθηκε
με την παράκλησή του. Πρώτος έ-
κλήθη ο τραπεζίτης Χάινες, ο έ-
ποιος έβεβαίωσε και πάλι ότι εί-
δε τον Νίκ Κάρτερ δυο-τρία ή τε-
σσερα πρό του φόνου στο βάθος της
σκηνης. Επίσης ο θυρωρός Μά-
τζε έβεβαίωσε ότι είδε τον άνθ-
ρωπο πού πού περιέγραψε ο τραπε-
ζίτης να βγαίνει πρώτος μετά τον
φόνου μαζί μ' έναν άλλο κύριο.

Ο Κλούσκυ παρουσίασε στους
μαρτυρες μιά δωδεκάδα φωτογρα-
φιών, μεταξύ των οποίων ήταν
η φωτογραφία του Νίκ Κάρ-
τερ. «Όλοι δέ κατόρθωσαν να ξε-
χωρίσουν τον αστυνομικό και να
βεβαιώσουν ότι αυτός ήταν πού
μαζί μ' έναν άλλο κύριο είχε φύ-
γει άμείως μετά το έγκλημα. Α-
λλά την έξοδο των ήθοποιών. Με-
αξύ των μαρτύρων ήταν και κά-
ποιος τραπεζίτης υπάλληλος, ο
οποίος έβεβαίωσε ότι είδε τον Νίκ
μαζί με τον άλλο κύριο να συνεννοή-
νται, έξω απ' το θέατρο, με τον δ-
ηγό κάποιου αυτοκινήτου, στο ό-
ποιο μπήκαν κατόπιν κι έφυγαν.

Ο Σίκ άγωνιούσε, γιατί έδλε-
πε πώς όλες αυτές ή καταθέσεις
άφηναν τον εξαδελφό του. Όταν
ελείψαν ή ανακρίσεις, ρώτησε
τον Μάκ Κλούσκυ:
— Λοιπόν, τι φρονείτε, σεις άρ-
χηγέ;
— Απολύτως τίποτε, απάντησε
ένεικος.

— Δέν πιστεύετε, βέβαια, σαν
τον Φόλεϋ και τον Ντόλαν, ότι ο
Νίκ ενέχεται σ' αυτό το έγκλη-
μα...
— Όύτε μιά στιγμή δέν μού
πέρασε μιά τέτοια ύποψια, μολο-
νύτι βλες ή αποδείξεις στρέφονται
έναντίον του. Τό κακό είναι ότι,
άμα κοινοποιηθούν ή λεπτομέρειες
του έγκληματος, θα βρεθούν πολ-
λοί πού θα πιστέψουν στην ένοχη
του Νίκ.

αυτό...
Και, αφού είπε τα λόγια αυ-
τά, ο νεαρός αστυνομικός άπομα-
κρύθηκε.

Ο ΣΙΚ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ
Την άλλη μέρα, ο Νίκ Κάρ-
τερ δέν έδωσε κανένα σημείο
ζωής. Η παρατεινόμενη αυτή ά-
πουσία του, μεγάλωσε περισσό-
τερος τις ύποψεις των αστυνομικών.
«Ο Σίκ και οι άλλοι βοηθοί του
μεγάλου αστυνομικού ήσαν άνα-
στατωμένοι. Καταλάβαιναν όσπό-
σο ότι ο προϊστάμενός τους είχε
πέσει θύμα κάποιας σατανικής
μηχανορραφίας, κι έτσι δέν μπο-
ρούσε να επικοινωνήσει μαζί τους.

Ο Σίκ, θέλοντας να διαφωτί-
σει το δυνατόν γρηγορώτερα την
υπόθεσι, παρακάλεσε τον Τζώρτζ
Μάκ Κλούσκυ, διευθυντή της Δι-
μοσίας Ασφαλείας Νέας Υόρκης
να προβή στην γενική ανάκρισι
των μαρτύρων. Άμέσως ο Κλού-
σκυ, ο οποίος ήταν στενός φίλος
του Νίκ Κάρτερ, συμφωνήθηκε
με την παράκλησή του. Πρώτος έ-
κλήθη ο τραπεζίτης Χάινες, ο έ-
ποιος έβεβαίωσε και πάλι ότι εί-
δε τον Νίκ Κάρτερ δυο-τρία ή τε-
σσερα πρό του φόνου στο βάθος της
σκηνης. Επίσης ο θυρωρός Μά-
τζε έβεβαίωσε ότι είδε τον άνθ-
ρωπο πού πού περιέγραψε ο τραπε-
ζίτης να βγαίνει πρώτος μετά τον
φόνου μαζί μ' έναν άλλο κύριο.

Ο Κλούσκυ παρουσίασε στους
μαρτυρες μιά δωδεκάδα φωτογρα-
φιών, μεταξύ των οποίων ήταν
η φωτογραφία του Νίκ Κάρ-
τερ. «Όλοι δέ κατόρθωσαν να ξε-
χωρίσουν τον αστυνομικό και να
βεβαιώσουν ότι αυτός ήταν πού
μαζί μ' έναν άλλο κύριο είχε φύ-
γει άμείως μετά το έγκλημα. Α-
λλά την έξοδο των ήθοποιών. Με-
αξύ των μαρτύρων ήταν και κά-
ποιος τραπεζίτης υπάλληλος, ο
οποίος έβεβαίωσε ότι είδε τον Νίκ
μαζί με τον άλλο κύριο να συνεννοή-
νται, έξω απ' το θέατρο, με τον δ-
ηγό κάποιου αυτοκινήτου, στο ό-
ποιο μπήκαν κατόπιν κι έφυγαν.

Ο Σίκ άγωνιούσε, γιατί έδλε-
πε πώς όλες αυτές ή καταθέσεις
άφηναν τον εξαδελφό του. Όταν
ελείψαν ή ανακρίσεις, ρώτησε
τον Μάκ Κλούσκυ:
— Λοιπόν, τι φρονείτε, σεις άρ-
χηγέ;
— Απολύτως τίποτε, απάντησε
ένεικος.

— Δέν πιστεύετε, βέβαια, σαν
τον Φόλεϋ και τον Ντόλαν, ότι ο
Νίκ ενέχεται σ' αυτό το έγκλη-
μα...
— Όύτε μιά στιγμή δέν μού
πέρασε μιά τέτοια ύποψια, μολο-
νύτι βλες ή αποδείξεις στρέφονται
έναντίον του. Τό κακό είναι ότι,
άμα κοινοποιηθούν ή λεπτομέρειες
του έγκληματος, θα βρεθούν πολ-
λοί πού θα πιστέψουν στην ένοχη
του Νίκ.

Ο ΣΙΚ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ
Την άλλη μέρα, ο Νίκ Κάρ-
τερ δέν έδωσε κανένα σημείο
ζωής. Η παρατεινόμενη αυτή ά-
πουσία του, μεγάλωσε περισσό-
τερος τις ύποψεις των αστυνομικών.
«Ο Σίκ και οι άλλοι βοηθοί του
μεγάλου αστυνομικού ήσαν άνα-
στατωμένοι. Καταλάβαιναν όσπό-
σο ότι ο προϊστάμενός τους είχε
πέσει θύμα κάποιας σατανικής
μηχανορραφίας, κι έτσι δέν μπο-
ρούσε να επικοινωνήσει μαζί τους.

Ο Σίκ, θέλοντας να διαφωτί-
σει το δυνατόν γρηγορώτερα την
υπόθεσι, παρακάλεσε τον Τζώρτζ
Μάκ Κλούσκυ, διευθυντή της Δι-
μοσίας Ασφαλείας Νέας Υόρκης
να προβή στην γενική ανάκρισι
των μαρτύρων. Άμέσως ο Κλού-
σκυ, ο οποίος ήταν στενός φίλος
του Νίκ Κάρτερ, συμφωνήθηκε
με την παράκλησή του. Πρώτος έ-
κλήθη ο τραπεζίτης Χάινες, ο έ-
ποιος έβεβαίωσε και πάλι ότι εί-
δε τον Νίκ Κάρτερ δυο-τρία ή τε-
σσερα πρό του φόνου στο βάθος της
σκηνης. Επίσης ο θυρωρός Μά-
τζε έβεβαίωσε ότι είδε τον άνθ-
ρωπο πού πού περιέγραψε ο τραπε-
ζίτης να βγαίνει πρώτος μετά τον
φόνου μαζί μ' έναν άλλο κύριο.

Ο Κλούσκυ παρουσίασε στους
μαρτυρες μιά δωδεκάδα φωτογρα-
φιών, μεταξύ των οποίων ήταν
η φωτογραφία του Νίκ Κάρ-
τερ. «Όλοι δέ κατόρθωσαν να ξε-
χωρίσουν τον αστυνομικό και να
βεβαιώσουν ότι αυτός ήταν πού
μαζί μ' έναν άλλο κύριο είχε φύ-
γει άμείως μετά το έγκλημα. Α-
λλά την έξοδο των ήθοποιών. Με-
αξύ των μαρτύρων ήταν και κά-
ποιος τραπεζίτης υπάλληλος, ο
οποίος έβεβαίωσε ότι είδε τον Νίκ
μαζί με τον άλλο κύριο να συνεννοή-
νται, έξω απ' το θέατρο, με τον δ-
ηγό κάποιου αυτοκινήτου, στο ό-
ποιο μπήκαν κατόπιν κι έφυγαν.

Ο Σίκ άγωνιούσε, γιατί έδλε-
πε πώς όλες αυτές ή καταθέσεις
άφηναν τον εξαδελφό του. Όταν
ελείψαν ή ανακρίσεις, ρώτησε
τον Μάκ Κλούσκυ:
— Λοιπόν, τι φρονείτε, σεις άρ-
χηγέ;
— Απολύτως τίποτε, απάντησε
ένεικος.

— Δέν πιστεύετε, βέβαια, σαν
τον Φόλεϋ και τον Ντόλαν, ότι ο
Νίκ ενέχεται σ' αυτό το έγκλη-
μα...
— Όύτε μιά στιγμή δέν μού
πέρασε μιά τέτοια ύποψια, μολο-
νύτι βλες ή αποδείξεις στρέφονται
έναντίον του. Τό κακό είναι ότι,
άμα κοινοποιηθούν ή λεπτομέρειες
του έγκληματος, θα βρεθούν πολ-
λοί πού θα πιστέψουν στην ένοχη
του Νίκ.

Ο ΣΙΚ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ
Την άλλη μέρα, ο Νίκ Κάρ-
τερ δέν έδωσε κανένα σημείο
ζωής. Η παρατεινόμενη αυτή ά-
πουσία του, μεγάλωσε περισσό-
τερος τις ύποψεις των αστυνομικών.
«Ο Σίκ και οι άλλοι βοηθοί του
μεγάλου αστυνομικού ήσαν άνα-
στατωμένοι. Καταλάβαιναν όσπό-
σο ότι ο προϊστάμενός τους είχε
πέσει θύμα κάποιας σατανικής
μηχανορραφίας, κι έτσι δέν μπο-
ρούσε να επικοινωνήσει μαζί τους.

Ο Σίκ, θέλοντας να διαφωτί-
σει το δυνατόν γρηγορώτερα την
υπόθεσι, παρακάλεσε τον Τζώρτζ
Μάκ Κλούσκυ, διευθυντή της Δι-
μοσίας Ασφαλείας Νέας Υόρκης
να προβή στην γενική ανάκρισι
των μαρτύρων. Άμέσως ο Κλού-
σκυ, ο οποίος ήταν στενός φίλος
του Νίκ Κάρτερ, συμφωνήθηκε
με την παράκλησή του. Πρώτος έ-
κλήθη ο τραπεζίτης Χάινες, ο έ-
ποιος έβεβαίωσε και πάλι ότι εί-
δε τον Νίκ Κάρτερ δυο-τρία ή τε-
σσερα πρό του φόνου στο βάθος της
σκηνης. Επίσης ο θυρωρός Μά-
τζε έβεβαίωσε ότι είδε τον άνθ-
ρωπο πού πού περιέγραψε ο τραπε-
ζίτης να βγαίνει πρώτος μετά τον
φόνου μαζί μ' έναν άλλο κύριο.

Ο Κλούσκυ παρουσίασε στους
μαρτυρες μιά δωδεκάδα φωτογρα-
φιών, μεταξύ των οποίων ήταν
η φωτογραφία του Νίκ Κάρ-
τερ. «Όλοι δέ κατόρθωσαν να ξε-
χωρίσουν τον αστυνομικό και να
βεβαιώσουν ότι αυτός ήταν πού
μαζί μ' έναν άλλο κύριο είχε φύ-
γει άμείως μετά το έγκλημα. Α-
λλά την έξοδο των ήθοποιών. Με-
αξύ των μαρτύρων ήταν και κά-
ποιος τραπεζίτης υπάλληλος, ο
οποίος έβεβαίωσε ότι είδε τον Νίκ
μαζί με τον άλλο κύριο να συνεννοή-
νται, έξω απ' το θέατρο, με τον δ-
ηγό κάποιου αυτοκινήτου, στο ό-
ποιο μπήκαν κατόπιν κι έφυγαν.

Ο Σίκ άγωνιούσε, γιατί έδλε-
πε πώς όλες αυτές ή καταθέσεις
άφηναν τον εξαδελφό του. Όταν
ελείψαν ή ανακρίσεις, ρώτησε
τον Μάκ Κλούσκυ:
— Λοιπόν, τι φρονείτε, σεις άρ-
χηγέ;
— Απολύτως τίποτε, απάντησε
ένεικος.

— Ίσως.

— Υπάρχουν πολλοί, εξακολού-
θησε ο Μάκ Κλούσκυ, πού περι-
μένουν μιά μικρή ευκαιρία για να
δημιουργήσουν ένα τεράστιο σκάν-
δαλο. Προπάντων ή έφημερίδες
πού έννοούν ή αναγνωσματοποιή-
σουν τα πάντα, θα υιοθετήσουν
την πιθανότητα της ένοχής του
εξαδελφού σας, για λόγους κυ-
κλοφοριακούς... «Όπως κι' αν έ-
χει το πράγμα, Σίκ, φαίνεται ότι
ή δολοφονία διεπράχθη από ένα
από τα τέσσερα εκείνα πρόσωπα,
πού βγήκαν από το θέατρο...

— Έχετε δίκιο.
— Άν μάλιστα ήταν μεταξύ
των δυο τελευταίων, τότε θα έδι-
καιλογούσε ή υπόθεσι ότι μού
στηκε το έγκλημα και κατέδωκε
τους έγκληματες. Άλλά, δυστυ-
χώς, καθώς φαίνεται από τις μαρ-
τυρίες, ήταν μεταξύ των δυο πρώ-
των κυρίων... Τέλος πάντων!...
Τό μυστήριο πού περιβάλλει την
υπόθεσι αυτή είναι τρομερό και,
μά την πίστι μου, δέν είναι καθό-
λου άπίθανο, ένω έμεις συζητού-
με την ένοχη του Νίκ, ο γεν-
ναίος εξαδελφός σας να κινδυ-
νεύει...

— Ευχαριστώ πολύ για τα λό-
για σας αυτά, αρχηγέ... Πάντως
εγώ, θα προσπαθήσω να διαφωτί-
σω το μυστήριο.
— Σού το εύχομαι με όλη μου
την καρδιά, αγαπητέ μου Σίκ.

— Μού δίνετε, κ. Κλούσκυ, το
ματωμένο εισιτήριο. Θά σας το έ-
πιστρέψω...
— Εύχαριστώ... Πάρτε το...
— Και τώρα φεύγω για ν' άρ-
χίσω τις έρευνές μου, είπε ο Σίκ.
«Αν ο Φόλεϋ μάθει τίποτε και-
νούργιο, θα με υποχρεώσετε να
μou το ανακοινώσετε, αρχηγέ.

— Καλά. Μείνε ήσυχος, Σίκ.
Οι δυο άνδρες έλλαξαν μιά έγ-
κάρδια χειραψία και ο Σίκ Κάρ-
τερ έφυγε...

Ο Νίκ Κάρτερ, όταν ακολου-
θησε τον Χόμπεϋ ούτε υποψιάστη-
κε καν ότι παρευρέτο από ένα
κακούργο, δαλιμένο από τον τρο-
μέρο του έχθρο Γάστωνα Ντυπόν.
Μπαίνοντας μέσα στο αυτοκίνητο
δ αστυνομικός βρήκε ένα έπαυ-
φόρι, το οποίο έριξε στη ράχη
του, λέγοντας:

— Υποθέτω ότι το έπαυφόρι
αυτό είναι του δόκτορος Γκλήσον.
— Μάλιστα, κύριε, το άπάν-
τησε ο σωφέρ. Ο δόκτωρ, πη-
γαίνοντας στο θέατρο, τό άφησε
έδώ...

— Έκανε πολύ καλά, είπε γε-
λώντας ο Νίκ, γιατί ένα έπαυ-
φόρι με τέτοιο κρύο αποτελεί δύ-
ρο άνεκτήμητο.

Και, γυρίζοντας προς τον φε-
τοαστυνομικό Χόμπεϋ, τον ρώτη-
σε:

— Και τώρα, πές μου, Χόμ-
πεϋ, τι ξέρετε για το έγκλημα.
Πές μου πότε πρωτοείδες τους άν-
θρώπους πού καταδιώκουμε.

— Τους είδα μιά ώρα πρό της
δολοφονίας στα παρασκήνια, κ.

— Ίπληξατε μάρτυς της δολο-
φονίας; — Άκούσα μόνο τις
κραυγές της καμαριέρας της κ.
«Αρόνη κι' έτρεξε επί τόπου. Ελ-
δα το πτώμα του φύλακος και ά-
μέσως κατάλαβα ότι τα κομή-
ματα είχαν κλαπεί. «Όρμησα κα-
τόπιν προς τον διάδρομο από τον
οποίο ήταν φυσικό να περάσει ή
δολοφόνος κι' εκεί εύτυχώς σάς
συνάντησα. Άλλά δέν μού λές
είστε ώπλισμένος, κύριε Κάρτερ;

— Όχι... Άφρησα το περιστρο-
φό μου στο έπαυφόρι μου...
— Σταθήτε! Έγώ εγώ δυο
περίστροφα... Να σας δώσω το έ-
να! είπε ο Χόμπεϋ και, βγάλον-
τας ένα περιστρόφο απ' την τσέ-
πη του, τό έβαλε στα χέρια του
Νίκ Κάρτερ. Μπορεί να σας χρε-
ιαστεί...

Ο Νίκ τό πήρε, αλλά δέν σκέ-
φτηκε να κυτάξει αν ήταν γε-
μίστο ή άδειο. Τότε θα έδι-
καίτο αυτή ή υπόθεσι. Τό έπαυ-
φόρι, καθώς φαίνεται από τις μαρ-
τυρίες, ήταν μεταξύ των δυο πρώ-
των κυρίων... Τέλος πάντων!...
Τό μυστήριο πού περιβάλλει την
υπόθεσι αυτή είναι τρομερό και,
μά την πίστι μου, δέν είναι καθό-
λου άπίθανο, ένω έμεις συζητού-
με την ένοχη του Νίκ, ο γεν-
ναίος εξαδελφός σας να κινδυ-
νεύει...

Ο Νίκ Κάρτερ, όταν ακολου-
θησε τον Χόμπεϋ ούτε υποψιάστη-
κε καν ότι παρευρέτο από ένα
κακούργο, δαλιμένο από τον τρο-
μέρο του έχθρο Γάστωνα Ντυπόν.
Μπαίνοντας μέσα στο αυτοκίνητο
δ αστυνομικός βρήκε ένα έπαυ-
φόρι, το οποίο έριξε στη ράχη
του, λέγοντας:

— Ίπληξατε μάρτυς της δολο-
φονίας; — Άκούσα μόνο τις
κραυγές της καμαριέρας της κ.
«Αρόνη κι' έτρεξε επί τόπου. Ελ-
δα το πτώμα του φύλακος και ά-
μέσως κατάλαβα ότι τα κομή-
ματα είχαν κλαπεί. «Όρμησα κα-
τόπιν προς τον διάδρομο από τον
οποίο ήταν φυσικό να περάσει ή
δολοφόνος κι' εκεί εύτυχώς σάς
συνάντησα. Άλλά δέν μού λές
είστε

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΖΟ ΤΗΣ

«Η ιστορία μας ζωής, για να έχω συναρπαστικό ενδιαφέρον, πρέπει να είναι γεμάτη από περιπέτειες, τραγικά έρωτες και συνταρακτικά γεγονότα. Σας είδοποιώ από τώρα ότι η δική μου δεν μοιάζει με κινηματογραφικό σενάριο. Είναι απλή, και θα ήταν πάντα εύτυχισμένη, αν δεν κατέληγε μία μέρα σε μία ερωτική τριγωνία που αναστάτωσε το Χόλλυγουντ...

Θα σας την αφηγηθώ λοιπόν με ειλικρίνεια, δίχως να κρύψω τίποτα και δίχως να αλλάξω τα ποσοτικά της. Γεννήθηκα με γαρούμυτα μέσα στο Μαρτίου, στις τρεις, για να είμαι ακριβής τυλιγμένη στην ημέρα, σε ένα απέραντο σπίτι από χαρτί πετρελίου, στο Κίνσας-Σίτυ.

Ήταν το σπίτι του παππού μου. Οι γονείς μου εκείνη την εποχή καθόντουσαν εκεί πέρα. "Υστερ" από λίγες ημέρες με βάφτισαν Χάρλντ. Χάρλντ εν' ένα δυναμωτικό, γιατί οι δικοί μου θέλανε να μου δώσουν ένα δυναμωτικό να μοιάζω με το επίθετο της μητέρας μου, που την έλεγαν Χάρλσον...

Ο πατέρας μου ήταν γιατρός. Ο παππούς μου ήταν ένας πλούσιος ασήκτος σπιτιού και οικοπέδων. Η μητέρα μου ήταν μοναχοκόρη και γι' αυτό οι γονείς της την είχαν κρατήσει μαζί τους. Εκείνο το γράζο σπίτι ήταν άκοκα μεγάλο για όλους μας... Δύο δόκλτρα γόνια λοιπόν ήμουν το είδωλο και ο τράνινο του σπιτιού μας. Ο παππούς μου με λάτρει, ήταν ο καλύτερος φίλος μου κι' ο μένος άνθρωπος που είχε τη μεγαλύτερη επιδραση στο χαρακτήρα μου, στίσκέφει μου και στα παιδικά δνεία μου. Εβόινε τις πιο απίθανες προφάσεις και κάθε τόσο άνοιε τη δουλειά του και ήρθε στο σπίτι για να παίξω μαζί μου.

Μία μέρα όμως η μητέρα μου, μετά από πολύ ώμορφο αλλά και πολύ φοβημένη γυναίκα, κατάλαβε ότι θα με γελούσε με τα πολλά γέλια του και ζήτησε άμεσως να γίνει ένα οικογενειακό συμβούλιο για να ληφθούν σοβαρές και τελειωτικές αποφάσεις για μένα. Πέτυχε λοιπόν να πάω να ζήσω αλλού

με τον πατέρα μου και με μένα. Σ' ένα άλλο σπίτι από χαρτί πετρελίου, λίγο πιο πέρα από το σπίτι του παππού μου. Δεν μέναμε όμως πάντα εκεί πέρα. Το καλοκαίρι, πηγαίναμε στο "Ρήντ Γκρέιπς" στο Μισσουρί.

Πόσο μου άρεσε εκείνο το μεγάλο

και όμορφο σπίτι μας με την κόκκινη στέγη του! Εκεί πέρα έμαθα κολύμπι και ιππασία, όταν μεγάλωσα λίγο και μπορούσα να κρατηθώ στη σέλλα. Εκεί πέρα πέρασα τα πιο όμορφα και τα πιο εύτυχη χρόνια της ζωής μου.

Μία χαρακτηριστική φωτογραφία της Τζόαν Χάρλσον.

ΤΖΟΑΝ ΧΑΡΛΟΥΝ

(Μία αυτοβιογραφία της μεγάλης βεντέτας του κινηματογράφου, η οποία είναι πασίγνωστη ως «Η γυναίκα με τα ξανθά μαλλιά, χρώματος πλατινάζ»).

«Ήμουν επτά χρόνων, όταν φόγω από εκείνο το σπίτι και πήγαμε να καθήσουμε σε ένα προάστιο, τριανταπέντε λεπτά μακριά από την πόλη, όπου ξεκίνησα να ζω άεργη και να μελετώ σαν φρόνιμο κορίτσι τα μαθήματά μου. Σ' αυτήν την ηλικία, μου φαίνεται, άρχισα να καταλαβαίνω να πώς λειτουργεί η αναπνοή ή η καρδιά μου. "Ως τότε αυτή η άγία μου φανταζόταν ότι η φυσικότητα πράγμα του κόσμου. Σιγά-σιγά όμως κατάλαβα ότι η μητέρα μου ήταν η καλύτερη φίλη μου και γι' αυτό μ' άρεσε περισσότερο ή συνταράσσεται από τις πράξεις των κοριτσιών της ηλικίας μου. Αυτό μάλιστα με κίνησε να συλλογιστώ ότι ήμουν ένα πολύ παρξίνο κορίτσι. Θα σας πω ακόμα και κάτι που θα απογοητεύσει ίσως τους θαυμαστές μου: δεν ήμουν ποτέ κοκκίνα και δεν έδινε μεγάλη σημασία στις κομψότητες! Η μητέρα μου μ' έντυνε με μεγάλη απλότητα. Κι' αυτές τις πρώτες παιδικές τουαλέτες μου τις φορούσα διαρκώς, ως την ημέρα που πάλησαν πειά κι' ήταν για πέταγμα.

Εκείνα τα χρόνια ο παππούς μου μου είχε χαρίσει ένα χροιωμένο αλογάκι που το έλεγαν «Μπέμπυ» και που μ' έκανε το πιο εύτυχημένο κορίτσι του κόσμου. Κάθε μέρα λοιπόν έκανα μεγάλες περιπάτους με τον «Μπέμπυ» μου σαν άμαξάνα, μονάχη μου, πράγμα που έκανε τη μητέρα μου να τρέμει από το φόβο της, δίχως όμως και να θέλει να μου το απαγορεύσει.

Τα ζώα εκείνη την εποχή μου άρεσαν περισσότερο από τις «άλφες» κούκλες μου. Θυμάμαι ότι τρία σκυμπουλά γουρουνάκια—μ' ένα φαίνεται περίεργα—μ' έκαναν να περάσω μερικές ώρες με καθημερινά γέλια κι' άσέλειστα παιχνίδια. "Επειτα όμως άρχισαν να χοντρούνουν και να μεγαλώνουν πιο γρήγορα από μένα κι' έγιναν τόσο βαριά, ώστε δεν μπορού-

σα πειά να παίξω μαζί τους. Μία άλλη εποχή πάλι είχα ένα άσπρο αρνάκι που μ' ακολουθούσε παντού... έκτός φυσικά από το σχολείο!

Η ιστορία όμως της παιδικής μου ηλικίας δεν θα είναι πλήρης, αν δεν σας κάνω λόγο για την "Αννα και για την "Εμμα, τις δύο αδελφές που ήσαν στο σπίτι μας από την ημέρα που γεννήθηκαν. Η "Αννα ήταν η μαγιστάνα μας. Η "Εμμα ήταν ένα είδος οικόνομου. Κι' η δυο τους μ' αγαπούσαν και με παρακαλούσαν όσο κανείς άλλος. Η "Εμμα με ναούριζε στην κούνια, ως την τραγική ημέρα που η μητέρα μου αποφάσισε ότι μπορούσα πειά να κοιμούνται μόνιμα. Η "Αννα πάλι είχε μια γλυκιά και παθητική φωνή και μου τραγουδούσε τα παλιά και νοσταλγικά τραγούδια των μαύρων του σάβλεστον...

"Όταν ήμνα δέκα χρόνων, η μητέρα μου χώρισε από τον άνδρα της, το γαμπρό Καρπαντιέ και τότε πήγαμε να καθήσουμε τρία χρόνια στην Καλλιφορνία.

Είχαμε ένα όμορφο σπίτι στη Χόλλυγουντ, μ' ένα μπορούσαμε να συνθιόμαστε εκεί πέρα, γιατί νοσταλγούσαμε διαρκώς το Κίνσας-Σίτυ... Μόλις όμως γυρίσαμε, άρρώστησα από ιλαρά. Αυτή ήταν η μόνη σοβαρή ασθένεια της ζωής μου. "Απ' τότε δεν ξανάπεσα στο κρεβάτι και δεν το κρύβω ότι είμαι υπερήφανη σήμερα για την όγεια μου...

"Παρό' από ένα χρόνο—ήμουν τότε δεκαεπτάχρον—η μητέρα μου παντρεύτηκε τον Μαξίνο Μπέλλο και πήγαμε να καθήσουμε σε ένα καινούριο σπίτι στο "Αλντ Πάρκ, σε ένα προάστιο του Σικάγου.

Ο υίστερ Μαξίνο Μπέλλο είχε ένα πολύ συμπαιθητικό άνθρωπος κι' ο καλύτερος σύμβουλος μου. Τώρα τελευταία, αλλού, εγκατέλειψε τη βιομηχανία κι' έγινε ο εμπροσθοί μου, γιατί θαλάσσωνα πάντα τις υποθέσεις μου κι' έχανα διαρκώς ένα σωρό χρήματα.

"Όταν λοιπόν εγκατασταθήκαμε στο "Αλντ Πάρκ, πήγα ως έσωτερική στο αφέρω Χόλν, που είχε ένα αξιοσημείωτο παρναγωγείο του Λέι Χόρεστ.

Η ζωή εκεί μέσα δεν ήταν και τόσο στενόχωρη. Τις Κυριακές όμως, τις περνούσα στο σπίτι μας. Τις άλλες ημέρες, η μητέρα μου έρχότανε κάθε απόγευμα με το αυτοκίνητο και μου έφερνε όραία γλυκά που τα έφτιαχνε για μένα η "Αννα, η μαύρη μαγιστάνα μας. Εγώ τότε μάζευα όλες τις φίλες μου στο δωμάτιό μου και καταλαβαίνετε τώρα, γιατί τα γλυκά γινόντουσαν αφάνταστα μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας. Ήσαν τόσο λιχουδιές εκείνες ή συνμαθήτριές μου!

Θα με ρωτήσετε όμως τώρα: «Κι' οι νέοι; Δεν είχατε αισθηματάκια με νέους, όπως όλα τα κορίτσια σ' αυτή την ηλικία; Σας έβουλογοίμαι φίλ-

κρινά ότι δεν έδινε καμιά σημασία σ' αυτές τις ιστορίες. Οι νέοι μ' άφιναν αδιάφορη. Και μου φαίνεται ότι γι' αυτό την έπαθα μια χαρά, όταν ήρθε η ώρα μου να αγαπήσω κι' εγώ κάποιον. Την έρωσευθηκα παράφορα, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Κι' ακολουσέ πώς άρχισε αυτή η περιπέτεια.

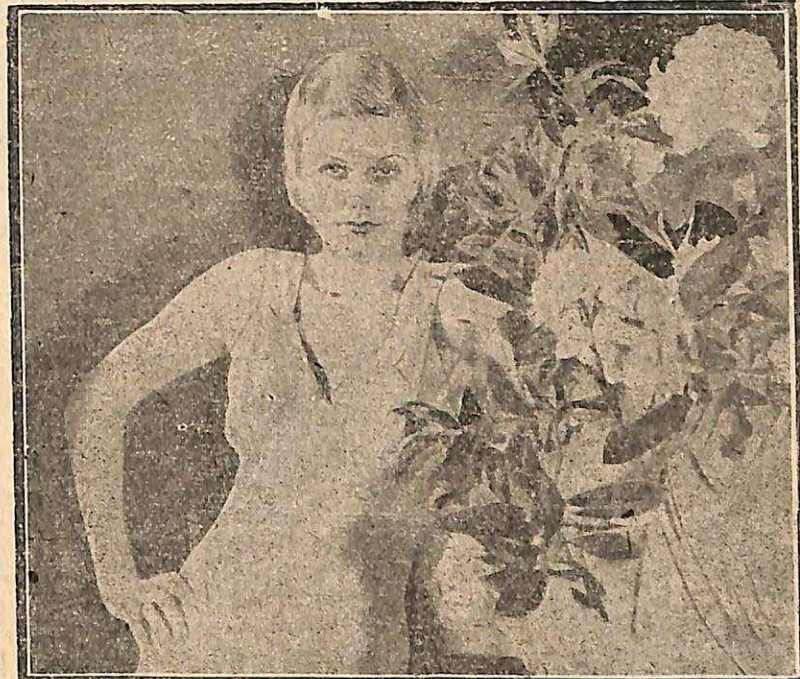
Κάθε Παρασκευή το παρναγωγείο μας είχε αδειώσιον. Έρχόντουσαν οι συγγενείς κι' η οικογένειες των μαθητριών. Η μεγάλη αίθουσα του χορού γεμίζε από κόσμο κι' η φίλες μου χόρευαν σαν τρελλές, ώρες δέκαλες με τους εξοδελφους τους και τους φίλους τους.

Εγώ τότε ήμουν δεκαέξη χρόνων.

στιγμή που αντίκρουσε εκείνον το νέο, άρχισα να νοιώθω ένα παράξενο αίσθημα στην καρδιά μου και δεν μπορούσα πειά να ξεκολλήσω τα μάτια μου από πάνω του. Μου φανότανε ότι είχα τραλαβεί ξαφνικά κι' ότι δεν ήξερα τί έκανα...

Πριν κοιμηθώ λοιπόν, τηλεφώνησα ολόκληρη στη μητέρα μου ότι είχα γνωρίσει τον Τσάρλι Μαχ Γκρυό, τον επιλεγόμενο «Κούκ» από τους αέοντες των σαλονιών του Σικάγου.

Από την ημέρα εκείνη ο «Κούκ» έγινε ο αχώριστος σύντροφός μου. Περάσαμε μαζί την άνοιξη κι' όταν ήρθε το καλοκαίρι, ήταν πειά ο καλύτερος φίλος του σπιτιού μας. Ο

Η Τζόαν Χάρλσον. (Τελευταία φωτογραφία).

Δεν μου άρεσαν όμως αυτές ή γιορτές και γι' αυτό κάθε Παρασκευή προτιμούσα να πηγαίνω στο σπίτι μας.

Μία Παρασκευή ωστόσο έμεινα στο παρναγωγείο. Πέρασα το απόγευμα με τη μητέρα μου κι' όταν έφυγε, πήγα να ρίξω μια ματιά στο χορό, από περιέργεια. Κρύφτηκα λοιπόν πίσω από μια μεγάλη λατάνια και κοίταξα τους χορευτές που διασκεδάζαν τις συμμαθήτριές μου, όταν ξαφνικά με πλησίασε μια φίλη μου μ' έναν φίλό κι' ώμορφο νέο. "Ε, λοιπόν! Μπορώ να σας διαβεβαιώσω από προσωπική πείρα ότι ή έκφραση ακεραυνόβολου έρωτα δεν υπάρχει μόνο μέσα στα αισθηματικά μυθιστορήματα. "Απ' τη

«Κούκ» ήταν όρανης και ζώσε με τον παππού του στο Σικάγο. "Απ' τον πατέρα του όμως είχε κληρονομήσει μια μεγάλη περιουσία...

Κάθε Κυριακή λοιπόν έρχότανε στο σπίτι μας και περνούσαμε από το πρωί ως τη βράδυ τρελλές κι' εύτυχισμένες ώρες. Δύο φορές την εβδομάδα πάλι περνούσα και μ' έπαινε από το σχολείο ή από το σπίτι για να πάω να φάω στο σπίτι του. Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι ήμνα άχωριστοι. Πηγαίναμε μαζί ιππασία, κολυμπούσαμε, χορεύαμε, παίζαμε τένις, ασκεριζόμας κι' εύτυχημένοι σαν δυο αγαπημένοι φίλοι.

Μία μέρα ωστόσο κάναμε λόγο για

το γάμο μας. Η οικογένειές μας όμως αν κι' επιδοκμάζανε τη φίλια μας, δέχτηκαν με μεγάλη ψυχρότητα αυτή την απελλιθία μας και μ' απαντούσαν ότι είμαστε ακόμα μικροί κι' ότι έπρεπε να περιμένουμε να περάσουν μερικά χρόνια. Κι' αλήθεια, εγώ ήμουν όπως σας είπα δεκαέξη χρόνων κι' ο «Κούκ» δεν είχε κλείσει ακόμα τα είκοσι...

Τι έπρεπε λοιπόν να κάνουμε; "Εμείς, φυσικά, θεωρούσαμε τον έαυτό μας άρκετά ώριμο γι' αυτό το γάμο και μ' αυτό, δίχως να λογασιόμαστε κανένα, πήραμε μόνοι μας την οριστική απόφαση μας: Θα παντρευόμαστε άδύοβρα και χρυσά, δίχως να το μάθω κανείς.

"Ετσι λοιπόν έγιναν μία χαρά, όπως τα είχαμε προβλέψει. Εκείνο το βράδυ θα δεκνόνταν στο σπίτι του «Κούκ». Πριν φύγω τότε από το σπίτι μας, ρώτησα τη μητέρα μου με όρος σοβαρό κι' άστειο μαζύ: «Τι θα λέγατε, αν παντρευόμαστε άπόψε, εγώ κι' ο «Κούκ»;»

Η μητέρα μου δεν έδωσε καμιά σημασία σ' αυτή την ερώτησή μου και γι' αυτό μου απάντησε με το ίδιο ύφος: «Τίποτα, φυσικά! "Εμένα πρώτα ενδιαφέρει αυτή ή υπόθεση. Μου φαίνεται όμως ότι είσαι ακόμα μικρό γι' να παντρευτή». "

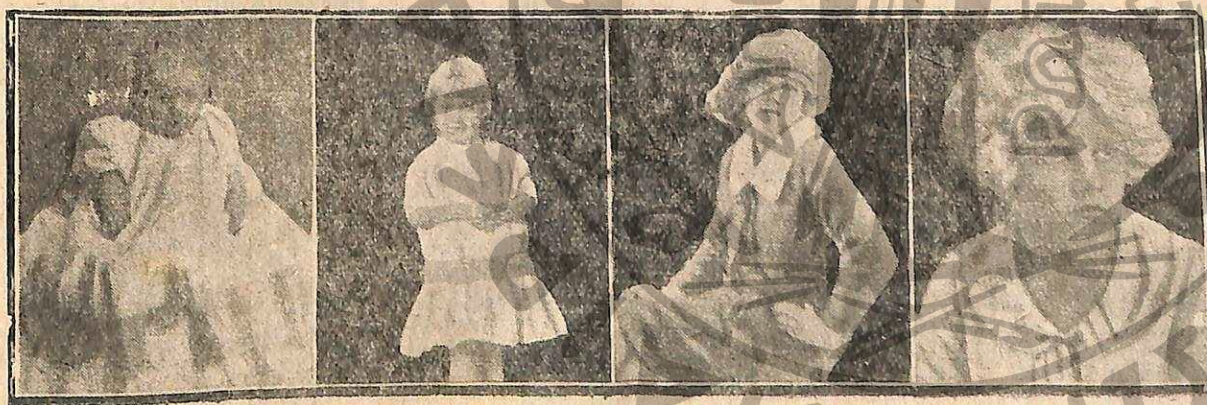
"Εφυγα λοιπόν, δίχως να προβοθώ περισσότερο κι' ύστερ' από λίγες ώρες, στις δεκα άκριβώς, ο «Κούκ» κι' εγώ γυρίσαμε παντρεμένοι. Ο γάμος μας ήταν απλοστατος. Βρήκαμε έναν καλό πάστορα και παντρευτήκαμε, με τη γυναίκα του και τους γείτονές του ως μάρτυρες!

Η οικογένειές μας έμειναν κατάπληκτες από την ξαφνική εκείνη εγδομή, μ' δεν μπορούσαν πειά να κάνουν τίποτα. Την άλλη μέρα, με δέκα κουα από μάτια μας άπρονιστούσαν σαν να μας χάνανε. Ο «Κούκ» κι' εγώ πηγαίναμε να περάσουμε τη νύκτα του μέλιτος σε μία άμορφη ισπανική βίλλα, στην πιο άοιστοκαταστή σανατόριο του Χόλλυγουντ, στο Μπέδερλ Χίλλς.

Εκεί πέρα πέρασα τρεις μήνες, τους πιο εύτυχημένους της ζωής μου. Ζούσαμε σ' ένα κτίριο που τον βλέπαμε να ποτίζει ποτά. Οι γείτονές μας κι' ελίοι οι γνωστοί μας στο Μπέδερλ Χίλλς ήσαν άστέρες του κινηματογράφου!

Για πρώτη φορά τότε μου πέρασε από το νου ότι δεν θα ήταν δύλιν ή σχήμο πούγμα να γινώσκον κι' εγώ μια άπ' τις άρπαλίτσες της δόνης.

Ο «Κούκ» όμως, ο άναπαύσιμος μου «Κούκ», δεν ήθελε με κανένα τρόπο να άκούση να του κάωω λόγο γι' αυτό τ' ήήτημα. "Ας σ' υπέδειξε να χάνω την εύθυμία του και να γίνεται μελαγχολικός. "Εγώ πάλι νοσταλγούσα τη μητέρα μου και δεν μπορούσα πειά να διασκεδάσω με τίποτα. Τέ σπύτι μας λοιπόν άρχισα να γίνεταί άσπρετό κι' ή

Τέσσερες παιδικές φωτογραφίες της Τζόαν Χάρλσον.

ζωή μας άχρωμη και μονότονη. Η σελήνη του μέλιτος διακόπτεται τώρα στη δίο της. Καταλαβαίνουμε ότι δεν θα μπορούσαμε πια να εξακολουθήσουμε αυτή τη ζωή κι' όταν εγώ τη λεγόμουν της μητέρας μου να έρθει να εγκατασταθεί μαζί μας στο Χόλλυγουντ, ο «Κούκ» πήρε το πρώτο τραίνο και γύρισε μόνος του στο Σικάγο...

Όταν λοιπόν ήθελε η μητέρα μου με τον συμπαθητικό μιστρο Μπέλλο, με βόηκε μονάχη, με τη συνοπτική της γοηψία. Άννα, της ακούρτης μαγεύσεως που την είχα πάρει μαζί μου. Μα η ζωή του Χόλλυγουντ τώρα πια μ' είχε αλλάξει. «Ήθελα κι' εγώ να γίνω μια από τις γοητευτικές εκείνες γυναίκες που καθόταναν τραγουδώντας στις άλλες, άλλες και που τις θαύμαζε όλος ο κόσμος. Άσχετως λοιπόν να ζω κι' εγώ με πολυτέλεια, να πηγαίνω στις δεξιώσεις τους και να προσπαθώ να βρω ένα τρόπο για να γίνω πιο γνωστή. Μόνο έτσι καταλάβαινα ότι θα έβγαζα από την άρνηση».

Μια ημέρα την εποχή εκείνη, ενώ βρισκόμουν στον κουρέα μου, του ζήτησα να με βάλει μ' ένα καινούριο χρώμα τα μαλλιά μου! Να με βοηθήσει δηλαδή με ιδιότροπη απόφαση. «Ο κουρέας μου με κατέλαβε και χαμογέλασε. Ήταν ένας μεγάλος καλλιεργητής στο είδος του κι' ύστερα από ένα υπομονετικό και σοφό διάβημα των μαλλιών μου, κατόρθωσε να τους δώσει μια ωχρόξανθη απόχρωση, σχεδόν θ-βόρνη, που είχε ρόδινα και άνοιχτα μωβ εκλάμψεις... Ο κουρέας μου έκλεινε την ημέρα είχε κάνει την τύχη του και μαζί του είχα κάνει κι' εγώ τη δική μου... Είχε «αναστήσει» ένα καινούριο βάψιμο μαλλιών, το αξιανό, χρωματισό πλατίνιο!... Κι' οι δύο μας ήμασταν, είμαστε ακόμα ανήσυχοι, γιατί δεν ξέραμε τι έντοπιση θα έκανε στον κόσμο αυτή ή καινούργια μόδα...

Εκείνο ακριβώς το βράδυ η Τζέιν Κόουφορντ είχε μια μεγάλη χοροεσπερίδα στην οποία ήμουν κι' εγώ καλεσμένη. Φόρεσα λοιπόν την πιο ωμορφη τουαλέττα μου και τα μεσάνυχτα, όταν είχε συγκεντρωθεί πια όλος ο κόσμος, έκανα μια θριαμβευτική εμφάνιση στο μεγάλο σαλόνι της Κράουφορντ.

Όλοι οι «αστέρες», μάλιστα σ' εκείνο το βράδυ χρώμα των μαλλιών μου, που το έβλεπαν για πρώτη φορά, έμειναν κατάπληκτοι! Τ' όνομά μου άρχισε να κυκλοφορεί από στόμα σε στόμα με θαυμασμό και το πρώτο όλο το Χόλλυγουντ ήξερε την Τζέιν Κόουφορντ «τη γυναίκα με τα ξανθά μαλλιά χρωματισό πλατίνιο».

Εκείνο το βράδυ όμως, μαζί με το θρίαμβό μου, άρχισε και μια νέα θραυστική μου περιπέτεια, που ήταν μοιραίο να καταλήξει σε τραγωδία... Η Τζέιν Κόουφορντ από είχε συστήσει ένα συμπαθητικό άνδρα με μελαγχ-

λικά μάτια, τον περίφημο Πάολ Μπέρν, έναν από τους μεγαλύτερους επιχειρηματίες του κινηματογράφου. Ο Πάολ Μπέρν έδειξε από την πρώτη στιγμή μεγάλο ενδιαφέρον για μένα. Σ' αυτόν χρωστώ την κινηματογραφική μου καριέρα. Αυτός με γνώρισε στα «σπούντιν» και μου βόηκε τους ρόλους των πρώτων μου φιλμ. Μας είχε συνδέσει μια τόσο τρυφερή συμπάθεια και μια τόσο μεγάλη φιλία, ώστε όταν πήρα το διαζύγιό μου από τον «Κούκ», ο Πάολ Μπέρν ανέλαβε τους άρρωσθους μας. Η είδηση αυτή προκάλεσε ένα άρρωστο θόρυβο στο Χόλλυγουντ κι' οι άρρωσθους μας θεωρήθηκαν ως ένα από τα μεγαλύτερα κοσμικά γεγονότα...

Μετά τρεις μήνες παντρευτήκαμε κι' εγκατασταθήκαμε στη «Σελήνη του Μέλιτος» σε μια ωμορφή βίλλα του Πάολ Μπέρν, στο Μπέδερλου Χίλλς. Κι' αυτή τη φορά όμως σ' άνηκα μια πολύ άτυχη γυναίκα. Ο Πάολ Μπέρν ήταν ένας ιδεώδης φίλος. Ε-πεπε λοιπόν να μείνει μόνο φίλος μου και να με θελήσει ποτέ να γίνει άνδρας μου. Μη με ρωτάτε γιατί. Αυτό είναι το τραγικό μυστικό της ζωής μου...

Στη «Σελήνη του Μέλιτος»—τι είπαμε!—πέρασα την πιο τραγική εβδομάδα της ζωής μου. Τη Σάββατο τέλος πήγα να περάσω το πρωινό—έντο σ' τη βίλλα της μητέρας μου, δίχως να φαντάζομαι ότι ο άνδρας μου είχε πάρει πια τη μοίρα απόφαση του.

Την Κυριακή τον πρωτό Μικαέλ, ο υπέρτατος μας, τον βόηκε μυστικά στον καθρέφτη του κοιτώνα μας με μια σφαίρα στην καρδιά. Είχε αυτοκτονήσει! Άπάνω στην τουαλέττα μου είχε αφήσει μια σημείωση με τα τελευταία του λόγια. Σας την παραθέτω δίχως κανένα σχόλιο:

«Αγαπημένη μου. Συγγνώμη με. Αλλά αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να επανορθώσω το άδικο που σας έκανα και για να τελειώσω μια για πάντα, ύστερα από εκείνη την άνοητη ταπεινωσίση...».

Δεν θ' αποκαλώ ποτέ τους λόγους της αυτοκτονίας του Πάολ Μπέρν. Αυτό το μυστικό το ξέρω μόνο εγώ κι' ο γιατρός του.

Ο τραγικός αυτός θάνατος με τον οποίο τελειώνει ο δεύτερος γάμος μου, μ' έκανε να μην επιθυμώ πια να παντρευτώ. Αρραβωνήκα στον κινηματογράφο κι' ύστερα από τους «Αγ-γέλους της Κολόμβας», τη «Δολοφονία της Παρασκευής» και την «Εκείνη Σκόντη», «αφίστη» μαζί από τις μεγαλύτερες επιτυχίες μου «Την Μορ-φόν των Ναυτικών» με τον Ρίτσαρντ Ντέιβ.

Ζω τώρα μόνη, με τη μητέρα μου, στο Μπέδερλου Χίλλς και δεν έχω πια κανένα ιδανικό στη ζωή μου. Η μόνη μου παρηγοριά, ε-νε ο κινηματογράφος.

ΤΖΟΑΝ ΚΑΡΑΟΥ

ΤΑ ΑΔΙΣΤΕΥΤΑ

ΤΟ ΧΩΜΑ ΕΙΝΕ Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΤΡΟΦΗ!

Το χώμα που τρώγεται σε χάπια. Το εμπόριο της... Γής στην αρχαιότητα. Τα τουβλά... πρώτης τάξεως τροφή. Σάλ-τοα από άργιλο. Βούτυρα από βούρκο. Η προτίμηση των γυναικών στα κερχιδία, κτλ. κτλ.

Πολλές φορές η αλήθεια είναι πιο παράξενη από την φαντασία. Αδ-τή απρόσμενα σε πολλές περιπτώσεις και στις πιο απίστευτες άκρες. «Ο-πως λοιπόν είχε γυροδρόσι ότι στις Ιν-δίες υπάρχουν φακίδες που καταβρο-χίζουν ότι βρούν μπροστά τους, έ-τσι επίσης είχε βέβαια ότι, απ' την αρχαιότητα ακόμα το χώμα έθεωρεί-το ως η πιο ευχάριστη τροφή για πολλούς ανθρώπους. Άσφαλώς κάποιο γεωφάγοι υπάκουε στην άγρια, που εκ-δηλώνουν οι άνθρωποι προς το χώμα της Γής. Το παιδί, μόλις άρχίζει να περπατά, ή μόνη του ήδονή ε-νε να τρώει χώματα. Όσο κι' αν μας φαί-νεται τρομερή αυτή ή προτίμηση των παιδιών, το γεγονός είναι ότι τους ά-ρέσει το χώμα!

«Αν ανατρέξουμε στην αρχαιότητα, θα δούμε ότι το χώμα της νήσου Αθή-ναι έθεωρείτο από τους κατοίκους της ως το πιο δραστικό φάρμακο, και

στην Νότιο Ισπα-νία πάλι υπάκουε ένα είδος σιδηρούχου άρ-γίλου, τον οποίο ή νοικοκυρές ανακατεύ-ουν με σάλτσα που ρίχνουν στα φαγητά. Η γεωγραφία δεν περιορίζεται μόνον σ' αυτά τα έθνη της τρο-φής που αναφέραμε παραπάνω. Κι' ο βούρκος αποτελεί κι' αυτός μια πρώ-της τάξεως τροφή. Γόμια στη γείνη και στην άσφρα είναι κάτι το υπέρο-χο. Τον μαζεύουν οι ιθαγενείς της Σε-νεγάλης απ' τις όχθες των ποταμών και τον μεταχειρίζονται για βούτυρο στα φαγητά τους.

Στην Ιάβα πουλοθ, στις άγριες, κάτι πολύ λεπτά κεραμίδια από λα-γίλο, για τα οποία ή γυναίκες ιδίως δείχνουν εξαιρετική λαμπαρεία. Στην Καλκόντα επίσης κατασκευάζουν γλυ-κά από άργιλο, σε όποια τρώνε για ν' αποφεύγουν την παχυσαρκία.

Το χώμα της γής δεν έθεωρείτο

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

ΡΑΔΥΑΖΕ. Κα-ταχνίες άδριστες σκηνοθέτουσαν με γοηψία απ' το χώμα και πλα-νόντουσαν άργα επάνω στις μα-κρινές πλαγιές των βουνών, έ-νω ή κατάσπρε-ζαν το χιόνι κο-ρυφές τους ρό-δισαν ανάλαφρα, απ' τις στεγνές

αχτίδες του ήλιου. Γύρω απ' τους δύο μας φλυαρούσαν χαρούμενα ή εύθυμες συντροφίες των παραθεριστών της γραφικής αυτής λουτροπόλεως, ενώ ή φίλη μου—την οποία ξανάβλεπα τώρα για πρώτη φο-ρά, ύστερα από 20 χρόνια—ακουμπού-σε στο μπράτσο μου με εγκατάλειψη, δίχως να τη νοιάζει καν για το τι ή-λεγε ο κόσμος.

Σε μια στιγμή με ρώτησε ξαφνικά. —Είσαι ευχαριστημένος που με ξα-ναθλίπεις;... με ρώτησε σε μια στιγ-μή εκείνη.

Τα λόγια της, όπως είπα, χάρδε-ψαν τρυφερά την καρδιά μου, με έ-μειναν δίχως απάντηση. Η θύμη-ση των περασμένων μ' έπνιξε κι' από-μεινα βουβός. Ξαναμυρμούρισε σε λί-γο:

Ναι, με περιφρονώ—κατά βάθος—τότε. Ήμουν γι' αυτήν ένα άκνυν-ο παιδάκι, που τη λάρσεως ώστόσο σαν θεά, και με το οποίο καταδεχό-ταν ποτέ-ποτέ να περνή τη ζωή της με τη λιγάκι κομική δειλία του...

Κι' αυτό εξακολούθησε ως θού μια μέρα, βαρέθηκε τα άσχημα γλυκόλογά μου, περιφρόνησε τη λα-τρεία—τη δική μου, καθώς και τό-σων άλλων—και, διαλέγοντας με την ψυχραιμία γυναικας, έσκολισμένως πειά, τον σύντροφο της ζωής της, τον παντρεύτηκε χωρίς να πολυσκοπιστή για τον καυμό μου και την απελπισία μου...

Από τότε—πάνω 20 χρόνια πια—χωρίσαμε δόλοτα. Ή πίκρα μου μ' έριξε στη λογοτεχνία, προέδεψα στους κύκλους των γραμμάτων, ή ή μόνη μου παρηγοριά ήταν να ψά-λω σε στίχους—σαν άλλος τραγουδ-ρος του παλιού καιρού—την περιφρο-νημένη μου αγάπη.

Μέλις προχθές ξαναταμώσαμε τυ-χαία, στην αγγλική αυτή λουτροπόλη. Τά περασμένα—ή βυρκοί τους—συγ-κλήσαν την ψυχή μου. Την είδα πιο άλορη από πριν, με δίχως τη δροσιά και τη σβετλάδα της λουλουδιώδους νεότητος της. Τα χρόνια κι' ή μητρο-νεία—είνε μητέρα πια τριών παιδιών—έγυρσαν τη γαλήνη και τη γοηψία στο πρόσωπό και στο κορμί της... Μ' έβλεπε, δεν ξέρεω όμως τι έννοιες στήν ψυχή της. Αυτό που

ξέρω, ε-νε ότι πρόθυμα με δέχτηκε στη θερμά του ξενοδοχείου, μίλη-σαμε σαν φίλοι παλαιοί για όλα τα περασμένα, κι' ώρισάμε έναν περίπατο μαζί για σήμερα το άπομυήμερο...

Περπατούσαμε λοιπόν κι' οι δύο μας πλάι-πλάι, στο καταπράσινο μο-νοπάτι που βγαίνει προς τη θάλα-σα. Άδιαφορούσαμε για τις πεταχτές παρές, που μας προσπερνούσαν, κι' άφίναμε αμύλητοι τις ματιές μας να πλανιούνται με ρεμβασμό, στα μισο-σκεπασμένα απ' τις καταχνίες ψηλά βουνά...

—Είσαι ευχαριστημένος που με ξα-ναθλίπεις;... με ρώτησε σε μια στιγ-μή εκείνη.

Τα λόγια της, όπως είπα, χάρδε-ψαν τρυφερά την καρδιά μου, με έ-μειναν δίχως απάντηση. Η θύμη-ση των περασμένων μ' έπνιξε κι' από-μεινα βουβός. Ξαναμυρμούρισε σε λί-γο:

—Αχ... Τι εύτυχισμένα χρόνια, τότε. Ένώ σήμερα... Σήμερα είναι η μητέρα τριών παιδιών κι' ή μεγαλει-τερη κόρη μου—ή πρώτη—πατάει στα δεκαεφτά!... Πλήτεις;... Άντα;... Φιθύρισε έ-γώ. Έτσι λοιπόν κλήρες ή ζωή σας—ή ζωή σου—ίσταται τώρα;... Άπόμεινε συλλογισμένη λίγο. Κι' έπειτα είπα:

—Ναι... Έτσι... Απαράλλαχτα δ-πως ή χαρακτήρισες. Μα... Συναίτησε. Έσκυψε το κεφάλι κα-φάλη της λίγας στιγμές, αμύλητη. Έ-πειτα ξαναμίλησε, με ρωτή φαρμα-κευμένη απ' τη μελαγχολία:

—Τι τά θέλεις, παλιέ μου αγαπη-μένε φίλε;... Έτσι εν' ο κόσμος... Σαν έλο τον κόσμο κι' εγώ, κολα-νεμένη απ' τα χαρίσματα που μου χάρισε ή Φύσι, κυττόσα τη ζωή από ψηλά, νομίζοντας την ρόδινη... Καθώς λοιπόν πλανιόμουν ξέννι-στα, στα λουλουδιώδη μονοπάτια της

ΤΟΥ BINET-VALMER

ρα του συζύγου μου;... Για την κα-κομαθημένη απ' τον γενικό θανατικό φιλαρκεσία μου;... Για την δδνηρή τροπή της μητρότητάς μου;... Για τις έν-νοιες του νοικοκυριού μου;... Για τα δύσκολα χρόνια που περνούμε;... Για τα βάσανα και τις έννοιες της ανα-τροφής τριών παιδιών;... Για τις σκο-τούρες της νοικοκυρίας, για τις εβό-νες της μητέρας, ή για τις απογοη-τεύσεις της συζύγου;... Συναίτησε και στέναξε.

—Δεν μετανιώω, όμως. Ξανάπε σε λίγο. Ποιός με βεβαιώνει πως ή-ταν κακή ή έκλογή μου;... Ποιός θα πει να υποστηρίξει σοβαρά, πως δια-λέγοντας χάπιοι άλλον—έστω κι' έ-σένα—για σύντροφο της ζωής της, θα ζούσα πιο εύτυχισμένη;... Τι τά θέ-λεις, παλιέ κι' αγαπημένε φίλε μου; Τό πεπωμένο των ανθρώπων ε-νε να πικραίνονται, και μόνο τ' όνομα των φαρμακίων, με τα όποια όλοι τους πο-τίζονται—παράλλεζε!...

...Γιατί λοιπόν να βαρυκαμώσω για τη ζωή μου και να εβώ το φταί-εμο στις πλάτες του άθώου συζύγου μου;... Πέρασα μαζί του ώρισμένες χαρές της ζωής, και ρούφηξα μαζί του ώρισμένα πικρά ποτήρια, ενώ με έλλαν θα χειρόμουν αλλοιώτικες θέ-λεια χαρές, με θά ρουφούσα συγγρό-νως κι' αλλοιώτικα πικρά ποτήρια.

Είπατε λίγες στιγμές με σκυμμένο κεφάλι. Έπειτα το στήθος ψηλά και ψιθύρισε άργα, σαν να μιλούσε με κά-ποιον τσίτο, άόρατον στη μάτια μου:

—Αοριστία στην άνοησία μας, πόνος στη γέννησή μας, πόνος στη ζωή μας, και... και λυτρωμός μονάχα στον θάνατό μας!...

Της φίλησα το χέρι με βουρκαμένα μάτια, και παρακολούθησα έκυθρενι-σμένος το πεταχτό της βήμα, ενώ α-πομακρυνόταν από κοντά μου. Απλώ-σα κατόπιν στα δύο το κορμί μου, κι' άρχισα να σιγοπερπατάω, νοιώθοντας τη νοσταλγία να σφίγγει την ψυχή μου δδνηρά κι' επίμονα...

Μά είχε δίκιο, ή καλή μου φίλη. Ε-ν' άσπετό, για την εφήμερη και ψευτική ζωή μας, να μην κουνήσουμε τις μεγάλες κι' άπιστες εύτυχίες, αλλά να περιοριζόμαστε στον στενό με γλυκοπατημένο—απ' πόσους έλ-λους—δόμο του πεζού καθήκοντος και της ήρεμης ρουτίνας...

ΑΤΟ ΤΗΝ ΑΡΧΙΟΤΗΤΑ

ΤΑ ΒΑΡΗ ΚΑΙ Η ΕΝΘΥΝΟΣΗΣ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ

Όταν έπρόκειτο να ανέλθω στον αυτοκρατορικό θρόνο ο Μάρκος Αδρή-λιος, φαινόταν περισσότερο από άλλο-τε μελαγχολικός.

Μια μέρα ή μητέρα του, του είπα: —Δεν μπορεί να εξηγήσω, σέ μου, αυτή σου τη μελαγχολία.

—Γιατί σου φαίνεται ανεξήγητη ή μελαγχολία μου, μητέρα, απάντησε ο Αδρήλιος, άφρο ξέρεις ότι πρόκειται ν' αναλάβω την αρχή;

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Πού υπάρχει σήμερα το περισσότερο χρυσάφι. Τα περιφημότερα χρυσωρυχεία της αρχαιότητας. Ο Σολωμών και τα χρυσωρυχεία του Όφρ. Οι χρυσοθήρες κατά τον μεσαίωνα. Τι έγινε μετά την ανακάλυψη της Αμερικής, κτλ.

Ορισμός κόσμος φαντάζεται, ύστερ' από δσα διαβάσει στις εφημερίδες, ότι ο χρυσός του κόσμου είνε συγκεντρωμένος στα όρη της Τραπέζης της Γαλλίας. Έγινε τόση διαφήμιση γύρω από τα περίφημα αυτά όρη, ώστε σηματοποιήθηκε την έντυπωσι ότι πορεύεται για ένα άπειρο χρυσωρυχείο, με το όποιο θα μπορούσε κανείς να εξαγοράσει όλον τον κόσμο!

Μα η αντίληψις αυτή είνε εσφαλμένη. Ο χρυσός που έχει η Τραπέζα της Γαλλίας δεν υπάρχει, το ποσό των εξημισίων εκατομμυρίων φράγκων—ένω στα όρη της Ομοσπονδιακής Αποθεματικής Τραπέζης της Αμερικής, υπάρχει χρυσός αξίας εκατοντάκις πέντε εκατομμυρίων φράγκων. Η Αμερική, λοιπόν, εξακολουθεί να είνε η βασίλισσα του χρυσού.

Ας ρίξουμε τώρα μιὰ ματιά στην ιστορία του πολύτιμου αυτού μετάλλου διά μέσου των αιώνων. Στην αρχαιότητα, χρυσάφι εβγαίνει μονάχα από τα χρυσωρυχεία της Ποτοναλλίας και της Ισπανίας, καθώς και από τα νερά υδατοφόρων ποταμών: του Ροδανού, του Ρήνου, του Παντωλού στη Μικρά Ασία και του Γάγγη στις Ινδίες.

Σύμφωνα με την παράδοσι, μεγίστη ποσότητα χρυσού εβγαίνουν και από την χώρα του Όφρ. Από τα χρυσωρυχεία, μάλιστα, της χώρας αυτής, ο Σολωμών απέκτησε τα άμυθητα πλούτη του και μπόρεσε να πραγματοποιήσει τα καλλιτεχνικά του όνειρα. Μα πού ακριβώς βρισκόταν αυτό το Όφρ; Ήταν πράγματι ή ήταν ένας άπληδ θρύλος και τίποτε περισσότερο;

Το ερώτημα βασάνιζε ανέκαθεν τους αρχαιολόγους—ώσπου, πριν από λίγα χρόνια, ένας εξερευνητής της Αφρικής έκανε μιὰ παράξενη ανακάλυψι στην περιφέρεια της λίμνης Ταγκανίκα: βρήκε ένα αρχαίο χρυσωρυχείο, χωρίς όμως γνώσι χρυσού. Από τα κτίσματα που το περιτριγύριζαν δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς ότι σε κείνα τα μέρη είχαν εγκατασταθεί Φοίνικες, οι όποιοι πιθανόν και να το εξεμεταλλεύθησαν.

Μήπως αυτή ήταν η θαυμαστή και πολυθρύλητη χώρα του Όφρ;

Γάλλοι όμως το είχαν πάρει πια απόφασι, ότι το έδαφος της Γαλλίας δεν έκρυβε στα σπλάχνα του κανένα πολύτιμο μέταλλο.

Πριν από την ανακάλυψι της Αμερικής, η ελκτική αξία του χρυσού και του αργύρου που υπήρχε στην Ευρώπη, σε νομισματοποιήματα και κομψοτεχνήματα, δεν ξεπερνούσε το δισεκατομμύριο. Από τον καιρό, όμως, που ο Φερδινάνδος Κορτέζ κατέλαβε το Μεξικό και ο Ταζάρ ο Περου, η ετήσια παραγωγή όλων των πολύτιμων μετάλλων άρχισε να αυξάνη σημαντικά. Στα εξήντα πρώτα χρόνια του 16ου αιώνα, μεταφέρθη στην Ευρώπη από τον Νέο Κόσμο χρυσός αξίας ενός δισεκατομμυρίου εξακοσίων εκατομμυρίων φράγκων. Και από το 1680 η εξαγωγή του χρυσού αυξάνει χρόνο με το χρόνο. Τα είκοσι τελευταία χρόνια του 17ου αιώνα ανήρχετο σε 37 εκατομμύρια ετησίως. Από τα 1801 ως τα 1850, άνηλθε σε ογδόντα δύο περίπου εκατομμύρια το χρυσό.

Πόσα δράματα έχει δημιουργήσει η μαγία του χρυσού! Και πόσες τραγωδίες έχουν μείνει κρυφές, σκεπασμένες από την απέραντη έρημι και την σιωπή των ακατοίκητων χρυσοφόρων περιφερειών!

Στο μεταξύ όμως, η παραγωγή του αλματοδιαμένου και διακουποτισμένου γυνού αυξάνει λοένα. Από τα 1851 ως τα 1875 ανήλθε σε εξακόσια πενήντα περίπου εκατομμύρια φράγκα το χρόνο. Στα 1895 ο εξαγόμενος κάθε έτος χρυσός έφτασε το δισεκατομμύριο. Και από τα 1900 εξαγονται ετησίως από τα χρυσωρυχεία και υδατοφόρους ποταμούς, ως 600.000 κιλά χρυσού, που αντιπροσωπεύουν την αξία ενός δισεκατομμυρίου οκτακοσίων γιλιάρων φράγκων. Προσθέσατε τώρα σ' αυτά τα δισεκατομμύρια του χρυσού που εξήχθησαν από τις ανακαλύψεις της Αμερικής—και δεν θα σας φανή διόλου υπερβολικός ο μυθώδης αριθμός των δισεκατομμυρίων που κοιμούνται σ' υπόγεια των μεγάλων Τραπεζών του κόσμου!

Ίσως θεθούν μερικοί αναγνώσται, οι όποιοι θα ρωτήσουν:—Αφού είνε έτσι, γιατί ο πάρχουν σ'όν κόσμο εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωπων που πεινούν, που υποφέρουν, που δεν διαθέτουν ούτε πέντε φράγκα; Αυτό, όμως, είνε από τα...μυστικά της πολιτικής οικονομίας!

Από τον καιρό, λοιπόν, που ανεκαλύφθη η Αμερική, ο πυρετός του χρυσού άρχισε να βασανίζει την ανθρωπότητα. Και ο πυρετός αυτός μετεβλήθη σε παραλήρημα από το 1850, από τότε δηλαδή που έγινε γνωστόν ότι υπάρχει χρυσάφι στην Καλιφόρνια, στην Αυστραλία, στη Νότιο Αφρική, στην Βραζιλία και στο Κλοντάι... Προς τα νέα αυτά έλδοράδια χύμωσαν σάν τρελλοί οι άπληστοι άνθρωποι...

Τι παράξενοι τύποι παρουστήσανταν τότε στα παρθένα αυτά έδάφη!... Απ' όλα τα μέρη του κόσμου, μαζεύτηκαν εκεί τυχοδιώκται και χρυσωρύχοι, με την απόφασι να βρουν πλούσιοι από τα ταξίδια αυτά, έτοιμοι να κάνουν το κάθε τι για να αποκτήσουν όσο το δυνατόν περισσότερο χρυσάφι. Η έννοια της άτομικής ιδιοκτησίας κατηργήθη. Δεν πεινούσε μέρα που να μη γίνουν εγκλήματα και αιματηρές συμπλοκές μεταξύ των εξαγριωμένων αυτών ανθρώπων που τους φλόγιζε μιὰ μονάχα επιθυμία: να γίνουν πλούσιοι, αδιάφορο αν πρόκειται να πατήσουν σε πτώματα άλλων!...

Πόσα δράματα έχει δημιουργήσει η μαγία του χρυσού! Και πόσες τραγωδίες έχουν μείνει κρυφές, σκεπασμένες από την απέραντη έρημι και την σιωπή των ακατοίκητων χρυσοφόρων περιφερειών!

Στο μεταξύ όμως, η παραγωγή του αλματοδιαμένου και διακουποτισμένου γυνού αυξάνει λοένα. Από τα 1851 ως τα 1875 ανήλθε σε εξακόσια πενήντα περίπου εκατομμύρια φράγκα το χρόνο. Στα 1895 ο εξαγόμενος κάθε έτος χρυσός έφτασε το δισεκατομμύριο. Και από τα 1900 εξαγονται ετησίως από τα χρυσωρυχεία και υδατοφόρους ποταμούς, ως 600.000 κιλά χρυσού, που αντιπροσωπεύουν την αξία ενός δισεκατομμυρίου οκτακοσίων γιλιάρων φράγκων. Προσθέσατε τώρα σ' αυτά τα δισεκατομμύρια του χρυσού που εξήχθησαν από τις ανακαλύψεις της Αμερικής—και δεν θα σας φανή διόλου υπερβολικός ο μυθώδης αριθμός των δισεκατομμυρίων που κοιμούνται σ' υπόγεια των μεγάλων Τραπεζών του κόσμου!

Ίσως θεθούν μερικοί αναγνώσται, οι όποιοι θα ρωτήσουν:—Αφού είνε έτσι, γιατί ο πάρχουν σ'όν κόσμο εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωπων που πεινούν, που υποφέρουν, που δεν διαθέτουν ούτε πέντε φράγκα; Αυτό, όμως, είνε από τα...μυστικά της πολιτικής οικονομίας!

Η ΤΑΝ ένας άνθρωπος έκανε τρελούς.

Αναζητούσε πάντοτε την μοναξιά. Πάντοτε, κάθε καλοκαίρι, περιπλανιότανε στις έπαρχιες της Γαλλίας. Αγαπούσε να ζή στην αφάνεια και το έθετε να επισημειωθεί και να ξεπεράσει όλα εκείνα τα πράγματα, που είχαν κάποτε γνωρίσει την κίνησι. Την ζωή, και που τώρα έχουν ενδιαφέρον μόνο για όρισμένους ανθρώπους, που τους συγκινούν τα περασμένα.

Περνούσε τις μέρες του σε μοναχικές κι απόμακρες λιμνούλες, και δάση, ή ανάμεσα σε έρειπωμα τέλη και γκρεμισμένες εκκλησιές.

Έκείνο τον χρόνο, είχε επισκεφθεί την θαυμασία χώρα του Όρν, ένα παλιό φέουδο, μιὰ γρή αγρία και γεμάτη μυστήρια. Μια μέρα, στην άκρη του δάσους, άγνάμεσα σ' ένα σύμπλεγμα έπαύλων, του τράβηξε την προσοχή ένας παλιός πύργος, επιβλητικός με την βαρειά και απλή αρχιτεκτονική του. Αφού στάθηκε και τον περιεργάστηκε αρκετά, αποφάσισε να μπη μέσα περίεργος να ιδεί το έσωτερικό του. Μια γρή, καχεκτική, ντυμένη σάν χωριάτικη, αλλά με άρχοντικό παρτέρισμα, κ' ευγενικούς τρόπους, κατέβηκε να τον υποδεχτεί. Ήταν η πύργοδεσποίνα.

Αφού τόν πληροφόρησε ότι τίποτε το σπουδαίο δεν ήθελε μέσα στον πύργο, τον ώδηγησε σ' όλα τα διαμερίσματά του. Πραγματικά, η κατοικία αυτή ήταν κοινότατη κι ή έπιπλώσις της έντελως άσημαντή. Η άδειες αίθουσες του πύργου εδιναν μιὰ έντύπωσι τι από καιρό θα ήταν ακατοίκητες. Αλλά ο ξένος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την θαυμασμό του όταν, καθώς έβγαине από την κυρία έξοδο του πύργου, είδε ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του ένας θαυμάσιος κήπος διακοσμημένος με φροντίδα, με παράλληλες δενδροστοιχίες και ανθώνες συμπτωκώτατους. Τον φάνηκε σάν ένας κήπος μιὰς άλλης εποχής, μιὰς εποχής που οι άνθρωποι είχαν βολο τον καιρό ν' ασχολούνται, να φροντίζουν, ν' αφιερώνουν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους στα λεπτά και τρυφερά πράγματα.

Ο ένθουσιασμός του επισκέπτη ικανοποίησε την γρή πυργοδέσποινα, και για να τον ευχαρίστηση μάζεψε μερικά απ' τα πιο σπάνια λουλούδια του κήπου της και το τα πρόσφερε.

Προχωρώντας άργα κάτω απ' τις σκιές των δενδροστοιχιών, φθάσανε σε μιὰ θεράντα, στην άκρη του κήπου, απ' όπου φαινότανε μιὰ κοιλάδα κατάφυτη. Η οικοδέσποινα, δείχνοντας ένα παγκάκι, είπε πως ήθελε να ξεκουραστεί. Άρχισαν να κουβεντιάσουν. Από μερικά πονεμένα λόγια της γρήας, ο επισκέπτης, κα-

ΜΙΚΡΑ ΛΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

τάλαβε ότι κάποιο μυστικό έκλεινε εκείνη ή παράξενη ύπαρξι.

Η καλή αυτή γρηούλα ζούσε κλεισμένη σ'όν πύργο της τριάντα δόκκληρα χρόνια, έχοντας για μόνη της συντροφιά δυο πιστούς υπηρέτες. Δεν βγήκε ποτέ έξω από τον πύργο σ' όλο αυτό το μακρύ χρονικό διάστημα, και δεν είχε άλλη άσχαλια από την φροντίδα του κήπου της. Αυτός ο κήπος ήταν ή μόνη παρηγοριά της, ή μόνη της ευχαρίστησι. Γιατί όμως να μιλάει τόσο θλιμμένα; Γιατί είχε ένα ύφος ανθρώπου, που τον συνέτριψε ή τύχη και που ζή χωρίς καμμιὰ ελπίδα;

Η ώρα εκείνη ήταν γλυκύτατη και γαλήνια. Ο άέρας φυσούσε τσος ανάλαφρα, που μόλις και σάλευαν τα φύλλα. Πέρα απ' την κοιλάδα άκουγότανε το κελάρυσμα ενός μικρού ποταμού.

Η γρή άρχισε να διηγείται την ζωή της με λόγια απλά. Η διήγησις της ήταν σύντομη. Αλλά, μήπως όλη ή ούσια της ζωής

—Δεν άργησε, τέλος, και το τελευταίο άγοράκι μου, που μόλις το είχα ξεκόψει από γάλα, να πέσι κι αυτό, με τον ίδιο θανατηφόρο πυρετό, άρρωστο...

Καθώς μιλούσε ή δυστυχισμένη γυναίκα, την έβλεπες να τρέμει όλη από μιαν απεριγραπτή συγκίνηση, από την δδώνη της για την τραγική της τύχη. Γι' αυτό, έσως και να μην παρετήρησε την εξαιρετική ταραχή του ξένου.

—Ε, λοιπόν...τελειώσατε...είπε εκείνος με τρεμρόθυστη σιωπή. Πέθανε κι αυτό...το μικρότερό σας παιδάκι, όπως και τ' άλλα;

Η χαροκαμμένη γρηούλα άπάντησε:—Δεν ξέρω!... κι' αναστέναξε βαθεία.

—Πώς!... Δεν ξέρετε;... είπε τότε εκείνος έκπληκτος κι' ακόμα πιο ταραγμένος τώρα.

—Όχι!... Είχα υποφέρει τόσο... Δεν μπορούσα πια να υπομένω... Όλοι αυτοί οι θάνατοι... ένας κατόπιν του άλλου... Ήμου-

δεν περιχλείνεται, τις πιο πολλές φορές, σε δυο-τρία μισόλογα ή και, κάποτε, σε μιὰ λέξι μόνο:—Ζούσα μιὰ ζωή ευτυχισμένη, κύριε, με τον άνδρα μου και τα παιδιά μου... Πέρασα έτσι δέκα νόνια άμωστα, γαληνεμένα χαρούμενα... Ήμουν άφοσιωμένη σ'όν σύζυγό μου και σ'όν πέντε παιδιά μου. Έναιμι τοιαύτα όμορφα κοίτια και δυο γαριτωμένα άγοράκια... Ζούσαμε κοντά σ'όν Παρίσι, σ' ένα όμορφο σπίτι... Έπειτα όμως μιὰ μαύρη σνιφορά έπιασε σ'όν σπίτι μας και μις το ρήμαξε: Ένα βράδυ ο άνδρας μου γύρισε με πυρετό. Την άλλη μέρα ήταν βαρειά άρρωστος και μετά δυο μέρες πέθανε... Μέσα σε μιὰ βδομάδα έγασα και τις δυο κόρες μου. Κατόπιν ήρθε ή σειρά του μεγαλύτερού μου γυνού... και μετά... και της άλλης μου κόρης...

Στο σημείο αυτό, ή γρή κόμισε από έναν βαθύ λυγμό κι έβγαξε δάκρυ φάνηκε στην άκρη του ματιού της. Ίσως συνέχισε σχεδόν ψιθυριστά:

να πια μιὰ τρολλή...δεν ήθελα πια να ξέρω. Ήθελα να ζω με την ελπίδα, πως ίσως...μιὰ άμωδρή ελπίδα, μιὰ ελπίδα άμωδρή... μιὰ άμωδρή...Κι' έφυγα...γνώριζε πια πού σε κανένα που πνιγάνω... Έφυγα, αφήνοντας σ'όν σπίτι μου το έτοιμθάνατο παιδί μου. Ο ξένος της έπιασε το χέρι και της τσάφισε δυνατά...

—Πώς το λέγατε;—Γνωριώμε...άπάντησε ή γρή και μι' ή μπορούσα πια να βαστήξω τον πόνο της, έσπασε σ' άνασφάλεια.

—Ο ξένος, κι' αυτός, έκλαψε. Άνθρωποι άνατάραινε το στήθος του.

—Ω! Την τραγική αυτή ιστορία, την όποια του είπε πρό όλιγου ή γρή, του την είχε διηγήθει ο κηδεμόνας του, όταν τελείωσε τις σπουδές του. Η ιστορία αυτή ήταν ακριβώς ή δική του ιστορία. Δεν είχε πια την παρική άμωδία τώρα που την άκουγε κι' από το στόμα αυτής της γυναίκας.

—Μητέρα μου! ψιθύρισε, χωρίς ν' άκουσθί από την γρή.

Εννοούσε μιὰ συγκίνησι βαθύτατη. Δεν μπορούσε να πει ότι την αγαπούσε σάν μητέρα... Δεν την γνώρισε ποτέ του...Την σνιπονούσε μάλλον, συνέπασχε μαζί της...Κατόπιν αυτή ή συνάντησις, ή έντελως τυχαία, το θαύμα αυτό, του άνατάραινε την ψυχή, του άναστάραινε όλο του το είναι.

—Εννοούσε μιὰ ακατανίκητη δύναμη να τον σπρώχνει να γονατίσει μπροστά της, να την άγκαλιάσει, να την φιλήσει, να της πει...

Τή στιγμή όμως εκείνη την άκουσε να του λέη:

—Πέθανε!... Ίσως!... Αλλά δεν είμαι άγούρη. Ίσως και να ζή ο Γνωριώμε μου... Τα άλλα μου παιδιά τα είδα πεθαμένα... έθαψα. Αυτόν όχι... Δεν είνε καθόλου άπίθανο να ζή...Από τότε απέφυγα να ξετάσω, γιατί φοβάμαι να μάθω την αλήθεια...Κλείστωκα εδώ μέσα...και περίμενα, και περιμένο να μου τον ξαναφέρη ή τύχη!...Θα περιμένο ώσπου ν' αποθάνω...κι' ο θάνατος δεν θ' άργήσει τώρα πια νάρθη, να με λυτρώσει απ' τα βάσανά μου...Ίσως λίγους μήνες μόνο...

Έπαψε να μιλά. Ένας δήνας την έπνιγε, άπελπιστικά ξερόδι!... Ο ξένος την κούταζε καταλυπημένος κι' έτρεμε σύγκορμος. Νά της μιλήσει;—Εννοούσε την ανάγκη να την παρηγορήσει. Πώς όμως; Νά της φανερωθή; Και ύπάρκει πιό μεγάλο μαυστήριο να μάθω έξαφνα μιὰ μητέρα ότι έξ αίτιας της έχασε τριάντα χρόνια το παιδί της; Η χαρά που θα το ξανάβρισκε θα ήταν τάχα μεγαλύτερη απ' τον μαύρο σάρακα που θα της σπάραινε την καρδιά απ' την μεταμέλεια για την δειλία της, για την φυγή

της, για την εγκατάλειψι του παιδιού της; Ο έλεγχος της συνειδήσεως της δεν θα πόνιζε με πικρό φαρμάκι την καρδιά της, κι' ή χαρά που ξαναβρήκε το παιδί της—μιὰ που δεν θ' ποφτανε μάλιστα να την χαρή—δεν θάταν σάν μι' άσημαντη γλυκειά σταγόνα σε μι' άπληρο θάλασσα;—Ω, όχι...καλύτερα και τον λίγο καιρό που της άπόμεινε να τον ζήσει με την άμωδία εκείνη, με την όποια συνήθισε να ζή τριάντα δόκκληρα χρόνια...!Ας πέθανε με την άβεβαιότητα...

—Επιασε, λοιπόν, το άππο κέρι της μητέρας του, το φιλήσε κι' έφυγε παίρνοντας μαζί του, σάν μόνο ένθύμιο, τα λίγα εκείνα λουλούδια, που εκείνη του είχε προσφέρει...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και διάλληλες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια». Δέμα 7, Αθήνας.

Ο Πλάτων και
η... πλάτης του!

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

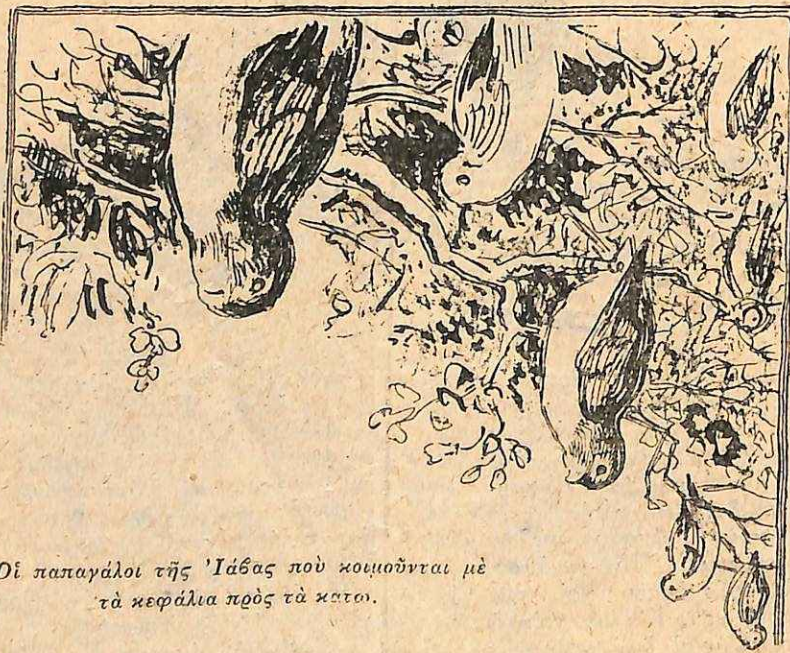
Ποιό ήταν το πραγματικό όνομα του Πλάτωνος. Γιατί αποθανάτιστηκε με το όνομα Πλάτων. Τα καταπληκτικά κατορθώματά του χρεωτήσαν. Πώς η θάλασσα σκέπασε μια ελληνική πολιτεία. Ένας άνθρωπος που προφέρει καθημερινώς μόνο δυο λέξεις. Πώς ένας απέραντος πύργος πουλήθηκε για 600 δραχμές, κτλ. κτλ.

τω».

Η ονομασία τους αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι τα πουλιά αυτά τη νύχτα που κοιμούνται παίρνουν την στάση που δείχνει η εικόνα μας με το κεφάλι προς τα κάτω. Τα δάκτυλα και τα νύχια των ποδιών τους είναι πολύ μακριά κι εύλινιστα. Και όταν ετοιμάζονται να πλαγιάσουν, ανεβαίνουν στα κλαδιά των δέντρων, γαντζώνουν στερεά σ' αυτά τα δάκτυλά τους, έπειτα κρεμάνε το κεφάλι τους προς τα κάτω, και στην παράξενη αυτή στάση, κοιμούνται όλη τη νύχτα.

Οι παπαγάλοι αυτοί της 'Ιάθας έχουν και μια άλλη περιέργη συνήθεια εξ αιτίας της οποίας ονομάζονται και «μελοπολίτες» ή «πουλιά του μέλιτος». Συντηρούνται αποκλειστικώς με μέλι που το ρουφάνε από τα λουλούδια, ακριβώς όπως η μέλισσα.

Η δυο πιό περίφημες και πιό

Οι παπαγάλοι της 'Ιάθας που κοιμούνται με
τα κεφάλια προς τα κάτω.

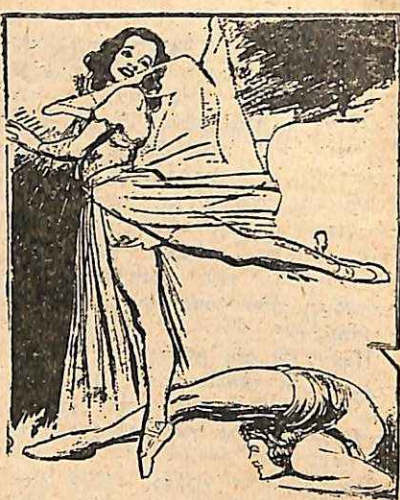
εδύγιστες χορεύτριες του κόσμου είχε η αμερικανίδα Μίτσι Μαϊφ και Μαίρη Λαίην. Για να σχηματίσετε μια ιδέα της ικανότητάς τους, δεν έχετε παρά να ρίξετε μια ματιά στην εικόνα που δημοσιεύουμε.

Η κάτω είχε η Μαίρη Λαίην, μια νέα απ' την πόλη Γκρήν-σμιρτον της βορείου Καρολίνας. Η ωραία Μαίρη, εκπαιδεύεται καταγής μπρούμυτα με τα χέρια σταυρωμένα κάτω από το πηγούνι της ώστε να μη μπορεί να τα χρησιμοποιήσει και έπειτα αρχίζει να σηκώνει τα πόδια της προς τα επάνω, ελόντα πιό πολύ. Έπειτα σηκώνει και την κοιλιά

και τα πόδια της πέφτουν προς τα εμπρός ως ότου τέλος καταλήγουν ν' ακουμπήσουν το έδαφος, εμπρός απ' το πρόσωπο, στην απίστητη στάση που φαίνεται στην εικόνα μας.

Η άλλη επάνω, εξ ίσου ωραία με την πρώτη είχε η Μίτσι Μαϊφ, η οποία χορεύει κλασικούς και ακροβατικούς χορούς. Ο καταπληκτικότερος ακροβατικός χορός της είχε να πηδάει εκεί που χορεύει και, ενώ βρίσκεται στον αέρα, να μαζεύει από πίσω τα πόδια της και τα φέρνει έτσι ώστε ν' αντιστρέψει ή δεξιά κνήμη στον άριστο ώμο, ενώ το δεξί πόδι είναι ριζωμένο παράλληλα προς την πλάτη, στη θέση που δείχνουν η στικτές γραμμές της εικόνας μας.

Η αγγλική πόλις Ντάνγουιτς, την εποχή της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας ήταν μια από τις πλουσιότερες και τις πιό ονομαστές

Η δυο περίφημες χορεύτριες Μίτσι Μαϊφ και Μαίρη Λαίην.

και η Αγγλία με την Σκωτία θάγουνε δουλεύει έντελως και θα εξαφανιστούν από το πρόσωπο της γης.

Την τύχη αυτή την υπέστη η Ντάνγουιτς. Από το έτος 1328, η θάλασσα άρχισε να σκεπάζει τις αποβάθρες και την άλλη παραλία της. Μέσα σε τρεις αιώνες, μέχρι το 1630, είχε σκεπάσει πια δολοκλήρη την πόλη, απ' την οποία δεν είχε απομείνει παρά το καμπαναριό της εκκλησίας, που ήταν χτισμένη επάνω σε μια τοποθεσία βραχώδη.

Για κάμποσον καιρό σταμάτησε το βούλιαγμα. Όστως επί διακόσια χρόνια η πόλη, μολονότι βρισκόταν στον βυθό της θάλασσας, εξακολούθησε ν' αναφέρεται στις γεωγραφίες και στα επίσημα χαρτιά και να εκλέγεται βουλευτής όπως και πριν. Τους βουλευτές τους εξέλεγαν οι λίγοι κάτοικοι που είχαν απομείνει και που είχαν γύσει τα σπίτια τους σ' απόστασι λίγων χιλιομέτρων από την βουλιαγμένη πατρίδα των προγόνων τους. Επί τέλους, το 1886, καταργήθηκε και το προνόμιό τους αυτό.

Το καμπαναριό της εκκλησίας εξακολούθησε έντομα να σώζεται όρθιο και μισοερείπωμένο, σαν φάντασμα της χαμένης πόλεως, ως ότου, πρό δέκα ετών η θάλασσα, που ελόντα προχωρούσε, το κατάπιε κι αυτό.

Ο άνθρωπος που, στην ζωή του, επρόφερε τις λιγότερες λέξεις, από κάθε άλλο ανθρώπινο πλάσμα, ήταν ο περίφημος Πέρσης ντερίσσης Ταμπρίτης.

Αντίθετη περιήγηση μουσουλμανική αίρεσι των «μπεκτασίδων», οι οποίοι έκτος απ' τον Μωάμεθ λατρεύουν τον 'Αλή, και νεώτατος, σε ηλικία δεκαοχτώ ετών έγινε ντερίσσης. Πήγε τότε κι εγκατεστάθηκε σε μια σπηλιά έξω απ' την Τεχεράνη, όπου ζούσε άσκητική ζωή, τρεφόμενος με άγρια χόρτα, που μαζεύει απ' τα γύρω λειβάδια.

Ο ντερίσσης Ταμπρίτης επί τριάντα χρόνια, κάθε πρωί που ξυγνώσε έπαιρνε στάσι προσευχής

κι' επρόφερε δυο φορές το όνομα του προφήτου του.

—'Αλή! 'Αλή!

Έπειτα έκλεινε έρμηκτικά το στόμα του και όλη την ημέρα δεν το άνοιγε καθόλου. Τριάντα δολοκλήρη χρόνια δεν επρόφερε παρά μόνο την λέξη 'Αλή, δυο φορές την ημέρα.

Κοντά στην πόλη Μόνροζ της Σκωτίας υπάρχει ο πύργος Ρότσι Κάστλ, τον οποίο μέχρι πρό δολοκλήρη χρόνων, μπορούσε κανείς να τον αγοράσει για εξακόσιες δραχμές, δηλαδή μια λίρα στερλίνα.

Χτίστηκε στο 1805, από έναν πλούσιο ευπατρίδη, του οποίου ο πλοίο, έπειτα από πενήντα χρόνια, το 1855, τον πούλησε για 90.000 λίρες. 'Αλλά στον πύργο παρουσιάζονταν κάθε τόσο φαντασματά, των οποίων η εμφάνιση έγινε σκεδόν καθημερινή λίγων χρόνων από τον πλοίο. Και ο κάτοχός του αναγκάστηκε να φύγει από εκεί με όλη την υπηρεσία του.

Από το 1914, ο πύργος αυτός έμεινε έντελως άκατοίχτος. Ο ιδιοκτήτης του ζήτησε να τον πουλήσει, αλλά δεν παρουσιάστηκαν κανένας αγοραστής. Επί τέλους, πρό μηνών, ο ιδιοκτήτης, που ήταν υποχρεωμένος να πληρώσει σθεαστό ποσό σε φόρο οικοδομικών, για τον πύργο που ούτε δεν χρησιμοποιούσε, ούτε είχε κανένα όφελος απ' αυτόν, τον έβαλε σε δημοπρασία με κατωτάτη προσφορά μιάς λίρας. Δεν παρουσιάστηκε κανένας αγοραστής, εκτός από τον διάσημο 'Αγγλο ποδοσφαιριστή Χέντερσον, ο οποίος για να διασκεδάση μάλλον προσέφερε το άσημαντο αυτό ποσό. Κι έτσι, για μια λίρα έγινε κάτοχος ενός απέραντου πύργου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΩΣ ΟΤΟΥ ΝΑΡΘΗ Η ΜΟΥΣΤΑΡΔΑ !..

Ο μεγάλος ζωγράφος Ρέμπραντ συνδέσανε στενάτα μ' έναν 'Ολλανδό δέμαρχο, ο οποίος τον φιλοξενούσε τακτικά στο εξοχικό σπίτι του.

Μια μέρα, ενώ οι δυο φίλοι κουβεντιάζαν για την τέχνη, ένας υπηρέτης τους ειδοποίησε ότι το γεύμα ήταν έτοιμο. Όταν όμως κάθισαν στο τραπέζι, παρατήρησαν πως έλειπε η μουσάρδα, την οποία αγαπούσε πολύ ο μεγάλος ζωγράφος. Ο δέμαρχος διέταξε τότε τον υπηρέτη του να πάει στο μπαζαζήλο του χωριού για να αγοράσει μουσάρδα.

Τότε ο Ρέμπραντ είπε: —Στοιχηματίζω ότι ως ότου να επιστρέψει ο υπηρέτης σου, έχω θα κατορθώσω να κλέψω μια ξυλοχαφία Δέμαρκα ένα μικρό στοίχημα.

Ο δέμαρχος δέχτηκε κι' ο διάσημος καλλιτέχνης άρχισε το έργο του επάνω σε μια βερνικωμένη πλάκα που είχε μαζί του.

Και πράγματι, ως ότου να γυρίσει ο υπηρέτης, είχε τελειώσει μια θαυμαστή ξυλοχαφία που παρίστανε ένα ποίσι, όπως φαινόταν από το παράθυρο της τραπεζαρίας.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΜΕΛΕΙΕΣ

ΟΙ ΜΕΤΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΑΙΜΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Οι λιμοί στην αρχαιότητα. Η 'Ινδία, η χώρα των λιμών. Η άλλη, πάλληλη πείνες στην 'Αγγλία. Ο που ανακαλύπτεται πως το κρέας του που τρεμακτικοί αριθμοί των θυμάτων της πείνας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ασφαλώς η σημερινή εποχή δεν είναι καθόλου κατάλληλη για ν' ασχοληθούμε με τους μεγάλους λιμούς που γνώρισε η ανθρωπότητα από των αρχαιότατων χρόνων μέχρι σήμερα. Το φάσμα της πείνας ορθώνεται τόσο απειλητικό μπρος στα μάτια μας, ώστε κάθε σκέψη επάνω σ' αυτό το ζήτημα να μιάς είναι εξαιρετικά δυσάρεστη.

Υπάρχει όμως μια σοβαρώτατη διαφορά μεταξύ της σημερινής πείνας, απ' την οποία υποφέρει ο περισσότερος κόσμος, και της πείνας που γνώρισε κατά διαφόρους εποχές η ανθρωπότητα. Η σημερινή πείνα προέρχεται από την ανεργία, ενώ οι λιμοί που βασάνισαν την άτυχη ανθρωπότητα κατά το παρελθόν είχαν τις αιτίες τους σε πλημμυρες, σε ανομβρίες, σε πολέμους και σε επιδρομές.

Ο μεγάλος λιμός που ενέσκηψε το 1900 στις 'Ινδίες ήταν χωρίς αμφιβολία ένας από τους πιό φοβερούς λιμούς των αιώνων γιατί βασάνισε με τον φριχτότερο τρόπο 85.000.000 ανθρώπων, από τους οποίους πολλές εκατονάδες χιλιάδων έστειλε στον 'Αδη. Δεν υποφέρουν όμως μόνον η 'Ινδία συχνά από λιμούς. Λιμοί συνέβαιναν και κατά την αρχαιότητα. Η 'Αγία Γραφή αναφέρει τρομερούς λιμούς που ενέσκηψαν στην Παλαιστίνη από τον καιρό στην 'Αβραάμ ακόμα. Ο πρώτος των 'Αβραάμ, ο οποίος ήταν λιμός που ενέσκηψε στην Εδύρη υπήρξε ο λιμός του 54 π.Χ. Επίσης, το 272 π. Χ. απλώθηκε σ' όλη τη Μεγάλη Βρετανία μια πείνα τόσο τρομερή, ώστε οι άνθρωποι τρώγανε, όπως αναφέρει ο ιστορικός, τις φλούδες των δέντρων.

Το 310 π. Χ. πάλι, σε μια άλλη πείνα πέθαναν στην 'Αγγλία 40.000 άνθρωποι. Το 1070 έπεσε κέρση για τρίτη φορά την 'Αγγλία η συμφορά αυτή και είχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες, ώστε οι άνθρωποι έτρωγαν, όπως αναφέρουν οι ιστορικοί, όπως αναφέρουν οι ιστορικοί, όπως αναφέρουν οι ιστορικοί.

Στην πείνα του 1258 στην 'Αγγλία το σιτάρι πουλιόταν είκοσι σελλίνια το κίλο και πέθαναν από αστία, μόνον μέσα στο Λονδίνο 20.000 χιλιάδες άνθρωποι. Κατά τον λιμό του 1298 το κρέας σπάνιζε τόσο πολύ στην

'Αγγλία, ώστε ήταν αδύνατον να βρουν για την Θεία Μετάληψη κι' αυτές ακόμα η εκκλησίες.

Το 1831 ξέσπασε ένας τρομερός λιμός στην 'Ιρλανδία και το 'Αγγλικό Κοινοβούλιο έψαξε να κοντύει από 150.000 λίρες για να μπορέσει ν' ανακουφίσει κάπως τους πληθυσμούς που είχαν πληγεί απ' την τρομερή εκείνη συμφορά. Το 1822 ενέσκηψε κι' άλλος λιμός στην 'Αγγλία, ο οποίος προήλθε από την καταστροφή της παραγωγής των πατατών. Παραλείψαμε ν' αναφέρουμε και τον λιμό του 1491, ο οποίος ήταν τόσο φοβερός, ώστε το έτος εκείνο ονομάστηκε «Φρικτόν Έτος».

Στην πείνα του 1586 στην 'Αγγλία οι άνθρωποι έφαγαν για πρώτη φορά αλογίσιο κρέας, το

όποιον από τότε επεδόθη ως έκτακτη τροφή και το οποίο εξακολούθησε να το τρώνε οι φτωχοί μέχρι σήμερα.

Η 'Ιρλανδία είχε κι' αυτή μια χώρα που έχει δοκιμαστεί αρκετά από τους διαφόρους λιμούς, οι οποίοι ως επί το πλείστον οφείλονται στην τελευταία καταστροφή της πατατοπαραγωγής. Ο λιμός της 'Ιρλανδίας του 1846 θάσνηξε δέκα χρόνια περίπου και πέθαναν από την πείνα 275.000 άνθρωποι, ενώ πάνω από ένα εκατομμύριο μεταναστεύσαν στην 'Αμερική. Ο λιμός αυτός στοιχισε στην 'Αγγλία 10.000.000 λίρες.

Το 1064 στην Αίγυπτο άρχισε ένας τρομερός λιμός που βαστάσε επτά δολοκλήρη χρόνια. Επτά πέντε χρόνια συνεχώς ο Νείλος πλημμύριζε και κατέστρεφε την γεωργική παραγωγή κάθε

χρονιάς, έτσι που πείνα τρομερή απλώθηκε σ' όλη τη χώρα. Οι πεινασμένοι άνθρωποι έγιναν κανίβαλοι κι' έτρωγαν ο ένας τον άλλον.

Το 1162 ενέσκηψε λιμός σ' όλη την Εδύρη και όλες οι χώρες δοκιμάστηκαν σκληρά απ' αυτόν.

Η 'Ινδία το 1344 υπέφερε από έναν από τους τρομερότερους λιμούς της 'Ιστορίας. Ήταν τόσο μεγάλη η έλλειψη των τροφίμων, ώστε κι' αυτός ο ίδιος ο αυτοκράτωρ είχε να φάει τρεις μέρες.

Στην 'Ιταλία το 1847 ενέσκηψε λιμός που εξαπλώθηκε σ' όλη τη χώρα με τέτοια ταχύτητα, ώστε μέσα σε τρεις μήνες είχε ξεκάνει τα δυο τρίτα των κατοίκων της!

Στη Ρωσία το 1600 ξέσπασε μια μεγάλη πείνα, κατά την διάρκεια της οποίας πέθαναν 530.000 άνθρωποι.

Το 1769 ενέσκηψε άλλος τρομερός λιμός στις 'Ινδίες, κατά την διάρκεια του οποίου πέθαναν 5.000.000 άνθρωποι και τρελλάθηκαν άλλοι τόσοι περίπου. Έναι υπολογιστεί πως σ' αυτή την απέραντη χώρα ενέσκηψαν κατά τον περασμένο αιώνα τοιάντα τέσσερες λιμοί, απ' τους οποίους οι είκοσι είχαν τρομερά αποτελέσματα. Η πείνα του 1769 θέρισε 3.000.000 'Ινδούς. Η αιμόσυφαρτα είχε τόσο μολυνθεί από τα άγρια πτώματα, ώστε η δυσωδία που σκόρπιζαν έφτανε στην 'Αραβία.

Από το 1770 μέχρι του 1790 δεν πέρασε ούτε ένας χρόνος που να μην δοκιμαστή η άτυχη αυτή χώρα κι' από έναν σοβαρό λιμό.

Το 1866 έκανε την εμφάνισή της νέα πείνα στις επαρχίες της Βεγκάλης, της 'Ορίσσας και της Μπεχάρης και ξεπάστρεψε, ούτε λίγο, ούτε πολύ, 1.500.000 από σκελετωμένους ανθρώπους.

Η ζήμια τις οποίες προέβλεψε στον 'Αγγλικό προπολογισμό ο μεγάλος λιμός της Βεγκάλης το 1874 υπολογίστηκαν σε 6.500.000 λίρες. Πάνω από 1.000.000 τόνους ρύζι απέστειλε η κυβέρνηση για να θρέψει τους πεινασμένους πληθυσμούς των 'Ινδιών. Όσον αφορά δε, τον λιμό του 1877, χάθηκαν πάνω από 1.000.000 άνθρωποι.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ & ΣΟΒΑΡΩΤΕΡΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ

ΚΡΕΠ ΝΤΕ-ΣΙΝ

ΚΡΕΠ-ΖΩΡΖΕΤΤ

ΚΡΕΠ-ΡΩΜΑΙΝ

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ

ΚΡΕΠ-ΜΟΓΚΟΛ

ΚΡΕΠ-ΣΑΤΕΝ

ΚΡΕΠ-ΖΙΝΕΤ

ΚΡΕΠ-ΣΟΥΝΙΑΣ

ΚΡΕΠ-ΑΡΜΟΥΡ

ΚΛΠ.ΚΛΠ.

Εἰς ὅλους τοὺς μοντέρνους χρω-
ματισμούς.

ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΤΗΛΕΦ. 23-221

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Τὸ χρῆμα σπανίζει, γιὰτὶ ἡ κρίσις ἐπεκτείνεται. Τὸ Καλοκαῖρι ὅμως ἔφθασε καὶ ἡ χειμωνιάτικες τουα-
λέττες δὲν ἔχουν πιάπέρασι.

Καὶ σήμερα αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκην νέων καὶ ὠραίων φορεμάτων τῆς ἐποχῆς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ οἱ Θεοὶ τῆς Παριζιάνικης Μόδας ἐδημιούργησαν γιὰ νὰ γλυκοσταλάζουν στὴν καρδιά κάθε μιᾶς σας μιὰ ἰδανικὴ χαρά : ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ.

Μὴν στενοχωρῆσθε, γιὰτὶ δὲν εἶνε πολλὰ τὰ χρήματα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν μεγάλη αὐτὴ λαχτὰρα τῆς ψυχῆς σας : ΤΗΝ ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΣΑΣ.

Μιὰ προκαταβολὴ ἀπὸ λίγες Δραχ-
μές καὶ μερικὲς μηνιαῖες δόσεις,
θά κάνουν τὸ θαῦμα αὐτό.

Ἐλᾶτε νὰ μᾶς δῆτε καὶ βεβαιωθῆ-
τε πὼς ἡ ἐμφάνισίς σας θά θυμίζη
στὸ ἐξῆς σιλουέττες Κινηματογρα-
φικῶν Ἀστέρων.

Σᾶς περιμένουμε γιὰ νὰ σᾶς τὸ
ἀποδείξουμε.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12, ΤΗΛΕΦ. 23-221